

တက္ကသိုလ်

ရွှေစင်္ကြာ

သိုင်းကောင်း၏
ရုပ်ပုံလွှာ

ကုလသမဂ္ဂ : ယနေ့ ကျင့်စားစဉ်

စာစဉ် ၃

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ရတီသံတိုက်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၁၂ / ၂၀၀၄ (၅)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၅၀ / ၂၀၀၄ (၆)

သိုင်းဆာရောင်စံရုပ်ပုံလွှာ(၃) ❀ ၅

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်းစား၊ ၅၅၀/- ကျပ် ၅၀၆

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဦးကျော်စိုင်း၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေခုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
၂၇၉၊ ဝေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာမမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံချိက်
ဦးထွန်းလင်း၊
ဝိဇယဘုံဆက်
အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၄-လမ်း၊
ဝိတ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ချိုကြွေးကျေးရွာ-
ကြိုဆိုပါ၏။

အနီပေါ်တွင် အဝါရောင်စာလုံးများဖြင့်ရေးထိုးထားသော
ပိတ်ကလေးနှင့်အတူ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်ယှဉ်နေသည်။

ကျန်းစီးပုံတို့သည် ရွာရွေသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရွာ
လေခန့်နှင့် စုဘီတို့၏မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး ကျန်းစီးပုံ
သည် ရွာထဲသို့လွှမ်း၍အကဲခတ်နေသည်။

“ဒီဟာက အမြဲတမ်း ဒီလိုလွင့်ထားတာပဲလား”

စုဘီက လေထဲတွင်ဝဲယှဉ်နေသောပိတ်စကို ကြည့်၍မြှောက်
လိုက်သည်။

“အမြဲတမ်းလွင့်ထားတာပေါ့၊ ဒါကမြို့အပြင်အလယ်၊ ဒီ
ရွာကြည့်ရတာ မြို့နဲ့အတော်နီးစပ်တယ်၊ ငါတို့ ဒီရွာထဲသွင်းမိကြ

BURMESE
CLASSIC

1999

ကျန်းစီးမဲ့သည် လူကြီး၏နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ လှမ်း
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“စွန်းဝက်ဘုရားကျောင်းက ဘယ်မှာလဲခင်ဗျ”

“ဒီလမ်းတည့်တည့်သွားပါ။ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

လူကြီးက သွလမ်းသွဆက်သွားသည်။

နောက်မှ-

သတိရဟန်ဖြင့် လှည့်ရပ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ဘုရားကျောင်းစောင့်ကြီးလီစောဆိုတာမှီတယ်၊
သူ့ကိုငွေကြေးစလေးပေးပြီး စီစဉ်ခိုင်းရင် ဘာမဆိုရပါတယ်။ ဒီ
ရွာကိုလာတဲ့စဉ်သည်တွေဆိုရင် ဒီဘုရားကျောင်းမှာတည်းနေကျ
ပါ။ သူကလဲ လုပ်ပေးနေကျပါ”

ကောဆုံးသည်နှင့် လူကြီးကဆက်လျှောက်သွားတော့၏။

နောက်ပြန်လှည့်မင် မကြည့်တော့။

သူ့ဝတ္ထုစားကုန်သွားပြီဟု ယူဆပုံရလေသည်။

ကျန်းစီးမဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျေးဇူးတင်စကားပင် မပြောလိုက်ရပါ။

“အင်း- ငွေကြေးစလေးပေးမှ သူကလုပ်ပေးမှာ၊ အဲဒါကို

စောင့်ရှောက်မှာပဲ၊ အင်း- ဝုက္ခ... ဝုက္ခ”

ဆာနေသောရွာလေခန့်က ညည်းလိုက်သည်။

သူက ညည်းပေးမပေါ့။

သူက ဆာလောင်နေသည်ကိုး။

“ညည်းမနေနဲ့၊ စောင့်ရမှာပဲ၊ ဓားဖိုးစိပ်ဖို့ရရင်တော်တော်
ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ကဲ- စွန်းဝက်ဘုရားကျောင်းကိုသွား
ကြည့်”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စေ့မှထွက်သွားရာ
ရွာလေခန့်နှင့်စွန်းဝက်ဘုရား နောက်မှလိုက်သွားရလေသည်။

မကြာမီ စွန်းဝက်ဘုရားကျောင်းကိုတွေ့ရလေပြီ။

စွန်းဝက်ဘုရားကျောင်းမှာ သစ်သားစာဆောက်အတုံဖြစ်
၍ တစ်ဝက်တစ်ပိုင်းမှာပျက်စီးနေလေပြီ။

သို့သော် မြဝင်းကျယ်ကြီးတွင်း၌ရှိသဖြင့် တစ်သီးတစ်ခြား
ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့သည် တံခါးမရှိသည့်ဝင်းဝေးဝေးပေါက်မှ ဝင်ခဲ့သည်။
တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဝါးနုပင်များပေါက်နေသည်။

ထိုသို့ဝင်လာစဉ်-

ခေါင်းတုံးနှင့်အတိုးတိုးတစ်ယောက်သည် တံမြက်စည်းလုံ
နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အဘိုးတို့က ဇူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့က...

“ဘုရားကျောင်းစောင့်ကြီး လီစောဆိုတာ...”

“ကျုပ်ပဲ”

ကျန်းစီးမဲ့၏စကားမဆုံးမီ ဘုရားကျောင်းစောင့်ကြီးက
ပြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆာလောင်နေသည့်စာလေခန့်က စိတ်မရွည်သောလေသံ
မြင့်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးတို့ကပြန်ရင်း ဘုရားကျောင်းပေါ်တက်ဆည်း။

ဘုရားကျောင်းထဲတွင် အလင်းရောင်မရှိသဖြင့် စမ်းတမ်း
ဝါးမြင့်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ကြမ်းခင်းသစ်သားများကလည်း ပေါက်ကွဲသည့်နေရာက
ပေါက်ကွဲနေသည်။

စာလေခန့်ပင် ခြေကွဲမလိုဖြစ်သွားသေး၏။ မှောင်ထဲ၌
ဘာမှမမြင်ရသလိုဖြစ်နေသည်။

“ဇရာ- မင်းတို့အတွက်”

ကျောင်းစောင့်ကြီးလီစောက မြက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ကို
လာချပေးသည်။

“ဒါကိုခင်း... မင်းတို့ဧကနားကြ၊ ကျွပ်လုပ်စရာရှိတာ
သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးကြီး ထွက်သွားပြန်သည်။

သုံးယောက်သား အမှောင်ထဲတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

စုစီက တိုးတိုးကပ်မေးသည်။

“အခြေအနေ ဟန်ပါမလား၊ ခုအခြေအနေအတိုင်း ဆို
ရင်တော့...”

ကျန်းစီးမဲ့အား မေးလိုက်ပါသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့- အဘိုးကြီးက အဓကတည်းက ခပ်မြတ်

မြတ်ပြောတတ်လုပ်တတ်တဲ့လူ မြင်ပုံရတယ်။ နောက်ပြီး တချို့က
အသက်ကြီးသွားရင် ဒီလိုပဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်မြင်သွားတတ်တယ်”

ကျန်းစီးမဲ့မှာ အားသာပေးရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝင်မကျခွေ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုမှားယွင်းသလို ခံစားနေရသည်။

အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို ရွှံ့နှိုက်မိသလိုလို၊ ခံစားနေရ
လေသည်။

သူ့ခံစားမိသမျှကို သရုပ်ဖွဲ့ မပြတတ်ချေ။

ထိုစဉ် ကျောင်းစောင့်ကြီးလီစောသည် စားစရာများ ယူ
လျက်ပြန်လာသည်။

စားစရာများသည် အသင့်ရှိနေလျက်ပင်။

ဤသို့ဆိုလျှင်-

ဤကျောင်းသို့ ခဏသည်မြတ် ဝင်ရောက်နေသည်။

အဘိုးတို့လီစောက မယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ပါ ယူလာ
ပေးသည်။

မယောင်းတိုင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုထင်းထင်းရှင်းရှင်း
မြင်တွေ့နိုင်ရလိုက်သည်။

ဘုရားကျောင်းမှာ ဘာမျှမရှိ။

ခေါင်းရင်းတွင် ဆင်းတုတော်တစ်ဆူရှိသည်။

ကျန်သည့်နေရာမှာ ဟာလာဟင်းလင်းပင်။

“ကဲ... အေးအေးဆေးဆေးစားကြ၊ မင်းတို့စိန်... သွား

ပြီးရင် ခင်ဗျားနေရာခင်ဗျားပြန်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

လီစောက သဘောကျကျေနပ်ရွာပြောသည်။ ထို့နောက် ပြန်လည်ထွက်သွားသည်။

မကြာမီ-

မြက်ဖျာများဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ဖျာသုံးချပ်ကို ရေတွက်ပေးသည်။

“တစ်. . နှစ်. . သုံး. . ဖျာသုံးချပ်ခန့်”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဖျာသုံးချပ်ပါ”

“ဖယောင်းတိုင်တော့ ထွန်းပေးခဲ့မယ်”

“ပေးခဲ့ရမှာပေါ့ဗျာ၊ မို့မို့ရင် မှောင်ထဲမှာနေရမှာ”

“မှောင်ထဲနေရလဲ အဆန်းလား၊ ကျွန်တောင် မှောင်ထဲမှာ နေတာပဲ”

“ခင်ဗျားမှောင်ထဲမှာနေနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တို့ မနေနိုင်ဘူး”

ရွာလေခန့်က ဘုရားပြောသည်။

လီစောက ပြန်နေသည်။

“ကဲ. . . က ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပေးခဲ့ရင် မနက်အထိခံ ပါတယ်၊ ဖယောင်းတိုင်က အကြီးကြီးပါ။ ဝါ မင်းတို့မို့လို့ ထွန်းပေး တား တခြားနဲ့ညှိသည်ဆို ပေးဘူး။ မှောင်ထဲမှာထားတာပါ၊ နေတာ ကြာရင် မှောင်ထဲလဲကျင့်သားရသွားတာပဲ”

သူတို့သုံးယောက် ဖျာများကိုခင်းလိုက်ကြသည်။

အဘိုးဖိုလီစောက ခေါင်းရင်းဘက်တွင် မယောင်းတိုင် ကျန်းပေးသည်။

“ဖျာတွေကလဲ အစုတ်တွေပဲ”

“ဖျာအစုတ်တောင် အိပ်ချင်တဲ့လူ မအိပ်ရဘူး၊ မင်းတို့ ဝီဖျာများကျောင်းမို့နေတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ”

ဟုတ်သည်။

မို့မို့ဆိုရင် သစ်ပင်အောက်မှာအိပ်ရမှာ၊

ရွာလေခန့် စဉ်းစားရင်းနှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

လီစောထွက်သွားသည်နှင့်-

ဖျာသုံးချပ်အပေါ် လူသုံး ယောက်လဲချလိုက်တော့သည်။

ကိုယ့်အထုပ်ကို ခေါင်းအုံးအိပ်ကြသည်။

မားများကို ဘေးတွင်အသင့်ချထားသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးကတော့ တောက်လောင်ဆဲ။

ရွာလေခန့် တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျနဲ့၊ ဝီအဘိုးကြီးဟာ တစ်မျိုးကြီး ပါကွာ”

ကျန်းမီးမဲ့သည် ကိုယ်တိုင်ဘဝင်မကျသော်လည်း ရွာလေ ခန့်အား နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“ဝီကျောင်းစောင့်ကြီးကို စိတ်ထဲထားမနေပါနဲ့ကွာ၊ လူထူး လူဆန်းကြီးနဲ့တူပါတယ်၊ ဝါကြောင့် အပြောအဆိုအပြုအမူတွေက လူဆန်းနေတာပါ”

၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းသော

"မဟုတ်ဘူးကွာ၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ"

ဈာလေခန့်က တီးတီးပြောသည်။

စုတီးကလည်း...

"ဟုတ်တယ်- ဒီကျောင်းစောင့်ကြီးကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလဲ အဝင်မကျဘူး"

ကျန်းစီးပုံက...

"ကဲ- ကဲ- အိပ်ကြတော့ကွာ၊ မနက်လဲ အစောကြီးထပြန်ရမှာ၊ စောစောအိပ်၊ စောစောထ"

ကျန်းစီးပုံသည် ကောင်းဆက်မပြောတော့ဘဲ အိပ်စက်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ဈာလေခန့်နှင့်စုတီးတို့လည်း လိုက်အိပ်ကြပါပေတော့သည်။

သိုင်ဆာရောင်စံဝပ်လွှာ(၃) ❀ ၁၉

သံတံမြက်စည်း ကျန်းစိုင့်

ကျန်းစီးပုံသည် ငေါက်ခနဲထထိုင်မိလေ၏။

သူသည်-

မည်မျှ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်ခဲ့သနည်းဟူမူ-

တစ်ကမ္ဘာလုံးအား မေ့သွားသည်အထိဖြစ်သည်။

ယခု ဆတ်ခနဲနိုးလာသည်။

အန္တရာယ်အန္တရာယ်သက်သည် သူတို့အား တိတ်တဆိတ်

လွှမ်းမိုးလာသည်နှင့် ဆတ်ခနဲနိုးလာသည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

စိမ်းရွှေရွှေအနံ့...

ညောင်နံ့...

ကျန်းစီးပုံနိုးလာသောအခါ ဈာလေခန့်နှင့်စုတီးတို့ နိုးလာသည်။

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်မူလင်အောင်

“စိမ်းရွှေအနံ့ ရတယ်”

ကျန်းစီးပုံက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်- အာအနံ့လဲမသိဘူး၊ တင်ဖို့ပဲ၊ အနံ့က မကောင်းတာတော့အမှန်ပဲ”

စာလေခန့်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

စုဘီကလည်း မည်သည့်နေရာမှ စိမ်းရွှေအနံ့ ထွက်သည်ကိုစာဖွေသည်။

ကျန်းစီးပုံအကြည့်သည် မယောင်းတိုင်မီးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဟင်...”

သူ ထိတ်ခနဲမြစ်သွားသည်။

မယောင်းတိုင်မီးသည် မျက်လှည့်မြဲသလို နီဝါပြာရောင်စုံများ မြှာထွက်နေသည်။

အငွေ့များ လှိုင်နေသည်။

စာလေခန့်နှင့်စုဘီတို့အကြည့်များသည် မယောင်းတိုင်ပေါ်ရောက်လာ၏။

စုဘီကလက်ညှိုးတိုးရင်း...

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... မယောင်းတိုင်မှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါအဆိပ်... အဆိပ်ငွေ့တွေ၊ အဲဒီကထွက်နေတာ၊ ဒါကိုငြိမ်းပစ်ရမယ်”

ကျန်းစီးပုံ၏အရေတကြီးအသံ ထွက်လာသည်။

သိုင်ဆက်ရောင်စုံပုံ(၃) ❀ ၂၁

“ရှမ်း...”

ကျန်းစီးပုံ၏နှုတ်ခွေစားသည် ရှမ်းခနဲဆိုသလို မီးစာကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။

မီးသည် ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွားသည်။

တစ်ခန်းလုံး မည်းမှောင်သွားသည်။

“မယောင်းတိုင်မီးက အဆိပ်ငွေ့တွေထွက်နေတယ်၊ မယောင်းတိုင်တစ်ဝက်ကို အဆိပ်ငွေ့ထွက်စေတဲ့အရာနဲ့ လုပ်ထားတာပဲ”

ကျန်းစီးပုံက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး ဓားကိုယ်စီကိုင်ပြီး အမှောင်ထဲ၌ကျောခွင်းကပ်ရပ်နေကြသည်။

အဆိပ်ငွေ့များထွက်စပြုဆဲမှာပင် ကျန်းစီးပုံ နီးလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးပုံ၏နှုတ်ခွေစားသည် တစ်ခွက်တည်း တိတိကျကျ ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဒီ မယောင်းတိုင်ကို ကျောင်းစောင့်ကြီးလာထွန်းသွားတာ မဟုတ်လား”

စုဘီက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

“ထောက်...”

“ဂျီး...”

အမှောင်ထဲမှ အလင်းတန်းတစ်ခုသည် အယောင်းတိုင်ဆီ
သို့ လက်ခံနေပြေးသွားသည်။

“ဟော့... ”

အယောင်းတိုင်မီးသည် ပြန်လင်းလာသည်။

မှောင်ထဲမှလူသည် မီးခတ်ကျောက်ဖြင့်ပစ်ခတ်ပြီး မီးထွန်း
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသူ၏လက်အမှန်းအဆနှင့် အတွင်းအားအဆင့်ဖြင့်မား
မှုကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။

တော်စွဲတန်ခိုးလူသည် ထိုကဲ့သို့ အယောင်းတိုင်မီးကို ပြန်
ထွန်းညှိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ မှောင်ထဲမှာတိုက်ခိုက်ရင် ဘယ်သူဘယ်
ဝါမှန်းမသိရဘဲနဲ့ တိုက်ခိုက်ပျောင်းလို့ မီးပြန်ထွန်းလိုက်တာပါ။ ငါ့
အယောင်းတိုင်မီးကို ထွန်းတာ ယဉ်ပါတယ်နော်”

သည်အသံကို ကြားဖူးသည်။

“ဝှမ်း...”

ထိုသူသည် အလင်းရောင်ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

“လီစော...”

စုတီက လွှတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။

လီစောသည် တံမြက်စည်းစည်းကြီးကိုထမ်းလျက် ရယ်ကျဲ
ကျဲဖြင့်ရပ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ရှာလေခန့်က ရွှေသို့တိုးပြီးမေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အတွင်းအားအဆင့် အတော်
မြင့်တယ်၊ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ကျန်းစီးမုံကလည်း မေးသည်။

“မင်းတို့ သိုင်းလောကမှာနှုတ်တယ်ဆိုရင် ငါ့နာမည်ကို
မင်းတို့ကြားဖူးကြမှာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျန်းစီးမုံသည် အပြေးအလွှားစဉ်းစား
မူတော့သည်။

အတော်ကြာမှ သူ့နာမည်ကိုတွေ့မိသည်။

“သံတံမြက်စည်းကွန်တိုင်”

ကျန်းစီးမုံသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးဒေါသဖြစ်မိသည်။ လီစော
ကိုတွေ့စဉ် ညနေကတည်းက တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုဟု စိတ်ထဲက
ဟင်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်ရယ်အငွေ့အသက်ရသည်ဟုလည်း ထင်ခဲ့မိသည်။

တစ်ချိန်လုံး သံတံမြက်စည်းကွန်တိုင်ကို မစဉ်းစားမိခဲ့။

ယခုမှ စဉ်းစားမိတော့သည်။

“ခင်ဗျား သံတံမြက်စည်းကွန်တိုင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျား... ဟုတ်ပါ”

သည်နာမည်ကို စကတည်းက စဉ်းစားမိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။
ယခုတော့-

သူ လုပ်ကြံရန် အချိန်ကောင်းစွာရခဲ့သည်။
 သူသည် အချိန်ကို ကောင်းစွာအသုံးပြုတတ်၍သာ မိမိ
 တို့ အသက်ချမ်းသာရာရပေသည်။
 သံတံမြက်စည်းကွန်တိုင်သည် အောက်လမ်းသိုင်းသမား
 တစ်ဦးဖြစ်သည်။
 အောက်လမ်းသိုင်းသမားအဖြစ် မကောင်းမှုများစွာပြု
 လုပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။
 အမှန်တော့ ကြေးစားလှသတ်သမား။
 သံတံမြက်စည်းဟု အမည်တွင်နေခြင်းမှာ သူ၏ အဓိက
 လက်နက်မှာ သံတံမြက်စည်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။
 သူသည် သူ၏ရန်သူများကို သံတံမြက်စည်းဖြင့် လှည့်
 ကျင်းသတ်သင်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် သံတံမြက်စည်းဟုတွင်
 နေခြင်းဖြစ်သည်။
 သံတံမြက်စည်းကွန်တိုင်၌ ရန်သူဟူသည်မရှိပေ။
 သူ့အား အငါးလာသူမရှိက ရန်သူမရှိတော့သည်သာ။
 ငှားလာသူက သူ့အားသတ်ပေးပါဆိုပါက ထိုသူသည် သူ
 ၏ရန်သူဖြစ်တော့သည်။
 “ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တို့ ဘာရန်ငြိုးဖို့လို့လဲ”
 ကျန်းစီးမဲ့သည် အကြောင်းမဲ့တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို လိုလားသူ
 မဟုတ်ပါ။
 သူကလည်း အကြောင်းမဲ့မတိုက်ခိုက်ချင်။

အခြားသူကလည်း သူ့အား အကြောင်းမဲ့ မတိုက်ခိုက်စေ
 မည်။
 သံတံမြက်စည်း ကွန်တိုင်က သဘောကွဲဟန်ဖြင့် လှောင်
 ရယ် ရယ်လိုက်လေသည်။
 “ရန်ငြိုးဖို့မှသတ်ရတော့မှာလား၊ ဟား.. ဟား.. ငါ့ကို
 ငွေပေးရင် ငါက ဘယ်သူ့ကိုမဆိုသတ်ပေးမှာပဲ”
 “ကျွန်တို့နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ခုမှတွေ့ကြတာပဲ၊ ဘယ်လို ဘယ်
 လို ကျွန်တို့က ခင်ဗျားသတ်ရမယ့်ထဲပါနေရတာလဲ”
 “ဟား.. ဟား.. ဟား မင်းတို့ဟာအဆစ်ပါနေတာကိုး၊
 သေချင်တဲ့လူနစ်ယောက်ကို အဆစ်ထည့်လိုက်တော့သုံးယောက်
 ဖြစ်သွားတာပေါ့”
 “အာ.. ခုင့်ကို ကွပ်ချင်ဟန်ကမိုင်းတာလား”
 စုတီက သူထင်မြင်ချက်ကိုဝင်ပြောလေသည်။
 သံတံမြက် စည်းကွန်တိုင်ကောက သူမအားသတ်မည့်
 ဆဲဆဲ ကျန်းစီးမဲ့တို့နစ်ယောက်အဆစ်ပါဝင်နေသကဲ့သို့ဖြစ်နေလေ
 သည်။
 သံတံမြက်စည်းကွန်တိုင် မှက်နှာပုက်သွားသည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ ပထမတော့ ကောင်မချောချောလေးကို
 သတ်ပေးဖို့ပါပဲ၊ ဘယ်နှယ်၊ ဘယ်နှယ် ဟိုနစ်ကောင်က အဆစ်ပါ
 လာရသလဲမသိဘူး၊ ငါ့အဖို့တော့ အဆစ်ကို အဆစ်အသီး သုတ်
 သင်ပေးလိုက်ရမှာပဲ၊ နောက်ပိုပိုက်ဆံထပ်တောင်းမယ်”

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကွန်အိုင်သည် ကောင်းဆိုးသည်နှင့် သံတံမြက်စည်းကို ခွေ
ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်တော့သည်။ သူတိုက်ခိုက်ပုံမှာ တစောက် ကန်း
မှိုက်စွမ်းခဲ့ဆန်သည်။

“ဟီး..”

“ဝေါ..”

တံမြက်စည်းခွေယမ်းမှုက ပြင်းထန်လှသည်။

သံတံမြက်စည်းဖွဲ့တဲများက မြေဟောက်များ ဆတ်ခနဲ
ဆတ်ခနဲ ပေါက်သလို ဖျက်ထွက်လာသည်။

ကျန်းစီးပုံ၊ ရွာလေခနဲနှင့်စုတီတို့မှာ ဓားသုံးလက်ဖြင့် သီး
၍ခံကြရသည်။

“ငြိမ်..”

တံမြက်စည်းက ဓားသုံးချောင်းကိုရိုက်လိုက်လေရာ တစ်
ချက်တည်းကဲ့သို့ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

အသံသုံးချက်မြစ်ရာ မြန်လွန်းသဖြင့် တစ်ချက်တည်းကဲ့
သို့ အသံထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သံတံမြက်စည်းဖြင့်တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဖိပွင့်များထွက်လာ
သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

ကွန်အိုင်က အသံနက်ကြီးဖြင့်ရယ်မောလိုက်သည်။

တိုက်ခစ်ဖိုန်ကို သူမြင်သည်။

တံမြက်စည်းဖြင့် အဆက်မပြတ်ရိုက်သည်။

၁ | သိုင်းအောင်စံစံပုံလွှာ(၃) ❀ ၂၇

တံမြက်စည်းတဲကလေးများဖြင့် ထိုးသည်။

လက်ကိုင်ဖွဲ့တံမြင့် တွက်သည်။

သူတိုက်ကွက်မှာ ဟာကွက်မရှိ။

အကွက်စေ့နေသည်။

သိုးယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်စုပေမယ့် တစ်ယောက်
သမားက အသာစီးရနေသည်။

သိုးယောက်က ခံစစ်သက်သက်ဖြစ်နေသည်။

တို့ကြောင့် ကျန်းစီးပုံသည် ခေ့ခနဲစွာဓားကွက်ကို ထုတ်
ပုံရတော့သည်။

ရွာလေခနဲကလည်း သူ၏ ဟိမဝန္တာဓားကောက်ကို ခိုင်
မြဲ၍သိုးသည်။

သံတံမြက်စည်းသည် ဓားကောက်နှင့်ထိတွေ့သည့်အခါ
ဟိုင်း ဖိပွင့်များဖြာထွက်သည်။

သံတံမြက်စည်းက မြင်းဆန်သည်။

ဓားကောက်သည် သံတံမြက်စည်းနှင့် ထိတွေ့သည့်အခါ

ဟိုင်း နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

ရွာလေခနဲသည် တတ်နိုင်သမျှတောင့်ခံသည်။

စုတီကလည်း သူမ၏ပန်းခေ့ဓားဖြင့် ဝင်တိုက်သည်။

သူမသည် သိုးယောက်အနက် သိုင်းပညာအညံ့ဆုံးဖြစ်၍

ဝီ၍နောက်ဆုတ်သွားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဓားသုံးလက်နှင့်တံမြက်စည်းတို့သည်

၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နယ်အောင်

တဝင်းဝင်း တလက်လက်မြင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ဘုရားကျောင်းထဲဝယ် တိုက်ခိုက်သံများဆူနေသည်။

“ဦး..”

“စွမ်း..”

“မြန်း..”

ကွန်တိုင်သည် အောက်လမ်းသိုင်းသမားဖြစ်သော်လည်း

အဆင့်မြင့်သူဖြစ်သည်။

အတွင်းအားကောင်းသည်။

သိုင်းကွက်များကလည်း ပီရိသေသပ်သည်။

သူ၏ သံတံမြက်စည်း သိုင်းကွက်များမှာလည်း ထိရောက်

• ထက်မြက်လှသည်။

“မြင်း..”

“ဝန်း..”

“အင့်..”

စုတီနောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

တကယ်တော့-

သူမသည် ကွန်တိုင်အားယှဉ်ပြိုင်နိုင်လောက်သည့် အရည်

အချင်းမရှိပေ။

ရှာလေခန့်မှာ သူမအတွက်စိတ်ပူသွားသည်။

မားကောက်ကြီးကို အရမ်းဝေ့သမ်းပြီး သံတံမြက်စည်း

ကွန်တိုင်အားဝင်တိုက်သည်။

“မြင်း..”

မားကောက်နှင့်တံမြက်စည်း ထိခိုက်မိသောအခါ မီးပွင့် မျှော်မြှာထွက်လာသည်။ ရွာလေခန့်သည် စုတီအား အကာအကွယ် ပေးသည်။

ထိုအချက်ကို သံတံမြက်စည်း ကွန်တိုင် သတိပြုမိသည်။ လူကိုသို့အတွေ့အကြုံများသောလူအဖို့ ထိုအချက်မျိုးသိရှိသည်မှာ မဆန်းလှပါ။

သူသည် ကောက်ကျစ်ရွာမြို့လိုက်သည်။

သူသည် နောက်ပိုင်းတွင် အားပျော့သောစုတီအား မိမ့် တိုက်တော့သည်။ စုတီမှာ အမြဲတမ်းနောက်ဆုတ်နေရသည်။ ရွာလေခန့်သည် စုတီဘက်မှကာကွယ်သည်။

စုတီအား မိတိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။

ရွာလေခန့်နှင့် ကျန်းစီးပုံတို့သည် သူတို့စိတ်ကြိုက် တိုက် ကွက်များမထုတ်နိုင်တော့သိ စုတီအားဝင်၍ အကာအကွယ်ပေးနေ ရတော့မည်။ အမြဲတမ်း တိုက်စစ်ဆင်နေသူဖြစ်နေမည်။ ထိုသုံးယောက်မှာ ခံစစ်အမြဲတမ်းဖြစ်နေတော့မည်။ ဤသည်ကိုသိ၍ သံတံမြက် စည်းကွန်တိုင်သည် စုတီအား မိမ့်တိုက်နေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ကွန်တိုင်၏သံတံမြက်စည်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အင် အကျန်မြင့် လေထဲတွင်ပျံ့နေသည်။ မားသုံးလက်မှာ ခံမဖြစ်

နေသည်။

“ရှမ်း..”

“ဟီး..”

“မြောင်း..”

မားများနှင့် သံတံမြက်စည်းထိခိုက်သံများက အခန်းထဲတွင်လွှမ်းမိုးနေတော့သည်။

တိုက်ပွဲအနေအနေမှာ ဆိုးရွားသည်။

မိမိတို့ ခံစစ်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သည်အတိုင်း အချိန်ဆွဲ၍ မရတော့ကြော့ ကျန်းစီးမဲ့သိသည်။

ယခုကဲ့သို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝင်ကူနေရမည်ဆိုပါက ပွဲသိမ်းသည်အထိ ခံစစ်အနေမှတက်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

မိမိတို့၏အင်အားကို အချည်းအနှီးဖြုန်းတီးသလို ဖြစ်လေသည်။

အခန့်မသင့်ပါက တစ်ယောက်ယောက်ပင် ကူဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်မြောင်းလဲ၍တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်တော့မည်။ ကျန်းစီးမဲ့သည် တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းမှခုန်ထွက်သွားသည်။

တိုက်ပွဲစည်းအတွင်း၌ ရွာလေခန့်နှင့် စုစီတို့နှစ်ယောက်သာကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ သံတံမြက်စည်းကွန်ဒိုက်က ဖိတိုက်ရင်းအ

ကြောက်စိတ်သည်။

“ဟား..ဟား..ဟား” သံလိုလဲ သူ့ခွဲကောင်းကြီးပျံ့နှံ့အောင်ဆုတ်ပြေးတော့မလား၊ မပြေးပါနဲ့ကွ၊ ငါ့တံမြက်စည်းပျံ့အရသာလေးကိုမြည်းဝမ်းကြည့်ပါဦး”

စုစီသည် ကျန်းစီးမဲ့ ခုန်ထွက်သွားရာသို့ လိုက်ကြည့်မိသည်။ သူသည် သိုင်းပရိယာယ်တို့ကို နားလည်သူ မဟုတ်ပေ။

အတွေ့အကြုံ အလွန်နည်းသူဖြစ်သည်။

ရွာလေခန့်က သိသည်။

ကျန်းစီးမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်တော့မည်ကိုသိသည်။

ထို့ကြောင့် ဣန္ဒြေမပျက် သံတံမြက်စည်းကိုခုခံနေသည်။

ကွန်ဒိုက်သည် စုစီက ကျန်းစီးမဲ့နောက်သို့ ဖုတ်ခနဲလိုက်ကြည့်မိသည်အချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ စုစီ၏မျက်နှာကို

တံမြက်စည်းနှင့် ထိုးလိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟီး..”

“ထန်း..”

တံမြက်စည်းက စုစီထံ မရောက်ပါ။

လမ်းခလတ်မှာပင် အတားအဆီးနှင့်တွေ့သွားသည်။

ရွာလေခန့်က သူ၏ဘေးကောက်မြင့် ဝင်ရောက်တားဆီး

လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြားမြတ်ဟန်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တံမြက်စည်းကို လှန်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းစီးမုံက မာန်သွင်းကာ တိုက်ပွဲစည်း
အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

ကျန်းစီးမုံသည် နွယ်ခွေမားကို ကန်လန်မြတ်ကိုင်လှက်
ခုန်ဝင်လာသည်။

ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် မားများကိုတွေ့ညှစ်ထားသည်။

ရေခုနစ်လွှာမားကွက်ကို ထုတ်သုံးတော့သည်။

ကွန်ဘိုင်သည် ရေခုနစ်လွှာမားကွက်သမား၏ပရိယာယ်
ကိုမသိချေ။

သူသည် ရေခုနစ်လွှာမားကွက်ကိုလည်း မသိပေ။

“ဟင်း..ဟင်း.. မင်းရဲ့မား ကျွီးသွားမှာကိုမဖီးရိပ်ဘူး
လား၊ ဟား..ဟား..ဟား ငါကတော့မညှာဘူးကွ၊ ငါ့ဘဲမြက်
စည်းမီးက ဆန်ကီကျောက်တုံးတွေတောင် အမှုန့်ဖြစ်အောင် ခြေဖွ
ပစ်နိုင်တယ်ကွ၊ မင်းတို့ကိုတော့ ဆန်ကီကျောက်တုံးအမှတ်နဲ့ ခြေဖွ
ပစ်မှတော်တော့မယ်နဲ့တူပါရဲ့၊ ဟား..ဟား..ဟား”

ဆန်ကီဝေသမုထွက်သော ကျောက်တုံးများသည် သံတုံး
တမျှမာကျောလှသည်ဟု တင်စားပြောဆိုကြသည်မဟုတ်ပါလား။

“မင်းကြည့်မင်းပါ၊ ဆန်ကီကျောက်တုံးနဲ့ တူသလားလို့
ကျွန်တို့ကိုလားမစမ်းနဲ့၊ မောသွားမယ်”

နွယ်ခွေမား၏အဖျားကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ကျန်းစီးမုံသည်
မားကို ဆင့်ကာဆင့်ကာထိုးလိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ လှုပ်စီးလက်သကဲ့သို့လျှင်မြန်လှသဖြင့်

ကွန်ဘိုင် တုံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။

ပထမ ရေလွှာသိုင်းကွက်ဖြစ်ပါသည်။

ကွန်ဘိုင်သည် တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်တိမ်းရသည်။

ကျန်းစီးမုံ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာလျှင်မြန်လှသဖြင့် ကွန်ဘိုင်အဖို့ မလွတ်
လျော့တိသားဖြစ်ရသည်။

ထိုပထမရေလွှာမားကွက်မှာ အပေါ်ပိုင်းဖျားကို မတိုက်
ဘဲ၊ ဖြေထောက်ပိုင်းကိုသာ တိုက်ခိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကွန်ဘိုင်တစ်ယောက် တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ
ရှောင်တိမ်းရခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှောင်တိမ်းသွားသော ကွန်ဘိုင်
အား ကျန်းစီးမုံက ၃တိယရေလွှာသိုင်းကွက်ဖြင့် အနားမပေးဘဲ
တိုက်ခိုက်သည်။

“ကျား...”

“ဟိတ်...”

ကျန်းစီးမုံသည် မာန်သွင်းအော်ဟစ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ဤ၃တိယရေလွှာမားကွက်က ကွန်ဘိုင်၏ဝမ်းဗိုက်နှင့်ခါး
အပေါ် ဦးတည်တိုက်ခိုက်သည်။

ကွန်ဘိုင်က လွှင့်မြန်စွာ တံမြက်စည်းအဖျားနှင့် ကာလိုက်
သည်။

“မြှမ်း...”

“ခွင်...”

တံမြက်စည်းအဖွဲ့မှအသံများ ထွက်လာသည်။

မီးပွားများ လွင့်ထွက်လာသည်။

ကွန်တိုင်သည် ဒုတိယဓရလွှာတားကွက်ကို တားဆီးသွားနိုင်လေသည်။

ယခုအခါ၌ စုတီနှင့်ခွာလေခန့်တို့မှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သက်သက်ဖြစ်သွားပေပြီ။

ကျန်းစီးမုံကတိုက်စစ်။

ကွန်တိုင်က ခံစစ်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်အထိ ကွန်တိုင်ကခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ။

ကျန်းစီးမုံကို အထင်မကြီးချေ။

တိုက်ခိုက်ခွောင်တိမ်းနေသည်ကို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အထက်မှတ်နေပေသည်။

ကွန်တိုင်က ကျန်းစီးမုံအား အထင်မကြီးသည်မှာ

ကြောင်းရှိသည်။ ကျန်းစီးမုံက ငယ်ရွယ်သူမဟုတ်ပါလား။

အသက်အရွယ်အရ အတွေ့အကြုံမနံ့နိုင်။

ရွယ်ရွေးအားသည်လည်း ကြောက်စရာမဟုတ်ဟုယူဆ

ဤကြီးကဲ့သို့သောအားသည် ဖျော့လွန်းသဖြင့် တိုက်ပွဲတွင် အရာမဝင်ဟု သူယုံကြည်သည်။

ကျန်းစီးမုံသိုင်းပညာကိုလည်း သာမန်မျှသာသဘောတရားလေသည်။

ဤသို့ အရာရာကိုလျော့တွက်သဖြင့် ကျန်းစီးမုံသည် အထင်ကြီးစရာမဟုတ်တော့ချေ။

ထိုကြောင့် ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်လိုက်ပြီး သံတံမြက်စည်းအဖွဲ့ဖြင့် ကျန်းစီးမုံ၏တားသွားကို ခိုက်ချသည်။

သည်တစ်ချို့တော့ ကျန်းစီးမုံကို မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင်ခြောက်လှန့်ရမည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး သံတံမြက်စည်းအဖွဲ့

ဖြင့် ခိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်လွဲသွားသည်။

“ဟီး...”

“ပြောင်း...”

ခိုက်လိုက်သည်။ လွဲသွား၏။

တံမြက်စည်းရှိသည် ကျောင်းနံရံကို ပြင်းထန်စွာခိုက်မိသွားသည်။

ထိုအခါ သူလက်ဖျား ထိုကျင့်သွားသည်။

လွတ်မကျေအောင် မနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ဤသည်ကို ကွန်တိုင်တုံ့ပြန်သွားသည်။

ဤခိုက်ချက်မှာ ခြောက်လှန့်သည့် ခိုက်ချက်ဖြစ်သည့်တိုင်

ကျန်းစီးမုံကိုထိမည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

ခိုက်ချက်သည် လွဲသွားသည်။

တတိယဓရလွှာသိုင်းကွက်သည် သူ့အားမှက်လွန်းသွားသည်။

သူတိတ်လန်ချောက်ချားစ ခြလေပြီး
 ကျန်းစီးမဲ့သည် ရှေ့သို့တိုးဝင်လာကာ စတုတ္ထရေလွှာသိုင်း
 ကွက်ကို ဆက်တိုက်ပင်ဖေါ်ထုတ်လေသည်။
 ဓားချက်များက မြင်းထန်လာသည်။
 ကြိုးကဲ့သို့ပျော့ပျောင်းသောဓားသည် တင်းမာသော ဓား
 ဖြစ်လာကာ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် တိုးဝင်လာသည်။
 လှင်မြန်လွန်းသဖြင့် ဓားရိုင်းများကို အလင်းတန်းသဖွယ်
 တွေ့မြင်ရသည်။
 ထိုသည်ကား စတုတ္ထရေလွှာဓားသိုင်းကွက်တည်း။
 ထို့နောက် ပဉ္စမရေလွှာဓားသိုင်း...။
 ကွန်တိုင်သည် ခွေးမြန်ပြေးလာလေပြီ။ သူ အကျပ်အ
 တည်းတွေ့လေပြီ။ သို့မှာ ခံစစ်သက်သက်သာဖြစ်သည်ကို နိုင်
 လာတန်တူသည်။
 သူသိုင်းကွက်များ ပျက်ချင်လာပြီမဟုတ်ပါလား။
 ကျန်းစီးမဲ့သည် ဓားလေခန့်သို့ အချက်ပြလိုက်သည်။
 ဓားလေခန့်သည် ပါးနပ်သူပီပီ ကွန်တိုင် ခောင်တိမ်းမည်
 ထွက်ပေါက်များကိုလိုက်ပိတ်သည်။
 သူသည် တိုက်ပွဲစဉ်းအများမှ ကွန်တိုင်၏ထွက်ပေါက်
 များကို လိုက်၍ပိတ်ဆိုသည်။
 ဘေးမှ မုန်ကူတိုက်ပေးသည်။
 စုတီးကလည်း ပထမတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် သက်သက်

မြန်မည်။
 သို့သော်-
 ဓားလေခန့်၏လုပ်ကွက်ကို တွေ့ရသောအခါ သူမ သဘော
 ပေါက်သွားပြီ။
 သူမကလည်း သူမဘက်မှထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ဆိုလေတော့
 သည်။
 ပန်းခရေဓားသည် အကွက်မြင်စွာမြင်အလုပ်လုပ်လေပြီ။
 ကွန်တိုင်အဖို့ ထွက်ပေါက်အားလုံးပိတ်လေပြီ။ သူနုဖူးမှ ခွေးများ
 နှိမ့်လာသည်။
 ရေခန့်လွှာဓားသိုင်းကွက်ကို သူသိလေပြီ။
 ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ဓားသိုင်းကွက်များတုန်းက သူ
 မသိသေး။
 စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမသိုင်းကွက်ကျမှ သူသိလာခြင်းဖြစ်သည်။
 ရေခန့်လွှာ၏ထူးခြားချက်မှာ ဤသို့တည်း။
 ပထမသိုင်းကွက်ကိုသုံးသည့်အင်အားသည် ဒုတိယ သိုင်း
 ကွက်သို့ပါလာသည်။
 တတိယသိုင်းကွက်ကိုသုံးသောအခါ ပထမနှင့်ဒုတိယ
 သိုင်းကွက်များ၏အင်အားသည် ဆက်တိုက်ပါလာသည်။
 ပဉ္စမသိုင်းကွက်သို့ရောက်သောအခါ ပထမ၊ ဒုတိယ၊
 တတိယနှင့် စတုတ္ထသိုင်းကွက်များ၏ အင်အားသည် ဆက်တိုက်ပါ
 လာသည်။

ထို့ကြောင့် ပဉ္စမသိုင်းကွက်သို့ရောက်သောအခါ ကျန်းစီး
ပုံ၏အင်အားသည် သူမတူအောင်ကြီးမားနေပေသည်။

သတ္တမနေ့ခန့်လွှာအဆင့်တွင် အင်အားခန့်ဆဲသြား
လေပြီ။ ကျန်းစီးပုံက အခြေအနေကောင်းလာလေလေ၊ ကွန်တိုင်
အခြေအနေပျက်လာလေလေပင်တည်း။

သည်ကြားစပ် ရှာလေခန့်နှင့်စုဖီတို့ကလည်း ဘေးမှဝိစ်
၍ပုံရိုးတိုက်ခိုက်နေပေသေးသည်။

ထွက်ပေါက်မှန်သမျှကို ပိတ်ဆို့ပေးနေသည်။ ကွန်တိုင်မှာ
စေ့ဆက်တိုက်ခိုက်ရမည်ကို မဝံ့မစဲမြဲလာလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ကွန်တိုင်၏လက်တစ်ဖက်သည် လှုပ်ခန့်လှုပ်ရှား
သွားသည်။ အယောင်းတိုင်သည် အခန်းစောင့်၌ လင်းလက်နေဆဲ
ပင်။

“၄၆. .”

အလင်းတန်းတစ်ခုပြေးထွက်သွား၏။ ရှာလေခန့်နှင့်စုဖီ
တို့ သူတို့၏အားများကို ငွေယမ်းလှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ကွန်တိုင်သည် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကိုသုံးပြီးမဟုတ်ပါ
လား။

လစီနယ်သို့လမ်းညွှန်ချက်

ကွန်တိုင်ပစ်လိုက်သောအလင်းတန်းသည် အယောင်းတိုင်
သို့ညွှန်ဆိုသွားလေသည်။

မည်သူထံသို့မျှ မရောက်ပါ။

ကွန်တိုင်သည် အဆိပ်လက်နက်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

ထိုအဆိပ်ဖြင့် စီးညွှန်ကိုထိလျှင် အဆိပ်ငွေ့များပျံ့နှံ့ထွက်
လာပါသည်။

အယောင်းတိုင်က အဆိပ်တောင့်ကြီးမဟုတ်ပါလား။

ကျန်းစီးပုံသည် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ အယောင်းတိုင်သို့တော့
မရှိပေဘဲဖြင့် မြတ်တောက်လိုက်သည်။

“၅၆. .”

“ဖတ်”

မီးစာသည် ကံခနဲမြတ်ကျသွားသည်။
 ဘေးဖူးတွင် အဆိပ်ခဲကလေးများကပ်ငြိပါလာသည်။
 မီးတောက်လောင်နေသောမီးစာသည် တဖျပ်ဖျပ်မြည်က
 တောက်လောင်နေသည်မှ ငြိမ်းသွားသည်။
 ကွန်တိုင်သည် ဆုတ်ပြေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရွာခ
 ခန့်က ကြားမြတ်ဟန်တားတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 "ဝုန်း"
 "အား..."
 ဟန်ချက်ပျက်သွားသောကွန်တိုင်မှာ တစ်ခွန်းအော်
 ယိုဝ်သွားသည်။
 အခွင့်အရေးကိုစောင့်နေသောကျန်းစီးမုံသည် ထိုအ
 အနေကို လက်လွှတ်မခံပေ။
 ကွန်တိုင် ယိုဝ်သွားသည်နှင့် ရွမ်းခနဲစားဖြင့် ပက်လို
 ဖေသည်။
 "ရွမ်း..."
 "ဘတ်..."
 "အား..."
 ဘေးချက်သည် ကွန်တိုင်အားထိသည်။
 ကွန်တိုင်ထဲမှ မနီမဆုံအော်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေ။
 စုဘီမှာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်သွားသည်။
 ဘေးချက်မှာ ပြင်းထန်လှသည်မဟုတ်ပေ။

ရွမ်းခနဲမြည်ပြီး ရွမ်းခနဲစားချက်ထိသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေ
 သည်။ လက်မောင်းတွင် အနီစင်းထင်မဲ့လောက်သာ ရွမ်းထိသွား
 ခြင်းဖြစ်သည်။
 တကယ်တော့ ကွန်တိုင်တစ်ယောက် လဲကျသွားခြင်းဖြစ်
 ပါသည်။
 သူ့အဆိပ်နှင့်သူ မိသွားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။
 ကျန်းစီးမုံ၏ဘေးဖူးတွင် အဆိပ်များကပ်ပါသွားသည် မ
 ကုတ်ပါလား။
 ယခု အဆိပ်က အနီစင်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် ကိုယ်တွင်းသို့
 ဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
 သည်အဆိပ်အကြောင်း ကွန်တိုင်ကောင်းကောင်းသိ၏။
 လူတစ်ယောက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီးခုကွပေးနိုင်သည့် အ
 ဆိပ်ဖြစ်သည်။
 သူ့လဲကျသွားသည်နှင့် ကျန်းစီးမုံက ကွန်တိုင်အနီသို့ ကပ်
 သွားသည်။
 လွန်စွာအရေးကြီးသည်။
 သူသည် ကွန်တိုင်၏ရင်ဝသို့ ဘေးဖြင့်ထောက်လှက် မေး
 လိုက်သည်။
 "ခင်ဗျားကိုခိုင်းတဲ့ကွန်ချင်ဟန် အယ်မှာလဲ။ ဒီလူက ကျွန်
 တို့တွေ့မှဖြစ်မယ်။ ဒီလူ စုဘီကိုသတ်ခိုင်းတာ အာလဲကြောင်းမှ
 မရှိပေမယ့် ကျွန်တို့မှာ သူ့ကိုတွေ့ဖို့အကြောင်းရှိတယ်"

သူမေးခွန်းက တိုက်ခိုက်မေးခွန်းပင်၊
ကွန်တိုင်သည် မျက်လုံးပြွေကာ ကျန်းဇီးပုံအား ခွံစွာမှန်း
တီးစွာစိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့အားသတ်သူ မဟုတ်ပါလော၊
နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ အမြှုပ်များတစ်စုံထွက်လာသည်။
“ကျွန်တို့မှာ အဆိပ်မြေဆေးပါတယ်၊ မေးတာကိုမြေရင်
ဆေးကုပေးမယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ”

ကျန်းဇီးပုံ အမှန်ကိုပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ဆရာကြီးဟူကွမ်းပေးလိုက်သည့် မဟာမဇုရဆေးလုံးများ
သည် မည်သည့်အဆိပ်ကိုမဆို မြေနိုင်သည်။
ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ဆေးလုံးများပါသည်ဟုပြောခြင်းဖြစ်
သည်။

ကွန်တိုင်၏မျက်လုံးများ အရောင်ပြောင်းလာသည်။ သူ
သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော်လည်း သေမယာကိုတော့
ကြောက်သေးသည်။

တကယ်တော့-
သူသည် ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တိမရှိချေ။

လုပ်ရဲလျှင် ခံရဲသည်ဟုသောစိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိချေ။
သာသည်ထင်လျှင် ဝိဇ္ဇာလုပ်မည်။
နာသည်ဟုဆိုပါက ဝေဝေကရောင်ပြေးမည်။

စိတ်ဓာတ် မာကျောမှုမရှိချေ။

ယခုသေရမည်ဆိုသောအခါ-

ကွန်တိုင် အကြီးအကျယ်ကြောက်ရွံ့နေပေပြီ။

ကျန်းဇီးပုံသည် ကွန်တိုင်၏မျက်လုံးများကိုကြည့်ကာ ကွန်

တိုင်သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြောင်းသိသည်။

ထို့ကြောင့် မဟာမဇုရဆေးလုံးကို နှိုးပေးပြီးကြိုးစားသည်။

ကွန်တိုင် ပါးစပ်ဖွင့်မရချေ။

နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

လက်လျှော့သောအခါမှ ကွန်တိုင်စကားပြောတော့သည်။

အသံမထွက်။

လူလူဝါးဝါးသာထွက်သည်။

ကျန်းဇီးပုံက မေးလိုက်သည်။

စကားပြောနိုင်ဖို့ အားပေးသည်။

“ပြော . . ပြော . . သူ . . ကွပ်မျက်ဖန်တယ်သွားလဲ၊ သူ့မှာ

အကျဉ်းအယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ”

ကွန်တိုင်ပါးစပ်မှ လူလူဝါးဝါးသာအသံထွက်နေသည်။

အတန်ကြာမှ . .

“ဝေ . . ဝေ . . ပေဇီး”

သူ့အသံကို မနည်းနားထောင်ရသည်။

ပေဇီးဟူသောအသံမှာ မဝီချေ။

“ဘာလဲ- ပေဇီးဗြို့လား”

၄၄ ❀ စာကုသိုလ်နုလင်းကောင်

ကွန်တိုင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဇက်ကျီးကုသွားလေ
တော့သည်။

ပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ်များထွက်လာသည်။

အလွန်ပြင်းသောအဆိပ်ပါပေ။

မဟာမဇရဆေးလုံးကို ဖျီချနိုင်စွမ်းမရှိခြင်းက သေ
မန်တီးလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အင်း... သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ သွားတာပဲ”

ကျန်းစီးမုံက မသက်မသာသည်းညှလိုက်သည်။

ကျောင်းစောင့်ကြီးလီစောကိုတွေ့ကတည်းက သူတို့အ
လုံး ဘဝင်မကျကြပါ။

သို့ရာတွင်-

သူတို့သည် အကြောင်းကြောင်းကိုထောက်လျက် အဘိ
တိုလီစောအား မမြင်မှားကြပါ။

တကယ်တော့ လီစောသည် သံတံမြက်စည်းကွန်တိုင်ဖြစ်
နေသည်။

ကြေးစားလူသတ်သမား ကွန်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

ကွန်တိုင်အဖို့ စုတီကိုသတ်ရန် ဝတ္တရားသာမီပါသည်။
သို့ရာတွင် ကျန်းစီးမုံနှင့်စွာလေခန့်တို့ ကပ်ပါလာသောအခါ ကျန်း

စီးမုံတို့ကိုပါ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ရန်ဖြစ်လာပါသည်။
ထို့နောက် ကျန်းစီးမုံတို့ကိုသတ်ရန်ကြံရင်း သူ့အသက်ပါ

ဆုံးပါးသွားရသည်။

ဤသည်မှာ မြစ်တက်သည့်သိုင်းလောက၏ မြစ်ဖို့မြစ်စဉ်
သောတရားတစ်ခုပင်တည်း။

ထိုအချိန်တွင် စုတီကအလန့်တကြားအော်သည်။

“ဟင်... မီးတွေ... မီး... မီး”

လွင်ကုနေသောမီးစာမီးသည် ဆွေးနေသောသစ်သား
တန်းများကို မီးစွဲလောင်ကာ ဘုရားကျောင်းအား လောင်မြိုက်နေ
စေကြသည်။

မီးမီးများက တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။

မီးသည် ဘုရားကျောင်း၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့်ကို လောင်
မြိုက်နေလေပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးမုံတို့ မီးသတ်ရန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ပထမဆုံးစဉ်းစားကြသည်ကရေ...။

ရေ မည်သည့်နေရာရှိမှန်း မသိကြချေ။

ထို့ကြောင့်...

“ပြေးကြမယ်၊ ရွာထဲက တစ်ခါထဲခြေရာဖျောက်ပြေးမှ
မှန်မယ်၊ တော်ကြာ ရွာသားတွေနဲ့အခြေအတင်ပြောနေကြရဦး

မယ်၊ မီးက ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံးကိုပြာချပစ်တော့မယ်”
ကျန်းစီးမုံက သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခဲသုံးတော်သည် မိမိတို့၏ပစ္စည်းများကို အမြန်
ဖမ်း ကောက်သိမ်းကြတော့သည်။

ရွာလေခန့်က စုတီ၏လက်ကိုဆွဲကာပြေးလေသည်။

"လာ...ညီမ"

သူသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျန်းမီးမိုက်မေးလိုက်သည်။

"တို့ ပေစီးကိုသွားကြမှာလား"

"ဒါပေါ့"

"ကွန်ဘိုင်က ပေစီးလို့ပြောလိုက်တာအမှန်နော်"

"အေးပါ"

သူတို့သည် မြင်းများပေါ်သို့အမြဲအလွှားတက်ကြသည်။
ကျန်းမီးမိုက်သည် ပြောသာပြောလိုက်သည်။

ကွန်ဆင်ဟန် ပေစီး၌ သို့သွားမည်ဆိုသည်ကို သံသယဖြစ်
နေသည်။

ဘာကြောင့် ပေစီးကို ကွန်ဆင်ဟန်သွားရသည်ကို တွတ်
မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

ပေစီးကို သူထင်ကြေးပေးခဲ့သည်မှာမှန်သည်။

သို့ရာတွင် ပေစီးသည် မြင်နိုင်ချေရာခိုင်နှုန်းအနည်းဆုံး
ဖြစ်သည်။

အနည်းဆုံးက ယခုတော့ ကွန်ဆင်ဟန် ဦးတည်ရာခေါ်
ဖြစ်နေလေပြီ။

ကွန်ဆင်ဟန်နှင့် ဆက်စပ်မှုမရှိဆုံးသောနေရာဖြစ်သည်။
ပေစီးသို့ သူတို့၏မြင်းများကို ဦးတည်နေရချေပြီ။

သူတို့မြင်းများစတင်ထွက်ချိန်တွင် မီးတောက်သည် တစ်
ကျောင်းလုံးကို ဝါးမျှဖြေလေပြီ။

မီးသည် အချိန်အားကောင်းကောင်းဖြင့် တောက်လောင်
နေလေသည်။

ဘုရားကျောင်းသည် ဟောင်းနွမ်းသည့်သစ်သားများ
သည် မီးအတွက် လောင်စာကောင်းကောင်းဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ရွာထဲမှတုန်းခေါက်သံများ၊ ဖော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေ၏။
ရွာသားများသည် သူတို့၏ ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ပြေးလာနေကြ

သည်။

"မတတ်နိုင်ဘူး၊ အားလုံးဖောက်ထွက်"

ကျန်းမီးမိုက်က အခြေအနေကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ လူ
များကြီးသည် ပြေးလာသောမြင်းသုံးကောင်ကို မတားဆီးကြပါ။

သူတို့သည် ရဲခနဲဘေးဖယ်ပေးလိုက်ကြပါသည်။

ရွာသားများသည် သူတို့အား လုံးဝဂရုမစိုက်ကြချေ။

မီးကိုဦးမသတ်ဦးသာ ဂရုစိုက်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး
ကံကောင်းကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြင်းသုံးကောင်ဖြင့်အပြင်းစိုင်းနှင့်လာရာ ရွာ
ကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ရွာပြင်မှ သူတို့လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ဘုရားကျောင်းရှိသည့်နေရာမှ မီးတောက်မီးလွှဲများ ဟုန်း
ဟုန်းထနေသည်။

မီးများလင်းထိန်နေသည်။

"ကဲ...ငါတို့ ဒီရွာက မြန်မြန်ဝေးမှအေးမတ်မြင်းတွေ

ကို အမြန်ဆုံးခိုင်းနှင့်ကြ”

ကျန်းစီးမုံက အမိန့်ပေးရင်း သူ့မြင်းကိုခိုင်းနှင့်လိုက်သည်။

“ကွန်တိုင် မညာနိုင်ပါဘူးနော်”

စုတီက သံသယနှင့် ကျန်းစီးမုံအားလှမ်းမေးလိုက်၏။

ကျန်းစီးမုံက ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝဖြင့်--

“ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ် သေခါနီးမှာ

တော့ အမှန်အတိုင်းပဲပြောတတ်ကြပါတယ်”

ပေစီးသည် ဓမ္မဟောင်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ-

တစ်မြို့လုံးသည် ဓမ္မဟောင်းလက်ရာများ ပြွမ်းတီးနေပေ

သည်။ ပေစီးသည် ဓမ္မမြို့ဟောင်းဖြစ်သည်။

ခေတ်ကား ဤမှာအက်ခေတ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခေတ်ဟောင်းနှင့် ခေတ်သစ်လက်ရာတို့ ချော

ပြွမ်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် ခေတ်ဟောင်းလက်ရာကိုလေ့လာလိုလျှင် ပေ

စီးမြို့ကိုလာနိုင်၏။

ခေတ်သစ်လက်ရာကို ခေတ်ဟောင်းလက်ရာနှင့်နှိုင်းယှဉ်

လိုလျှင် ပေစီးမြို့ကိုလာနိုင်၏။

မြို့လယ်လမ်းမကြီးကို ဓမ္မလက်ရာအုတ်ချပ်ကြီးများဖြင့်

ပန်းကပ်ထား၏။

ထိုအုတ်ချပ်များကို ယခုခေတ်တွင်မရနိုင်တော့ပေ။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အဆောက်အအုံသစ်

များကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအဆောက်အအုံများကြားတွင် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု

အဆောက်အအုံဟောင်းများကိုတွေ့ရ၏။ ဘုရားကျောင်းဆန်ဆန်

ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံများသည် ဓမ္မလက်ရာများ

ပင်တည်း။

ပေစီးမြို့သည် အခြားမြို့များထက်ပိုထူးခြားသည့်အချက်

တစ်ချက်ရှိ၏။

ထိုအချက်မှာ ပန်းများပေါများခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အခြားသူများက ပေစီးမြို့ကို ပန်းမြို့တော်ဟု

ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးမုံတို့သည် ပန်းမြို့တော်ကို နံနက်ခင်းတွင်ရောက်

ရှိလာကြ၏။

ပန်းမြို့တော်သို့ရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင် သုံးဦးစလုံး ဆာ

လော့ဗျတ်သိပ်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် ဆာလော့ဗျတ်က မြို့သိပ်ထားကြရလေသည်။

သူတို့သည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် ခရီးကိုလာ

ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သုံးယောက်စလုံး ရုပ်ဖျက်လာကြသည်။

ရုပ်ဖျက်ဆရာကား ကျန်းစီးပုံပင်ဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးပုံသည် စုစီအား ယောက်ျားလေးသဖွယ်ရုပ်ဖျက်လာသည်။

အဓိကအားဖြင့် ရုပ်ဖျက်ရသည်မှာ စုစီပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဟန် မှတ်မိသိရှိသည်မှာ စုစီမဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် စုစီအား ကျွန်ုပ်တို့ဟန် မမှတ်မိနိုင်အောင်

ရုပ်ဖျက်ပေးရလေသည်။

မှက်လှည့်သမား သုံးယောက်။

မှက်လှည့်သမားသုံးယောက်သည် ပေးစီးမြို့တော်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ပေးစီးမြို့၏အနက်အဖျားကျသည့်နေရာကို သူတို့ စတင် ရွေးချယ်သည်။

နေရာကိုကြိုက်ပြီးဆိုသောအခါ စတင် သည်ပြသည်။

ကျန်းစီးပုံက မှက်လှည့်ဆရာဖြစ်သည်။

ဇာလေဇာ၊ ဇီတိက အကျဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးပုံသည် မှက်လှည့်ဆရာအဖြစ်ပြသနေသောအခါ တစ်ချိန်က သူမှက်လှည့်ပြခဲ့သည့်ချစ်စနိုးကျင်စိမေအား ပြန်လည် သတိရလာသည်။

ယခု ကျင်စိမေကို ခွာပွေနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ မှက်လှည့်ပြရန်ရွေးချယ်ထားသည်မှာ တကယ့်ကို အချက်အခြာကျသောနေရာဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင်စေ့ခို၍ တစ်ဖက်တွင်တည်းခိုနိုင်သောမို့၏။

တည်းခိုနိုင်သောသုံးလေးလုံးတွင် ကွပ်ကွပ်ဟန် တည်းခို

နေနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

မကြာမီ မှက်လှည့်ပြသရာသို့ လူအများစုမြို့ရောက်မို့လာ

လာသည်။

ပေးစီးမြို့သည် အခြားမြို့များနှင့်မတူပေ။

ဆူညံဆူညံအထူးအဆန်းတွေလျှင် ဝိုင်းဝန်းကြည့်တတ်မြေ

ပါ၏။

သည်မြို့က ဝိဇ္ဇာပင်စိတ်ဝင်စားသေးသည်။

မှက်လှည့်နှင့် တူမိယာတီးမှုတ်သည့်ပုံကို အထူးသဘော

ကျေနပ်မြက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစီးပုံ၏မှက်လှည့်အဖွဲ့ စသည်နှင့် ချက်

မျိုး လူတို့လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးပုံသည် အံ့ဩထူးဆန်းသောပြကွက်များကို တစ်

မျိုးတစ်မျိုး ပြသသည်။

ကလေးများသည် တစ်စင်းစင်းရယ်မောလျက်ရှိကြသည်။

လူကြီးများသည် အံ့ဩသောမျက်နှာများဖြင့်ကြည့်ကြသည်။

ကြသည်။

ကျန်းစီးပုံ ပြသသည့်ပြကွက်များမှာ ဆန်းကြယ်သောမြင်

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေကြလေသည်။

ပြကွက်တစ်ကွက်ပြီးတိုင်း-

ရှာလေခန့်နှင့်စုဘီတို့က ပရိသတ်များထံလှည့်လည်အလှူ
ခံကြသည်။

ပရိသတ်များကလည်း ရက်ရောသည်။

ငွေစကြေးစများကို မတွန့်တိုဘဲ ရက်ရက်ရောရောပေး
ကမ်းကြသည်။

ပရိသတ်များ အတော်ကလေးစုအုံနေသည်။ ကလေးများ
ကစေ့တန်းမှဖြစ်နေသည်။

ကျန်းစီးမုံက နောက်ဆုံးပြကွက်ကို ပြသမည်ဖြစ်ကြောင်း
ကြေညာလိုက်သည်။

မကြေညာ၍လည်းမဖြစ်ပေ။

နေအတော်မြင့်ပြီး

သူတို့ ဆာလောင်လှနေပြီး

“အခုပြသမယ့်နောက်ဆုံးပြကွက်ကတော့ ဟိမဝန္တာမြို့
ပြကွက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြကွက်ဟာ အလမှာယံပညာနဲ့ မှက်လှည့်
ပညာကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ပြကွက်ဖြစ်ပါတယ်”

ပရိသတ်များမှာစိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။
စိတ်ဝင်စားစွာစောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီပြကွက်ကို ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ပြသလို့မရပါဘူး။
ကျွန်တော့်တပည့်ဖြစ်သူနဲ့ပူးပေါင်းပြီး ပြသရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ..

မရဲ့ထွက်တော့တမည်”

ရှာလေခန့်က ပရိသတ်ကိုဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ရှာလေခန့်သည် ပရိသတ်စေ့သို့ထွက်၍ပြသသော ပထမ

မျိုးသောပြကွက်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ထိုအစီအစဉ်ကို လမ်းမှကတည်းက တိုင်ပင်

စီမံလာခဲ့ကြသည်။

ကျန်းစီးမုံက မည်သို့လုပ်ဆောင်၍၊ ရှာလေခန့်က မည်သို့
လုပ်ဆောင်ရမည်ကို စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်ပြပြီး

ရှာလေခန့်အား ကျန်းစီးမုံကအချက်ပြလိုက်သည်။

ရှာလေခန့်အလုပ်ပြပြီး

သူသည် အဝတ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို

ဖျံထုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ.. .”

ပရိသတ်များထဲမှ အာမေဒိုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေ

ကော့၏။

ရှာလေခန့်က ကြိုတင်လေးတစ်ပင်အား ဆွဲထုတ်လိုက်ခြင်း

မဟုတ်ပါ။

ရာမမြေကြီးတစ်ကောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော

ပါသည်။

မြေကြီး၏အရောင်မှာ အခြားမြေများ၏ အရောင်နှင့်

မတွေပေး

ကြေးနီရောင်တောက်ကာ ပြောင်တင်းနေသည်။

တစ္ဆေမြင်ကာ တလူးလူးလွန်နေသည်။

မြွေကြီးဝေါသထွက်နေသည်ကား အဆန်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

လူတိုင်းလူတိုင်း မှက်တောင်မခတ်ဘဲကြည့်နေကြသည်။

လူများ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖြစ်နေသည်။

မြွေကို လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ထို့ပြင် မြွေမှာ မြွေကြီးမျိုးဖြစ်၍ ပို၍စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

ကလေးများကား မြွေကိုကြောက်လန့်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် ငြိမ်၍ကုန်သွားကြတော့သည်။

“ဒီမြွေဟာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေပါ။ အဆိပ်ထုတ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစွယ်အိုးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပရိသတ်ထဲမှာ မြွေအကြောင်း နားလည်တဲ့သူ ပါပါလိမ့်မယ်။ ဝင်ရောက် စစ်ဆေးကြည့်ကြပါခင်ဗျာ”

ဓာလေခန့်သည် မြွေကြီးအားလည်ကုပ်မှကိုင်၍ ပရိသတ်အားလှည့်လည်ပြသလိုက်သည်။

စစ်ဆေးကြပါဟူသည့် သဘောပင်။

လူအုပ်ထဲမှအဘိုးဘိုတစ်ဦးက မြွေကိုစစ်ဆေးကြည့်၏။ သူစစ်ဆေးပုံမှာ သာမန်ကာလွှဲကာမဟုတ်။

မြွေအကြောင်း နားလည်သူဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

“မှန်တယ် ကျုပ်ဟာ မြွေဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူပဲ။ ဒီတော့ မြွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီမြွေမျိုးကိုတွေ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖမ်းလို့မရခဲ့ပါဘူး။ တစ်ကောင်မှ မဖမ်းလို့မရပါဘူး။ ဒီမြွေဟာ အဆိပ်သိပ်ပြင်းတယ်”

အဘိုးဘိုက ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် လူများသည် မြွေကြီးကို ပို၍ကြောက်လန့်သွားကြသည်။ စစ်ဆေးရန်လာပြသည့် ဓာလေခန့် ဓလေ့တိုးလာသောအခါ လူများသည် မှဲ့ခနဲ နောက်မုတ်သွားကြသည်။

ပေစီးမြို့သို့အလာလမ်းမတွင် ဤမြွေကြီးကိုတွေ့၍ အမှတ်မထင်ဖမ်းမိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမြွေကြီးကို မြွေနိုင်သောဓာလေခန့်က အသာတကြည် ဖမ်းဆီးလာခြင်းဖြစ်သည်။

မြွေကြီးကိုတွေ့မှ ကျွန်းစီးပုံ မှက်လှည့်ဆရာအဖြစ် ဟန်ဆောင်ရန် အကြံပြောင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မှက်လှည့်ဆရာသုံးယောက်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

လူများမှဲ့ခနဲနောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ ဓာလေခန့်နှင့် ဝါထာမန္တရားများကိုတီးတီးခွာခွာ မြွေကြီးကို အပေါ်သို့မြှောက်တင်ပစ်လိုက်သည်။

“အား...”

"အမယ်လေး"

"ဟိုး..."

ပရိသတ် အလွန်တကြားဖြစ်ကုန်၏။

အချို့က ထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်ကြသည်။

အချို့က ငါးလုံးပက်လက်လဲကျကုန်သည်။

သို့သော် ပရိသတ်တို့ ထွက်မပြေးဖြစ်ကြပါ။

"ဟာ..."

"ဟယ်..."

"ဟိုး..."

အာမေဇိုက်သံများ ဆူညံသွားသည်။

မြင်ကွင်းက မယုံနိုင်စရာဖြစ်နေသည်။ မြောက်ပစ်တစ်
လိုက်သောမြေကြီးသည် အောက်သို့ မြန်မကျလာဘဲ လေထဲတွင်
တုတ်ဆောင်းတစ်ဆောင်းလို အတောင့်လိုက် စင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေ
လေသည်။

အလွန်ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းပါပေ။

ကျန်းဇီးမဲ့သည် လက်ထဲမှကြိမ်လုံးကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်
ပြည့်ညင်စွာ လှည့်ပတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လေထဲ၌ အတောင့်လိုက် စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေ
သောမြေကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ရစ်နေလာတော့သည်။

ထို့နောက် အခွေကြီးဖြစ်လာသည်။

ကျန်းဇီးမဲ့က ကြိမ်လုံးကိုအောက်သို့နှိပ်ချလိုက်သောအခါ

မြေကြီးသည် မြေပေါ်သို့ကျလာသည်။

မြေပေါ်တွင်ခေါင်းဝှက်ကာ ငြိမ်နေနေတော့၏။

မှာလေခနဲကား နောက်ဆုတ်နေပေပြီ။ ယခုအခန်းကား
ကျန်းဇီးမဲ့၏အခန်းဖြစ်သည်။

ကျန်းဇီးမဲ့သည် စည်းဝိုင်းအတွင်းလှည့်လည်၍ စက်ဝိုင်း
ပမာပတ်နေသောမြေကြီးအား လှည့်ပတ်ပြသည်။

လူအများကလည်း မှက်လုံးပြု မှက်ဆန်ပြုဖြင့် မြေကြီး
အားကြည့်နေကြ၏။

ကျန်းဇီးမဲ့သည် မြေကြီးအား ပရိသတ်ဘက်သို့ဆတ်ခနဲ
ပျံ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

"ကဲ... သွားပေတော့"

ကျန်းဇီးမဲ့ ဆတ်ခနဲလွှင့်ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ပရိသတ်မှာအ
လွန်အမြဲဖြစ်သွားတော့သည်။

"အား..."

"အမယ်လေး"

အချင်းချင်းတိုက်မိပြီး လဲပြီကုန်သည်။

သူတို့စိတ်ထင် ကျန်းဇီးမဲ့သည် မြေကြီးကို ကြိမ်တုတ်ဖြင့်
ချိတ်နှိပ်ရာသို့ ထိုးကော်လိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်မိကြသည်။

သို့သော် ကျန်းဇီးမဲ့က မြေကိုထိုးကော်တင်ခြင်းမပြု
ပါ။ ဟန်ပြသောဖြစ်သည်။
ထိုအခါ-

ပရိသတ်သည် မြွေကြီးရှိရာသို့ မျက်လုံးဖြူ မျက်ဆန်ဖြူ
မြင့်ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါ လူများ အံ့သြသွားကြလေတော့
သည်။

မြွေကြီးသည် စောစောကနေရာတွင် မရှိတော့ချေ။
ပရိသတ်သည် မြွေကြီးကို အထိန်တလန်ရွာဖွယ်ကြည့်သည့်
ကိုယ့် ခြေထောက်အောက်များ နောက်နေပြီလားဟု ဝံ့ကြည့်
လေသည်။

မြွေကြီးသည် စောစောကနေရာတွင် အမှန်တကယ်
မရှိတော့ပေ။

အစအနပျောက်သွားချေပြီ။

ထိုစဉ်...

စုဘီထံမှရယ်သံထွက်လာသဖြင့် လူအများသည် စုဘီအ
ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

"ဟာ..."

အာပေဒိုက်သံများ ထွက်လာပြန်တော့သည်။

"အံ့သြစရာပဲ"

"မြွေကြီးက သူ့ဘီထံထိပြန်ရောက်နေတာပဲ"

"မလွယ်ဘူးနော်"

"မျက်လှည့်ဆရာက ဆန်းတယ်ဟေ့"

"တော်တဲ့မျက်လှည့်ဆရာပဲ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝေဖန်သံများ ဆူညံစွာထွက်

လာလေသည်။

ကျန်းမီးပုံသည် သူပြကွက်ပြီးအိုးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေ
ညှာလိုက်သည်။

ထိုအခါ လူအများ၏ ဩဘာသံများဆူညံစွာထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

လှိုက်လှဲစွာဩဘာပေးကြသည်။ ငွေကြေးစများကို ဖွေး
နေအောင် ပစ်ပေးကြသည်။

ထိုပရိသတ်ထဲတွင် အဝတ်အစားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်
ထားသော ဂင်တိုတို့လူကြီးတစ်ယောက်ပါဝင်သည်။

သူက ငွေတုံးတစ်တုံးကို တန်ပါပါပစ်ပေးလိုက်သည်။
သူသည် မျက်လှည့်ဆရာကျန်းမီးပုံကို လွန်စွာသဘောကျ
နေသည်။

မျက်လှည့်ဆရာပြကွက်ကလည်း သဘောကျစရာမဟုတ်
ပါပေ။

ထိုလူပစ်ပေးလိုက်သည့် ငွေတုံးကို စုဘီက အမှတ်မထင်
အကြိုက်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ အခြားသူများ၏ ငွေတုံးနှင့် မ

ကွဲပြားချေမီဝေရန်ဖြစ်သည်။

မည်သူမျှ သတိမပြုမိကြချေ။

သူတို့သည် ငွေကြေးစများကိုပစ်ပေးပြီး ကျန်းမီးပုံကို
ကြည့်နေကြသည်။

ကျန်းမီးပုံကလည်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

တို့တွေတုံးပစ်ပေးသည့်လူကို ကျန်းစီးပုံနှင့်စာလေခန့်လည်း သတိမပြုမိကြပါ။

ငွေစများ ပစ်ပေးနေကြသူများ များပြားလွန်းသဖြင့် တို့များကိုလည်း လိုက်မမှတ်နိုင်ပါ။

စုတီတစ်ယောက်သာ ထိုသူကို သတိပြုမှတ်မိလိုက်ပြန်ပါသည်။

စုတီအနေဖြင့် ထိုဝင်တိုတို့လူကို ကောင်းစွာမှတ်မိလိုပါသည်။

သွန်းဆူကန်ကြီး

ဆာလောင်မှတ်သိပ်နေသော စာလေခန့်သည် ပစ္စည်းများ ကျန်းစီးကတန်းသိမ်းဆည်းလေသည်။

"ဆာတယ်ကွား ငါတို့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဘာမှ မမှတ်မိရဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား"

မုန်ပါသည်။

ကျန်းစီးပုံနှင့်စုတီတို့လည်း ဆာနေကြပါသည်။

လူတို့သည် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းပြီးနောက် ၄ ချာညစ်သော အပေါ်စားတည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် တည်းခိုလိုက်ကြပါသည်။

နယ်လှည့်မျက်လှည့်သမားများသည် ဤသို့ပင် တည်းခိုပါသည်။

စုတီများသောတည်းခိုခန်းများတွင် မတည်းခိုကြပါ။

၆၂ ❀ စက္ကသိုလ်လေးအောင်

သူတို့ရသည့်ဝင်ငွေမှာလည်း ပြောပလောက်အောင် မပါသဖြင့် ရှေးများသောတည်းခိုခိုသာများ၏ အခိုက်ကိုပင် မနပ်နိုင်ကြပါ။

ကျန်းစီးမဲ့သည် သဘာဝကျကျ အပေါ်စားတည်းခိုခိုသာသည့်တည်းခိုပါသည်။

တို့သို့ သဘာဝကျကျနေထိုင်သဖြင့် မည်သူကမျှ စိတ်ဝင်စားပါ။

နေရထိုင်ရ လွတ်လပ်ပါသည်။

သူတို့သည် အစားအသောက်များကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် မှာစားကြပါသည်။

သူတို့၏ဆားလောင်နေမှုများကို ငြိမ်းသက်ကြပါသည်။ တို့ငါးထားသည့်အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် စုတံက အကျိတ်စိတ်မှ ငွေတုံးကိုထုတ်ကာ ပြသလိုက်သည်။

“အဲဒီငွေတုံးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာထူးခြားချက်ရှိသလဲလို့ ခြားချက်တွေ့ရင် ပြော”

ကျန်းစီးမဲ့က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မှက်မှောင်ကုပ်လို့ မိလေသည်။

တို့နောက် ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာခါယမ်းလိုက်သည်မှာလေခနဲကမူ ငွေတုံးကို ဆက်ခနဲလှကြည့်လိုက်သည်။

အနီးကပ်ကြည့်သည်။ နားခေါင်းဝှံ တေ့၍လည်း နှမ်းကြည့်သည့်လျှာများဖြင့်လည်း တို့ကြည့်သည်။

သိုင်းကရင်စံရုပ်လွှာ(၃) ❀ ၆၃

တို့သို့ စမ်းသပ်ကြည့်ရင်း ထူးခြားချက်များတွေ့ဟန်ဖြင့် မှတ်ချက်များသည် ပြောင်းလဲလာသည်။

“ဒီငွေတုံးဟာ ဘယ်သူဟာလဲ”

“နောက်မှပြောမယ် ဒီငွေတုံးကိုစမ်းကြည့်တော့ အင်ကိုအထူးထူးခြားချက်တွေ့သလဲ၊ အင်ကိုမှာ တွေ့ရှိတာကိုအရင်ပြောပါ”

“ဟယ်ဟာကို နောက်မှပြောမယ်”

မှာလေခနဲက...

“ဒီပစ္စည်းမှာ ရန်သူအနှံ့အသက်ရတယ်”

သူသည် ငွေတုံးကိုနှမ်းကြည့်မြန်သည်။

“သူဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ အသားလဲယုတ်ညံ့တယ်၊ ချွေးကလဲကြီးတယ်၊ ဘာဆိုတာမှ မသိဘဲကိုလူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

မှာလေခနဲ ဤသို့ပြောနိုင်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ သူ ဟိမဝန္တာတွင်နေရစဉ်က အတွင်းအားကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်ရာတွင် အဇ္ဈတ္တအာရုံကျင့်စဉ်ကို လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။

တို့ကြောင့် သူ၏အာရုံမှာ အခြားသူများထက် ထူးခြားလာသည်။

သူသည် အနှံ့မာတွင် လွန်စွာထူးကဲသည်။

တို့အရာဝတ္ထုပိုင်ရှင်၏ အဇ္ဈတ္တအတွင်းစိတ်ဓာတ်ကို တို့နားလည်နိုင်သည်။

ဟိမဝန္တာ၌ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသဖြင့် သူသည်

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်အောင်

ထိုကစွမ်းကို မပြနိုင်ချေ။

ယခု ထိုကစွမ်းကိုပြသလေပြီ။

ကျန်းစီးပုံကလည်း ငွေတုံးကိုလှမ်းတောင်းပြီး သူနည်းသူ

ဟန်ဖြင့် လေ့လာပြန်သည်။

သူက ငွေတုံးကို သူ၏နွယ်ခွေဘေးဖြင့် လှီးဖြတ်ကြည့်လိုက်

သည်။

လက်ထဲတွင် ဆုပ်လျက်ဖျစ်ညှစ်ကြည့်သည်။ လက်ဖက်

ပေါ်တင်ကာ ချိန်ဆကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းခွင်ဟာ သိုင်းညှာလဲတတ်တယ်။ ငွေကြေး

ချမ်းသာတယ်။ ကောက်လဲကောက်ကျစ်တယ်။ ပြီးတော့...”

သူသည် ပြောရန်ကောင်းကို ဖွေးချယ်နေသည်။ အတော်

ကြာမှ လေးကန်စွာပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ သူဟာ သေရမယ့်လူတစ်ယောက်လဲဖြစ်

မြန်တယ်”

“ရှင်- ဘာပြောလိုက်တယ် အစ်ကိုကျန်း”

အလန်တကြားဖြစ်သွားသူက စုတီပင်။

မှာလေခန့်က အံ့သြစွာဖြင့် စုတီကိုကြည့်၍ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ညီမ”

သူမက ကျန်းစီးပုံကိုသာ တမေးတည်းမေးနေသည်။

“သူဟာ သေရတော့မယ်ဟုတ်လား”

ကျန်းစီးပုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သိုင်းကုန်စုံစုံပုံပုံ(၃) ❀ ၆၅

“ငါလဲ ဒီအတိုင်းပဲမြင်တယ်။ ဒါနဲ့ ဒီလူနဲ့ညီမ ဘယ်လို
မကံသက်နေလို့လဲ”

“အဲ- အဲဒါ ကွမ်ဆွင်ဟန်နဲ့ပစ္စည်းလေ”

“ဟာ...”

“ဟုတ်လား- ဒါ ကွမ်ဆွင်ဟန်နဲ့ပစ္စည်းလား”

သည်တစ်ကြိမ်၌ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရသူများကတော့

ကျန်းစီးပုံနှင့် မှာလေခန့်တို့ဖြစ်သည်။

သူတို့ သိပ်အံ့သြသွားသည်။

ဤငွေတုံးကလေးကို စုတီမည်သို့ မည်ပုံရရှိခဲ့သနည်း။

“အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ”

“သူ ပေးသွားတာလေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မျက်လှည့်ပွဲမှာပေါ့”

“မျက်လှည့်ပွဲမှာ သူလာကြည့်လား”

စုတီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကြည့်နေတဲ့ပရိသတ်ထဲမှာ သူပါနေတယ်လေး။ သူက ညီမ

ကို အယ်သီမလဲ။ ညီမက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ခွပ်ဖျက်

ထားတော့ သူက ညီမကို ယောက်ျားလေးပဲမှတ်တာပေါ့။ ညီမက

သူကလည်းမိတဲ့နေရာကိုပါ သိပြီးပြီလေ။ ဒီငွေတုံးကို သူပစ်ပေးသွား

တာပေါ့”

“စောစောက ပြောပါတော့လားဗျာ”

“မသေချာသေးလို့ မပြောတာပေါ့၊ သူက သိပ်ပါးနပ်တာလူကြားထဲမှာ ညီမက အစ်ကို့ကိုတီးတီးပြောရင် အစ်ကိုတို့က သွက်ကြည့်မယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် သူ့ခိုခိုသွားမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ညီမက မပြောတာပါ”

“သူလွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘယ်ဘက်ထွက်သွားသလဲ ကြည့်လိုက်ရဲ့လား”

“ညီမ ကြည့်နေတာပေါ့၊ မသိမသာကြည့်နေရတယ်၊ မတွေ့ပစ်ပေးနေကြတာလဲ၊ ဓမ္မလို့ဆိုတော့ ပိုက်ဆံတွေလိုက်ကောက်ရင်း သူသွားရာဘက်ကိုလိုက်ကြည့်ရတယ်၊ မျက်လှည့်ပြတဲ့နေ့ကတည်းခိုခိုနဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား အဲဒီထဲကို သူဝင်သွားတာ သူပုံစံက အဲဒီတည်းခိုခိုနဲ့မှာတည်းခိုနေတဲ့ပုံစံပဲ”

“ဟုတ်လား၊ တည်းခိုခိုနဲ့နားမညီမှီမှာပေါ့၊ အဲဒီနားမှာတည်းခိုခိုနဲ့တွေ အများကြီးပဲဥစ္စာ”

“ညီမသိပါတယ်၊ အဲဒီတည်းခိုခိုနဲ့နားမညီကိုလဲ ညီမ မှုတ်ထားလိုက်တာပေါ့ ‘ဖယောင်းပန်း’တို့”

စုဘီက အတိအကျပြောလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမုံက...

“အေးလေ- သူဖယောင်းပန်းတည်းခိုခိုနဲ့မှာ အေးလေ ဆေးဆေးတည်းခိုနေမှာပေါ့၊ သူ့မှာ ဆေးရန်မှမရှိတာ၊ သူက ညီလိုက်နေမှန်းတော့သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမကို သူမမှလောက်ဘူး၊ ယူဆနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကွန်စိုင်းကို ညီမလိုက်လာရင် သတိ

မသေချာတာပေါ့၊ အခုတော့ ကွန်စိုင်းသေပြီ၊ အဲဒီအကြောင်းကို သူ မသိသေးတာသေချာတယ်”

“ဟင်း... ညီမလိုက်နေတာကို သူအနိုင်အရောင်တော့ ခံပုံရတယ်၊ သေသေချာချာတော့ မသိသေးပါဘူး”

“ဟ- သေသေချာချာ မသိသေးဘဲနဲ့ ကွန်စိုင်းကိုတာဝန် ခေးပါမလား၊ ကွန်စိုင်းက ပိုက်ဆံဓမ္မလုပ်တာ၊ သူပြောတဲ့ကားထဲမှာမတောင်ပါတာပဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ အခု အစ်ကိုကျန်းပြောတော့ သူသေမှတာပေါ့မယ်ဆို၊ ညီမတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

စုဘီ၏အကား ဆုံးအောင်နားမထောင်ပါ၊ ကျန်းစီးမုံသည် အမန်းထဲမှ ဝန်းခနဲပြေးထွက်သွားလေသည်။

ရှာလေခနဲကလည်း စုဘီ၏လက်ကိုဆွဲကာ ပြေးပါလေ တော့သည်။

ကျန်းစီးမုံက ရှေ့ကပြေးသည်။ ရှာလေခနဲနှင့် စုဘီတို့က နောက်ကလိုက်သည်။

ဖယောင်းပန်းတည်းခိုခိုနဲ့ရှေ့၌ ကျန်းစီးမုံရပ်သွားသည်။ ရှာလေခနဲနှင့်စုဘီတို့လည်း ပီလာကြသည်။

“အစ်ကိုကျန်း၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”
စုဘီက အမောတကောမေးလိုက်သည်။

“သူဟာ အန္တရာယ်ခွဲရင်ဆိုင်နေတော့မယ်၊ သူသေသေချာချာပေါ့လေ၊ ဒါကြောင့် ငါပြေးလာတာ”

“ဘာလဲ မင်းဝင်ကယ်မလို့လား”

“ရှာလေခန့်က မြတ်မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျန်းဇီးမုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝါက သူကြမ္မာနဲ့သူပဲ၊ သူသေရမယ့်ကိစ္စ ငါဘယ်လို
တားတား သေရမှာပဲ၊ သူကက သေဖို့မရှိလာကြီး၊ ဝါပေမယ့်
ကတော့ မသေစေချင်သေးဘူး၊ ဒီတော့ သူမသေခင် ငါပြေး
ရတာပေါ့၊ သူစကားတစ်ခွန်းဟာ သိပ်အစိုးတန်တယ်၊ စန်ချီ
ကလေးဟာ သူ့စကားအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်”

“ဝါလဲဟုတ်တာပဲ၊ စန်ချီယာကလေး ဘယ်မှာရှိတယ်
တာ သူသိနေတယ်၊ သူ့ကိုမေးရင် စန်ချီယာကလေးရဲ့ နေရာ
သိရမယ်”

“ရှာလေခန့်သည် ဤသို့ပြောပြီးစဉ်းစားနေသည်။

“ပြီးတော့ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးတဲ့သူတွေဟာလဲ ဘယ်
ဆိုတာ သိဖို့အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီလူတွေဟာ ကွပ်မျက်ဟန်နဲ့ ကျွန်
တို့အား”

ကျန်းဇီးမုံသည် တည်းခိုခန်းစားပွဲတွင်ထိုင်နေသည့်
နေ့ထဲသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ စာရေးမှာ ကျန်းဇီးမုံတို့အား
ပြောလိုက်လေသည်။

သူသည် ကျန်းဇီးမုံတို့အား မျက်လှည့်ဆရာများအဖြစ်
သိရှိထားလေပြီ။

သူ့ဆိုင်နှင့်ခန်းမကြောတွင် ကျန်းဇီးမုံတို့က မျက်လှည့်ပြ

မျက်လှည့်မဟုတ်ပါလော့၊ ထို့ကြောင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင်ပြောပြပြီး မေး
လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မျက်လှည့်ဆရာကြီးတွေ၊ ဒီမှာတည်ကြေမလို့
ခင်ဗျားတို့အတွက် တည်းခိုခန်းတွေရှိပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဘူး၊ ကျွန်တို့က လမ်းဘေးမှာမျက်လှည့်ပြ
နေတဲ့လူတွေဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့တည်းခိုခန်းလို အဆင့်အတန်း
ကြီးတည်းခိုခန်းမှာ မတည်းခိုနိုင်ပါဘူး”

“စာရေးသည် သဘောကွသွားသည်။

“ဝါဖြင့် ဘာကိစ္စများရောက်လာကြတာလဲဗျာ”

“မေးရောလေးဖို့လိုပါ”

“ဟား..ဟား..ဟား.. မေးပါ၊ မေးပါ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့
အကြံပြုချက်ကို သိပ်ကြိုက်တာပေါ့၊ မြေကြီးဟာ လေထဲမှာ
အလွန်အမင်းနေတာပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဆရာကြီးပေါ့၊ မြေကို
အလွန်ကြီး သွားထုပ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်တာများ တုံ့မခန်းပြကွက်
ခင်ဗျားတို့ ဒီမြေကမပြောင်းခင် တစ်ပွဲတစ်လေတော့ ပြသွား
ဦးမလား”

“ပြပါမယ်.. ပြပါမယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့မ မကြည့်ရသေးဘူးဗျာ ကျွန်ုပ်တို့မကို ပြခွင့်
မရှိပါ”

အရေးထဲ စာရေးမှာလေစွဲနေသဖြင့် သည်းခံသော
အနေဖြင့်လေသည်။

ကျန်းစီးမုံက...

"ဒီလိုပါဌာ- ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ကွမ်ချင်ဟန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် တည်းခိုနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဟို ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်တတ်တဲ့လူဗျာ"

စာရေးမှာ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်သည်။

စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်ချင်ဟန်ကို စဉ်းစား၍ မရပေ။

"ကွမ်ချင်ဟန်.. ကွမ်ချင်ဟန်.. ဒီနာမည်ကို မကြားဘူးပါဘူးဗျာ၊ ကွမ်တော်တို့တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုမယ်မထင်ဘူးဗျာနေဦး... ကွမ်တော်စာကြည့်ဦးမယ်"

သူက ❀ညှိစာရင်းကို ဖြန့်လည်စစ်ဆေးကြည့်သည်။

စာရွက်များကိုလှန်သည်။

တို့နောက်...

"မတွေ့ပါဘူးဗျာ၊ နာမည်တူတောင် မရှိဘူး၊ ဒီပြင်နာမည်နဲ့များတည်းခိုနေလားဗျာ"

ကျန်းစီးမုံ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။

ကွမ်ချင်ဟန်၏နာမည် မတွေ့ဘဲ ခိုနေသည်မဟုတ်ပဲလား၊ ကျန်းစီးမုံသည် ဓာလေခန့်နှင့်စုစီတို့အက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စာရေးက...

"နေပါဦး၊ သူပုံပန်းကိုပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ သူပုံပန်းသိရ"

ကျန်းစီးမုံပါတယ်၊ စာရင်းစာအုပ်ထဲမှာ နာမည်တော့ မတွေ့ရဘူး"

ဤတွင် စုစီက ကွမ်ချင်ဟန်၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

အရပ်ပျား၊ ဂင်တိုတို၊ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်တတ်သည်ဗျာ...

"ဟာ.. ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီပုံနဲ့လူကတော့ ဒီမှာတည်းခိုနေတာကြည့်ရဦး၊ ကြာတာမှ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ဒီပြင်တည်းခိုတဲ့လူတွေဆိုရင် အလွန်ဆိုး သုံးစုကပါ၊ သုံးစုကကြာရင်ပြောင်းတာပါ၊ ဘာကို လူနာမည်က..."

စာရေးသည် စာအုပ်ကိုလှန်လိုက်သည်။

"သူနာမည်က စန့်မော့တဲ့ဗျ"

နာမည်က အရေးမပါတော့ပါ၊ လူရှိသော အရေးကြီးပါသည်။ ယခု လူခိုနေပြီ။

"ကွမ်တော်တို့လာတာ ဒီလူနဲ့ခဏတွေ့ချင်လို့ပါ၊ အရေးကြီးတဲ့လူခိုနေလို့ပါ"

"အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ"

"ဪ- သူက ကွမ်တော်တို့မျိုးကပါ၊ လူချင်းလဲ အင်မတန်ရင်းနှီးပါတယ်၊ သူမိတ်ဆွေမှာလိုက်တဲ့သတင်းက သူ့အရေးကြီးချင်ကြီးနေမှာပါ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုတွေ့ချင်တာပါ"

ကျန်းစီးမုံ ယုတ္တိရှိအောင်မြေသည်။

စာရေးက စဉ်းစားသည်။

စဉ်းစားခြင်းမှာ ထိုသူတို့နေသည်၊ ခိုမနေသည်ကို စဉ်းစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“နေဦးဇွ- သူ့ခိုမယ်မထင်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်လာခေါ်သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လူတစ်ယောက်လာခေါ်သွားတယ်၊ သူအပြင်ကိုပါသွားတယ်ဗျ”

“ဗျာ.. လူတစ်ယောက်လာခေါ်သွားတယ်၊ ဘယ်သူများလာခေါ်သလဲဗျာ”

“ဝါတော့ မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်နည်းနည်းတွေ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စုံစမ်းနိုင်ခွင့်မှမရှိတာဘဲ၊ အဲ.. သူတို့ပြောကြတဲ့ကောလင်းတစ်ချို့ကိုတော့ ကြားလိုက်ရတယ်”

“ဘာကောလင်းများလဲဗျာ၊ ပြောပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးပြောပါ”

စာရေးသည် ပြုံးလိုက်သည်။

လောရန်ကောဟူသည့် အမိန့်ပါယ်ပင်။

“ပြောပါပါဗျာ၊ ပြောပါပါဗျာ၊ သူတို့ကောလင်းမှာ ဆွန်းရေကန်ဆိုတာပါတယ်၊ ဆွန်းရေကန်ဆိုတာ ဟောဒီ ပေဖီးမြို့ရဲ့ သင်္ခိုင်းဝင်ရေကန်ကြီးပေါ့၊ မြို့အနောက်ဘက်မှာရှိတယ်၊ အင်မတန်လှတယ်၊ အပန်းဖြေတဲ့နေ့သည်တွေလဲ အတော်လာကြတယ်၊ မြို့ခံလူတွေကိုယ်တိုင်လဲ အဲဒီရေကန်ကိုသွားကြတာပါပဲ”

စာရေးက ဆွန်းရေကန်အကြောင်းပါပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့ရောက်လာခေါ်တဲ့လူက ဆွန်းရေကန်အကြောင်း

အတော်ပြောတယ်ဆိုတော့ ဆွန်းရေကန်ဆိုကို သူတို့သွားကြမယ်လို့ ယူဆရတာပဲ”

စာရေးအား ကျေနူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ယောဇင်းပန်းတည်းမိမိရင်သာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့တည်းမိသည့်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာကြခြင်းတော့ မ

မှတ်ပါ။

အနောက်ဘက်အရပ်ဆိုသို့ ဦးတည်ထွက်ခွါလာခြင်းဖြစ်

သည်။

ဆွန်းရေကန်ကြီးဆိုသို့ပါ...။

ခြေရာလည်းပျောက် ရှေ့လည်းနောက်

ဆွန်းရေကန်ကြီးသည် ကြီးမားကျယ်ပြောလှသည့်ရေကန်ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုရေကန်ကြီးသည် လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ရှိပြီး အလွန်ကြီးမားသည်။

တစ်ဘက်ကမ်းသည် အတွင်းသို့ဟိုက်ဝင်နေပြီး တစ်ဘက်က အပြင်သို့ဖောင်းထွက်နေပါသည်။

ဟိုက်ဝင်သည့်ကမ်းပါးနှင့် ဖောင်းထွက်နေသည့်ကမ်းပါးနှစ်ဘက်စလုံးတွင် သစ်ပင်များမီကြပါသည်။

အလွန်သာယာလှပသည့် ရေကန်ကြီးဖြစ်၍ နှစ်စဉ် နွေတိုင်းလိုလို နွေရာသီသို့ရောက်တိုင်း ခရီးသည်များ အပန်းဖြေလာကြပါသည်။

မြို့ခံလူများကား မိုးရာသီမှလွဲ၍ ကျန်နှစ်ရာသီလုံးပင် လာရောက်အပန်းဖြေကြပါသည်။

ယခုနှစ်တွင်ကား-

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိ။

အပန်းဖြေသူများ အလာကျဲကြပါသည်။

မြို့ခံလူများကား လာမြဲလာကြပါသည်။

ဝေးကွာသောနေသမုလူများကား အလာကျဲကြပါသည်။

အပန်းဖြေသူများသည် လခြမ်းကွေးသဏ္ဌာန် ဟိုက်သည့်

အဟိတွင် အလာများကြသည်။

သဘောကျနှစ်မြို့ကြသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းတွင် အပန်း

ဖြေသူ မရှိသလောက်ဖြစ်နေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုမှာတက်ကမ်းတွင် သစ်ပင်များထူထပ်

နေ၍ အပန်းဖြေသူများသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ပြင် လခြမ်းသဏ္ဌာန်အဟိုက်မီသောကမ်းခြေသည် မြို့

နီးရှိ ဖောင်းသောကမ်းခြေသည် မြို့နှင့်ဝေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဖောင်းသောကမ်းခြေသို့ လူအရောက်အပေါက်

နည်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကုန်းစီးပုံတို့သည် ဆွန်းရေကန်ကြီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

မူတိုင်းသည် ကွပ်ချင်ဟန်အား နေရာအနှံ့လိုက်စာကြသည်။

ဆွန်းရေကန်ကြီး၏ အဟိုက်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လိုက်

လာမှာပျော်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကွပ်ချင်ဟန်အား အပိုအယောင်မျှပင်မတွေ့

ရချေ။

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်မှလုပ်သော

ကမ်းခြေတွင်အပန်းဖြေနေသူအချို့အား မသိမသာနဲ့ပေါ်
ကြည့်သည်။

မေးမြန်းကြည့်သည်။

မည်သူ့မျှ မမြေနိုင်ကြပေ။

ကျန်းမီးမဲ့သည် မကျေနပ်ပေ။

အထပ်ထပ်အခါခါလျှောက်သည်။

ကွမ်းချင်ဟန်အား မတွေ့ပေ။

“တို့လာတာ မှားနေပြီလားမသိဘူး။ သူတို့ပြောတဲ့ကေား
ထဲမှာ ဆွန်းရေကန်နီပါပေမယ့်လို့ သူတို့လာချင်မှလာမှာကွ။ ဒီပြင်
အကြောင်းနဲ့ ဆွန်းရေကန်အကြောင်းသိသည့်ပြောတာလား မသိဘူး”

ရှာလေခန့်က တောအုပ်သစ်ပင်များဖြင့် ညိုညိုမိုင်းမိုင်း
မြစ်နေသော တစ်ဘက်ကမ်းခြေသို့ လှမ်းပျော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူသည် ပြောရင်း မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပြောင်
လာသည်။ မျက်နှာ၌ တက်ကြွသောအရိပ်အရောင်များ ပေါ်ကွက်
လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျန်းမီးမဲ့”

ရှာလေခန့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်မြစ်နေသောကျန်းမီးမဲ့
အားခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ”

“ဟောဟိုတစ်ဘက်ကမ်းက တောအုပ်တွေလား။ ဒီကွမ်း
ချင်ဟန်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဒီတောအုပ်ထဲများ ရောက်နေမလား မဆို

နိုင်ဘူး။ အဲဒီနေရာကသစ်ပင်ချုံ့ပုတ်တွေများလို့ လူသူအရောက်
အပေါက်နည်းတယ်ကွ”

ကျန်းမီးမဲ့သည် မြင်းပေါ်တက်လိုက်သည်။

ကိုယ်ကိုပတ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဟိုမှာတစ်ဘက်ကမ်းသို့လှမ်း

ကြည့်၏။

“မြစ်နီတယ်။ ဒီကောင်တွေလာတွေ့တာ လျှို့ဝှက်စွာနဲ့
ကျွန်းများတော့ လူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့နေရာကို ရွေးမှာပဲ။

ပါမှ သူတို့အတွက်ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မလဲ ဒီလိုပဲယူဆတယ်”

စုတ်တီက ဝင်ပြောသည်။

ကျန်းမီးမဲ့က...

“ကဲ... အဲဒီဘက်ကမ်းကိုသွားကြစို့။ ဒီကွမ်းချင်ဟန်ဆိုတဲ့
ကောင်ကို အဲဒီဘက်ကမ်းမှာ တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်တယ်”

မြင်းသုံးစီးသည် ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့အမြင်းနှင်လာကြလေ
ကော့သည်။

ဆွန်းရေကန်ကြီးသည် အတော်ကြီးမားသဖြင့် မြင်းများ
ပြန်နိုင်ရန်နှင့်သည့်တိုင် အတော်ကလေးလာရသည်။ အတော်ကြာမှ

တစ်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်သည်။

ရောက်ကာတွေ့ရ သစ်ပင်များစွမ်းနေသေးသည်။

တောအုပ်အတွင်းအတော်ဝင်မီသောအခါမှ ချုံနယ်ဒီ
ပေါ်များဖြင့် တောအုပ်ကြီးသဖွယ်မြစ်နေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

တောအုပ်အတွင်း ဝင်ပိလေလေ ချွပ်ထွေးလေလေဖြစ်နေ
တော့သည်။

မြေပြင်သည် စိမ့်မြေဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဤမျှသစ်ပင်
များပေါက်နေခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ချွန်နယ်ဆူးပင်များမှာလည်း တစ်ကြမ်းတောထဲနေသည်။
ထို့ကြောင့်-

ဤမှာဘက်သို့ ခရီးသည်များ အရောက်အပေါက်နည်းကြ
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျန်းမာစွာသုံးယောက်သည် သတိထား၍ တောအုပ်အ
တွင်းသို့ဝင်သည်။

သူတို့သတိမထားလည်း တောအုပ်အတွင်းရှိ အခြားသူ
များအနေဖြင့် သူတို့အား အလွယ်တကူမမြင်နိုင်ပါ။

အသံမကြားလျှင် လူလာသည်ကိုမသိနိုင်ဖြစ်ရသည်။
အချို့အတော်ကြာသည်အထိ သူတို့စောထဲဝင်ကြ၏။

မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုကိုမတွေ့ရပေ။
“ဓနုနည်းနည်းဆက်လျှောက်မယ်၊ မတွေ့ရင်ပြန်မယ်”
မကြာမီ-

သူတို့သည် သစ်ပင်များအကြားမှ ခင်းပြောင်နေသော
တလင်းကို အားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သူတို့ကိုယ်များကို သစ်ပင်များ
ကြားသို့ တိုးကပ်လိုက်ရသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းသွားကြသည်။
မြေတလင်းပြင်ဝယ် အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား အနက်

ရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူများက ဝိုင်းတားကြသောကြောင့်ပေတည်း။
သူတို့သည် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသူကို ရန်မူလိုဟန်ရှိ

ပေသည်။
“ဟိုအဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့လူဟာ ကွမ်းချင်ဟန်ပဲ”

စုစီက တီးတီးသတိပေးလိုက်သည်။
သူတို့အသံမထွက်၍ တော်တော့သည်။

အသံမထွက်သဖြင့် သူတို့အား ထိုလူငါးယောက်က သတိ
မပြုမိပေ။

သူတို့အားလုံး ပြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး သစ်ပင်မြို့နယ်များကို
အကာအကွယ်ယူလျက် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ကွမ်းချင်ဟန်ကိုတွေ့နေရသည်။
သူသည် မားစွာညီတစ်လက်ကိုကိုင်ကာ တောင်တောင်ကြီး

ရပ်နေသည်ဆိုသော်လည်း ဝင်လာသည့်လူကို ခုတ်ထစ်ပစ်မည့်ဟန်
ကတော့ အတိုင်းသားပေါ်နေသည်။

သူတား ဝန်းရံထားသူများကား မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိကြ
ရပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-
သူတို့သည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသူများ

မျက်နှာများ ကိုယ်စီစွပ်ထားသောကြောင့်ပေတည်း။

သူတို့အနက် အရပ်အမြင့်ဆုံးလူတစ်ယောက်က တီးတီးထဲ
ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

ကွန်လေးယောက်မှာ ဓားကိုယ်နီနှင့်မြစ်ကြသည်။

အလယ်မှကွပ်ချင်ဟန်ကလည်း ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ခါ
တင်းတင်း ခပ်တောင့်တောင့်ရပ်နေသည်။ ဝင်လာလျှင် ခုတ်မည်
ဟန်ပင်။

စုဘီမှာ ကွပ်ချင်ဟန်ကိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ခေါသမား
ပွားများသည်ထက် ပွားများလာသည်။

ခေါသမားထွက်လာသည်။

သူမသည် သူမ၏ပန်းခရေဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
လိုက်သည်။

ဈာလခန့်သည် စုဘီအားမိုးခိုပ်၏။

စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကွပ်ချင်ဟန်အား သွားရောက်ထိုးခုတ်
တိုက်ခိုက်မည်ကိုမိုးခိုပ်သဖြင့် လက်ကိုဖျစ်ညှပ်ပြီး သတိပေးလိုက်
သည်။

“ညီမ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ဒီလူ အား
ကိုယ့်ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ ဟိုလူငါးယောက်လက်ထဲကတောင် လွတ်
ဖို့ခက်တယ်။ အစ်ကိုတို့သုံးယောက်မှီသေးတော့ အယ်လိုမှမလွတ်
နိုင်တော့ပါဘူး။”

နစ်ကိုယ်ကြား တီးတီးပြောကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်သည့်နေရာမှာ ကွက်လပ်နီ

မဝေးလှပါ။ ထို့ကြောင့် တီးတီးပြောချင်းမြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ညီမ သိပ်ခေါသထွက်နေတယ်။ သူ့ကိုမြင်ရင်
ညီမအစ်မကို သိပ်သတိရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီမရယ်။ ခေါသကိုသိမ်းဆည်းမပေါ့၊ ညီမ
ခေါသကိုမထိန်းနိုင်ရင် အစ်ကိုတို့ကွဲစေရန်မော့လိမ့်မယ်။ အစ်ကို
တို့ကိစ္စက ညီမလက်စားချေရေထက်တောင် ပိုပြီးအရေးကြီးပါ
သေးတယ်”

ဈာလခန့်က တီးတီး တီးတီးနှင့်ရှင်းပြနေပါသည်။

စုဘီလည်းနားဝင်သွားပြီး တိတ်တဆိတ်နားထောင်နေပါ
တော့၏။

ကွက်လပ်ဆီမှအသံများ လွင့်ပျံ့လာသည်။

ကွန်လေးမို့တို့ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ခင်ဗျားရှောင်ပြေး
ကုန်လွတ်မယ်ထင်သလား။ ခင်ဗျား အယ်လိုရှောင်ပြေးရှောင်ပြေး
နားကုန်သေးတော့ တွေ့တာပဲမဟုတ်လား။ လောကကြီးဟာ ကျွန်း
ကျွန်းလေးပါဗျာ”

ဤစကားကို ထမ်းပိုးကိုင်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့်လူက
မျက်လှဲကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် ကွပ်ချင်ဟန်အား စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဝိုင်းပတ်
နေကြသည်။

ကွပ်ချင်ဟန်က မာဆတ်ဆတ်ပင်ပြန်ပြောသည်။

"မင်းတို့ကို ငါ့ရောင်းနေစရာမလိုပါဘူး။ အရေးစိုက်စားလဲမလိုဘူး"

"ဖြူ- ဒီလိုလား... ဟား... ဟား... ဟား"

ထမ်းပိုးကိုင်ထားသူက အားရပီးရရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားနဲ့စကားပြောရတာ ပါးစပ်သန့်တယ်။ ခင်ဗျား သစ္စာမောက်နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး။ သစ္စာမောက်ဆိုတာ အကြောက်လန့်နေရတဲ့လူမျိုးပဲ။ ခင်ဗျားမို့လို့ သစ္စာမောက်ပုံတယ်"

"ငါက ဘာတွေများသစ္စာမောက်မိလို့လဲ"

ထမ်းပိုးကိုင်ထားသူက တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်သည်။ သူသည် ကိုင်ထားသည့်ထမ်းကိုးကို မြေကြီးပေါ်သို့ဆွဲချပြီးပြောသည်။

"ခင်ဗျား ခုထိဟန်ဆောင်နေတဲ့နားပဲလား။ သစ္စာမောက်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ချမလား။ ဘာသစ္စာမောက်မှလှားလဲ။ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ကတိကိုဖျက်တာ သစ္စာမောက်တာပဲ ဟုတ်ဘူးလား"

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကွပ်ချင်ဟန်က ရယ်မောလိုက်သည်။ ဟက်ဟက်... ပတ်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ငါက ဘာများလဲလို့ကွား ဟား... ဟား... ဟား"

"ခင်ဗျားက ဘာရယ်တာလဲ"

"ဟ- ရယ်စရာမရှိပါဘူး။ ငါက ကတိဖျက်တာမှ မဟုတ်ဘူးဘဲ"

"ဒါကို ကတိဖျက်တာမခေါ်ရင် ဘယ်ဟာကို ကတိဖျက်တာခေါ်မလဲ"

"ဟ- ရှေးသည်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရောင်းကုန်ကို ကြိုက်စေ့ခေါ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ သူ့ရောင်းချင်တဲ့လူကို ရောင်းနိုင်တယ်။ မင်းတို့ ဘာမှဆရာဝင်လုပ်စရာမလိုဘူး"

ထမ်းပိုးကိုင်ထားသူသည် ရွေ့သွားတီးလာသည်။

သူ့မျက်နှာ၌ ဒေါသအချိန်အရောင်းများထွက်လာသည်။

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တို့ကိုရောင်းပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ရသလဲ"

သူတို့ အချင်းဖြစ်ပွားသည်ကိုစွဲကို ကျန်းမီးမဲ့တို့သိချိန်၊ ကွပ်ချင်ဟန်က ပစ္စည်းတစ်ခုအား သူတို့ကိုရောင်းမည်ဆိုပြီး မရောင်းဘဲ အခြားသူအား ရောင်းလိုက်သည်ကိုစွဲဖြစ်နေသည်။

ကျန်းမီးမဲ့တို့အနေဖြင့် မည်သည့်ပစ္စည်းရောင်းလိုက်သည်ကို နားထောင်ရုံသာရှိသည်။

ကွပ်ချင်ဟန်က...

"ဟုတ်တယ်လေ။ မင်းတို့ ပေးတဲ့စွဲကို များလှပြီထင်လို့ ငါ့ရောင်းမယ်ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟိုက မင်းတို့ထက် လေးငါးဆ ပိုပေးတယ်ကွာ၊ ပိုပေးတယ်။ ငါက မင်းတို့ထက် စွဲပိုပေးတဲ့လူကို ရောင်းလိုက်တာ ငါလွန်သလားကွာ။ ငါက ရှေးရောင်းတာပဲ"

ကျန်းမီးမဲ့တို့ ခိုင်မိသည်။

တဖြည်းဖြည်း ခိုင်မိလာသည်။

သူတို့စကားအသွားအလာကိုကြည့်ပါက ဇန်နီယာကလေး
ကိုရည်ညွှန်းကြောင်း သူတို့ခိုင်းလာသည်။

သူတို့ရောင်းဝယ်သည့်ကုန်ပစ္စည်းမှာ ဇန်နီယာကလေး
ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ပြင်းပြင်းမရွံ့ရဲဘဲ အစွမ်းကုန်နားစွင့်
နေရသည်။

“ဘာပဲပြောပြော- ခင်ဗျား ကတိဖျက်တယ်ပဲပြောပြော
ကတိမဖျက်ဘူးဘဲပြောပြော၊ ကျွန်တို့တိုင်းချွပ်ကတော့ ခင်ဗျား
ကိုခေါ်သထွက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကတိမတည်တဲ့လူ၊ ဒီတော့
ကတိမတည်တဲ့လူကို ကျွန်တို့ဆုံးမကြရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုလဲ စမ်းကြည့်ဗျေ၊ အယ်သူက အယ်သူကို ဆုံးမနိုင်
မလဲဆိုတာ မင်းတို့ကလူများပေမယ့် မင်းတို့ကိုငါမကြောက်ပါဘူး
မကြောက်လို့ ငါလိုက်လာတာဗျေ”

ကွမ်ချင်ဟန်သည် တကယ်လည်းမကြောက်ချေ။

သူ့ပုံပန်းက ထိုင်းယောက်ကို ကြောက်ရွံ့ဟန်နည်းနည်း
မှ မပြပါ။

လူအများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ပညာကို သူ
ယုံကြည်ဟန်တူပါသည်။

သူလည်း ငါ့ရင်သိုင်းသမားပေပဲ။

စွားသိုးကွမ်ချင်ဟန်ဟူသည့်နာမည်နုစိုပေပဲ။

ထမ်းပိုးကိုင်ထားသည့်လူသည် ခေါ်သထွက်ပုံရသော်လည်း

သူခေါ်သကို ထိန်းသိမ်းထားသည်။

“ဧည့်စားကြည့်ဦးလေ ကျွန်တို့တိုင်းကို အန်တုသူတိုင်းဟာ
နောင်တရစေပြီး နောင်တဆိုတာ အယ်တော့မှမကောင်းဘူး၊ အ
န်လွန်မှ နောင်တရတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ရွေးချယ်
နာလမ်းတစ်ခု ပေးထားပါတယ်”

“ငါက ဘာကိုရွေးချယ်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ကလေးကို အယ်သူရောင်းပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ
ပဲပြော၊ ဒီတစ်ခွန်းပဲပြော၊ ခင်ဗျားကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တို့
ကသာမန်တီးယူမယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားကိုအခွင့်အရေးပေးတာပဲ”

ကွန်းဇီးမုံတို့သည် ဤအချက်ကိုသိလိုနေကြသည်။

ကွမ်ချင်ဟန်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားသည် အလွန်
နက်ပါဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်၍ သုံးယောက်စလုံး နားစွင့်နေမိကြတော့
သည်။

သို့သော် ကွမ်ချင်ဟန်က...

“ငါ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဘာ...”

“ငါမပြောနိုင်ဘူး ပြောလိုက်ရင် သစ္စာဖောက်ရာကျသွား
မယ်၊ ငါက ကတိသစ္စာမရှိပါတယ်ကွာ၊ ငါ အယ်သူကိုရောင်းလိုက်
တယ်ဆိုတာမပြောရင် ငါသစ္စာဖောက်မဟုတ်ဘူးဗျေ”

“ဒါ နောက်ဆုံးစကားလား”

ထမ်းပိုးကိုင်ထားသည့်အရပ်မြင့်မြင့်လူက ခေါ်သထွက်

ဟန်မြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ”

“ပြင်ပါဦးဗျား၊ ဒါနောက်ဆုံးစကား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ထင်သလောက် မခိုက်မဘူးလို့ထင်တယ်”

“အေးပါ- ဒါဆို ကျုပ်တို့တာဝန်ကုန်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကို နီလောက်ချောချောမော့မော့ပြောနေတာတောင် နားမဝင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကိစ္စပြတ်ပြီပေါ့၊ က- ခင်ဗျား အသင့်လုပ်ထားပေတော့”

“မင်းတို့သဘောဘဲကွာ၊ ငါကတော့အဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်လုပ်ထားတာကွ၊ သိလား”

“ခွီး..”

“မန်း..”

ထမ်းဖိုးသမားက ထမ်းဖိုးကိုငွေယမ်းရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ခွမ်း..”

“ခွမ်း..”

မားသမားများကလည်း တညီတညာတည်း တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ နွေသေကောင်အား လင်းတဆွဲသည့်နယ် ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။

တောအုပ်ထဲတွင် တိုက်ခိုက်သံများ ဆူဆူညံညံဖြစ်ကုန်တော့၏။

ကွမ်ချင်ဟန်၏သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းမှာ မနိမ့်လှချေ။

သူသည် လက်နက်ကိုင်ငါးယောက်ကို ထောင့်စေ့တောင်မနိမ့်နိုင်သည်။

ကျန်ငါးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုများမှာလည်း မြင်းထန်ပုံစံဖြင့် မြင်းထန်လာသည်။ အကွက်စေ့စေ့တိုက်ခိုက်ကြသည်။

အဲဒီမှာ မူးပေါင်းတိုက်ကွက်မှာ မဆိုးလှချေ။ ကွမ်ချင်ဟန်မှာ နွှားသိုးကွမ်ချင်ဟန်ဟု နာမည်ကြီးနေသူဖြစ်ပေသည်။

သတင်းကြီးလည်း ကြီးလောက်သည်။ သူ၏တိုက်ကွက်များမှာ နွှားသိုးတစ်ကောင် ဒေါသတကြီး

စလှသလို ကြမ်းတမ်းမြင်းထန်လှသည်။ တို့သို့ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းခပ်နေနိုင်ခြင်းကြောင့် မျက်နှာ

နီစွန်းများမှ ငါးယောက်ဖြစ်နေသည့်တိုင် အနိုင်မယူနိုင်ဘဲပိုနေကြပါသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ငါးဦး၏သိုင်းပညာမှာလည်း အဆင့်မနိမ့်လှချေ။

မူးပေါင်းတိုက်ကွက်တွင်လည်း အဆင့်အနိမ့်လှချေ။ ထို့ကြောင့် ရေရှည်တွင် နွှားသိုးကွမ်ချင်ဟန် ဦးကျီးသွားရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်းဒီးမုံသည် တိုက်ပွဲ၏အလားအလာကို အကဲခတ်နိုင်သည်။

ရေတိုတွင် တစ်ပြန်တစ်လှည့် တိုက်ခိုက်နေသောလည်း

ရေတိုတွင် တစ်ပြန်တစ်လှည့် တိုက်ခိုက်နေသောလည်း

ရေရှည်တွင် ငါးယောက်ကတစ်နိုင်ယူသွားမည်ကို နိပ်မိသိမ့်နေ၏။

“ကျွန်မတို့ ဝင်တိုက်ကြမလား”

စုတီက အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

သူမသည် ကွပ်ချင်ဟန်အား လက်စားချေလိုနေပေသည်။

သူမ၏ အမုန်းနှင့်အာယာတ တရားသည် လွန်စွာကြီးမား

လှလေသည်။

“နေပါစေ သူလွတ်လွတ်လပ်လပ်တိုက်ပါစေ”

ကျွန်းစီးမုံက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“တော်ကြာ- သူလွတ်သွားမယ်၊ လွတ်သွားရင် တစ်ခါထပ်

ပြီးလိုက်နေချဉ်းမယ်၊ အချိန်ကုန်လုပ်နိုးခြင်းမယ်”

စုတီက အားမလို အားမရပြောနေသည်။

“မလွတ်ပါဘူး စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ သူတို့ လက်ပန်းကျလာပါ

လိမ့်မယ်”

စုတီမှာ အဝင်မကျလှသော်လည်း ကျွန်းစီးမုံတို့ကို မလွန်

ဆန်သာသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

တိုက်ပွဲက အချိန်ကြာလှပြီ။

သို့သော် အနီးအနီးတစ်ပေါ်သေးပေး

ကျွန်းစီးမုံသိလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီကောင်တွေဟာ ကွပ်ချင်ဟန်ကို အပြတ်နိုင်

လျက်သားနဲ့ တမင်အချိန်ဆွဲပြီးတိုက်နေတာပဲ၊ ကွပ်ချင်ဟန် လက်

ပန်းကျအောင်လုပ်နေတာ၊ အချိန်ဆွဲပြီးတိုက်နေတာ”

ထိုသို့သိလိုက်သဖြင့် ရွာလေခန့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ရွာလေခန့်ကလည်း သူ့အကြည့်ကို နားလည်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်များသည် ကွပ်ချင်ဟန်အား မသေစေလို၊

အရှင်သာ လိုချင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့က တမင်လျှော့ပြီးတိုက်နေကြလေသည်။

ကွပ်ချင်ဟန် လက်ပန်းကျပြီး အတွင်းအားကုန်အောင်

တိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်တွေ တမင်လုပ်နေတာ၊ ကွပ်ချင်ဟန် အတွင်း

အားကုန်ပြီးမလွှပ်နိုင်တော့မှ သူတို့အရှင်မင်းမယ်”

ကျွန်းစီးမုံက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူကိုအရှင်လိုချင်တာလဲ၊ သတ်ပစ်လိုက်ရင်

ပြီးရော၊ နွားသိုးကွပ်ချင်ဟန် မျိုးမြတ်သွားတာပေါ့”

စုတီက တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“သူတို့သိချင်တာရှိတယ်လေ၊ ကလေးကို ဘယ်သူ့ရောင်း

လိုက်သလဲဆိုတာ သူတို့ သိချင်နေကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီသတင်း

ကို ဖျပ်ညှစ်ပြီးအတင်းပေးကြမှာပေါ့”

သည်တောမှ ကွပ်ချင်ဟန်ကို မျက်နှာဖုံးစွပ်များ မည်သည့်

အတွက်ကြောင့် အရှင်လိုချင်မှန်း စုတီသဘောပေါက်သွားသည်။

ကွပ်ချင်ဟန်ကတော့ အားကုန်ခဲမိုက်တိုက်နီကနေသည်။

ထိုအချက်ကို မနိပ်မိသေးချေ။

မနိပ်မိသဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်များကို အသေအချေတိုက်

ခိုက်နေသည်။

သွပ်တံထင် သူသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်များကိုအကြိတ်အနယ် ခုခံနေသည်ဟု အထင်ရှိနေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်များက လျှော့တိုက်နေသည်ကို သူ့အနေဖြင့် ပရိတ်မိချေ။

ကွမ်ချင်ဟန်သည် စောကပ်ပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်များကို အ နိုင်ရရှိစေရန် မီးကုန်းယမ်းကုန်ကြိုးစားနေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်များကား ခံစစ်ကိုသာ ထိထိရောက်ရောက် လုံအောင်ကာကြသည်။

သူတို့၏စစ်ချွဟာ အခင်းအကျင်းမှာ အသေးစိတ်ကျလှ ပေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ခွင်ကျဉ်းလာသည်။

ခွင်ကျဉ်းလာသည်နှင့်အမျှ ကွမ်ချင်ဟန်မှာ ခုခံရ ခက်ခဲ လာတော့သည်။

သည်ပုံအတိုင်းဆိုပါက မျက်နှာဖုံးစွပ်များ၏ညွတ်ကွင်း အတွင်း သက်ဆင်းရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်းစီးမုံအတွက် စဉ်းစားစရာပေါ်လာသည်။ ကွမ်ချင်ဟန်ဘက်မှနေ၍ မျက်နှာဖုံးစွပ်များကိုတိုက်ခိုက် ရမည်လော။

သို့တည်းမဟုတ် ကွမ်ချင်ဟန်ကိုရော မျက်နှာဖုံးစွပ်များ ကိုပါ ရှင်းပစ်ရမည်လောဟု-

စဉ်းစားစရာ သုံးမျက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်းစီးမုံ ခေါင်းကိုက်သွားသည်။

တဝက်အတွင်း အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်းစီးမုံမှာ

ကျွေးသွားရတော့သည်။

အခြေအနေအကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်-

“ဝှစ်”

“ဝှစ်”

ငွေရောင်တောက်ပနေသော မြှားတံများသည် အဟုန် ပြင်းစွာပြောဝင်လာသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်များကား အနိုင်ရရှိစေရန် စောကပ်တိုက် ခိုက်နေသောကွမ်ချင်ဟန်မှာ ဝင်လာသော မြှားတံများကို တုံ့အား သင့်သွားသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူများထဲမှမဟုတ်ဘဲ သီးခြားလာသော မြှား တံများဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူ တုံ့အားသင့်ချိန်မရပါ။

မြှားတံများသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပြေးဝင်ခိုက်သွားသည်။

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“အား”

ကွမ်ချင်ဟန်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မြှားတံများ အစုံစုံရောက်ရာ

အားနေအောင်ပြီး လဲကျသွားသည်။

ကွမ်ချင်ဟန် သေပွဲဝင်လေပြီ။

သူ မပျော်လင့်သောအရပ်မှ ရန်သူ၏မြှားတံများသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ခိုက်ဝင်သွားသည်။

ကွမ်ချင်ဟန်အား တော်ရုံသာတိုက်ခိုက်နေသော မျက်နှာဖုံးစွပ်များမှာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

သူတို့နှင့်တိုက်ခိုက်နေသည့်ကွမ်ချင်ဟန် သေသွားသဖြင့် သူတို့ အာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပေ။

“ဟေ့- အယ်လိုမြစ်ကြတာလဲကွ”

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူက သူငယ်သားများအား နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူး- အယ်လိုမြစ်တာလဲမသိဘူး”

မျက်နှာဖုံးစွပ်များမှာ ကီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ပတ်လည်အားလျှောက်ကြည့်နေသည်။

“သွားပြီ- ကွမ်ချင်ဟန်တော့သေပြီ၊ ခြေရာလည်းပျောက်ရေလဲနောက်ပြီ”

သူတို့သည် ကွမ်ချင်ဟန်သေဆုံးသွားသဖြင့် ကလေးမှာ မည်သူလဲကံထဲရောက်နေမှန်း မသိနိုင်တော့ပေ။

ထိုစဉ်-

“၄၆”

“၄၆”

မြှားတံများသည် ဖိုးသီးဖိုးပေါက်များကို ကွဲရောက်လာပြန်တော့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်များသည် သူတို့၏လက်ထဲမှအေးနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ခုခံကာကွယ်သော်လည်း မြှားတံများသည် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားသို့ လာစိုက်လေသည်။

“ဝုတ်--”

“အား--”

“အမယ်လေး--”

“ဟီး---”

“အား---”

မျက်နှာဖုံးစွပ်များမှာ မြှားတန်းလမ်းဖြင့် သေဆုံးသွားရလေတော့သည်။

စောစောက ဆူဆူညည်တိုက်ခိုက်နေသော တိုက်ပွဲသည် ငြိမ်သက်သွားသည်။

တောတစ်ခုလုံးသည် ပကတိငြိမ်သက်သွားသည်။

ကွမ်ချင်ဟန်ရော မျက်နှာဖုံးစွပ်များပါ မြေပေါ်တွင်တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်ကြတော့ပေ။

အားလုံး သေကုန်ကြလေပြီ။

ထိုစဉ် သစ်ပင်များပေါ်မှ တစ်ခုခုအသံကြားရ၏။

ကျွန်းစီးပုံတို့ မောကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်များပေါ်ကလူ့ခိုက်များ တစ်ဖန်အကိုင်မှ

တစ်ပင်သို့ကူး၍ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှားမှားပြေးလေရာ သူတို့သည် အတေ
ပင် ကွမ်းကျင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ လွန်စွာလျင်မြန်သဖြင့် ကျန်
စီးမဲ့တို့လည်း မြင်ရုံသာမြင်ပြီး ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

မကြာမီ တစ်တောလုံးငြိမ်သက်သွား၏။

မည်သူတွေနည်း။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကွမ်းကျင်ဟန်ကိုရော မျက်နှာ
စွပ်များကိုပါ အပြတ်ရှင်းခိုင်းခဲ့ပါသနည်း။

သူတို့သည် မြေပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အလောင်းများ
ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြသည်။

မျက်နှာခုံးများကိုမျှတ်ခွာကြည့်သည်။

မည်သူ့ကိုမှ မသိပေ။

ထို့ကြောင့် ကျန်းမီးမဲ့တို့မှာ ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်း
နောက်ခဲ့လေပြီ။ သိသူဆို၍ တစ်ယောက်မှမရှိတော့။

ကျန်းမီးမဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
သဲလွန်စေ့မှန်သမျှပျောက်ကွယ်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းကျင်ဟန်နောက် လိုက်ခဲ့ရာ သဲလွန်စေ့စေ့ပေါ်လာ
သည်။ ထိုသဲလွန်စသည် ယခုအခါပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

မျက်ရှာလေဟေ

ဆယ်နှစ်---။

ဆယ်နှစ်ဟူသောကာလသည် ခေတ်တစ်ခေတ်တွင် အ
ရေးပါသောကာလဖြစ်သည်။

ဆယ်စုနှစ်တစ်နှစ်အတွင်း မည်သို့ဖြစ်ပျက်သည်ကို အမြဲ
တမ်း လေ့လာနေရပါသည်။

ထိုဆယ်စုနှစ်တစ်နှစ်အတွင်း ဗြိတိသျှတိုင်းကား ပျက်စီးသွား
ခဲ့ရသည်လည်းရှိပါသည်။

လူ့ဘဝသက်တမ်းတွင်လည်း ဆယ်စုနှစ်သည် အရေးပါလှ
သည်။

သို့သော် အချို့သူများအတွက် ဆယ်စုနှစ်သည် ကျန်ခဲ့
မသိ ကုန်သွားတတ်ပေ၏။

အလွန် အလုပ်များသောလူများအတွက် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နောင်အောင်

သည် များစွာကြာမြင့်လှသည်မဟုတ်ချေ။

သို့သော်-

အချို့သူများအတွက်မူ သည်းမခံနိုင်ဖွယ်ရာ ကြာမြင့်လွန်းသောအချိန်ကာလဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ကို စောင့်စားသူများအတွက် အချိန်သည် လွန်စွာကြာမြင့်တတ်ပါသည်။

ကျန်းမာမဲ့သည် ဆယ်နှစ်အသက်ကြီးလာပါသည်။

ထို့ကြောင့် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ကျန်းမာမဲ့ ဖြစ်လာပါသည်။

သိုင်းပညာ အရည်အသွေးသည်ထက်မြက်နေပြီ။

သိုင်းလောကတွင်လည်း ကျော်ကြားနေပါပြီ။

သူသည် သိုင်းလောကတွင် အသက်အရွယ်အရရော၊ သိုင်းပညာအရပါ ရင့်ကျက်သူတစ်ဦးဖြစ်နေပါပြီ။

သို့သော် ဆယ်စုနှစ်တစ်နှစ်သည် ကျန်းမာမဲ့အတွက် ငြိမ်သက်သက်နေရသော ကာလမဟုတ်ပါ။

မြေပြင်အနှံ့ လှည့်ပတ်သွားလာနေရသော အချိန်ကာလများသာဖြစ်ပါသည်။

သူ့အဝတ်အစုံအတော်များများသည် မြင်းကုန်းနီးပေါ်၌သာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရပါသည်။

ရွာမွေနေသည် သူ့အလုပ်ဖြစ်သည်။ မမောမပန်း မလျှော့ဝသောခွဲလွဲလတ်မြင့် ရွာမွေနေလုပ်ခဲ့ပါသည်။

သိုင်းကရာဇ်စံစံလွှာ(၃) ❀ ၉၇

သူသည် ရွာမွေနေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

တိုက်ပွဲများသည် သူ့အား အတွေ့အကြုံပိုမိုရင့်ကျက်စေခဲ့ပေသည်။

အသိအမြင်များ တိုးတက်နေခဲ့သည်။

တိုက်ပွဲများတွင် သူနိုင်ခဲ့သည့်တိုက်ပွဲများကား အတော်ပင်များလှပါသည်။

အနှံ့ဟူသည် မရှိခဲ့ချေ။

သရေပွဲနှင့် အလျှော့ပေး ရှောင်ထွက်ခဲ့သည့်တိုက်ပွဲများသာရှိသည်။

ထိုတိုက်ပွဲများကို ကျန်းမာမဲ့က ရွာမွေနေသည်မဟုတ်။

ထိုတိုက်ပွဲများက ကျန်းမာမဲ့အား ရွာမွေနေသည်သာဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်မရွာသောတိုက်ပွဲများကို ကျန်းမာမဲ့ တိုက်မိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ရွာမွေနေတာဝန်မှာ နန်ဒီယာနှင့်အတူ ကျင်တိမေ၊ အဘိုးကိုချွေ့ယွန်တို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

နန်ဒီယာကိုထားတော့၊ သူ့ဆွစ်ခန်းကိုတော့ လေးလမ္မသာပေါင်းသင်းခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလေးလမ္မသာပေါင်းသင်းခဲ့ရသော နန်းနန်းကိုမိမိမေအားရွာမွေတွေ့၍မေ့ကို ခေောင်းပပေးပါ။

စန်ဒီယာကိုတွေ့ရှိနိုင်ရမည့်အခါ လောင်းပေးခဲ့ပါသည်။ သူသည် စန်ဒီယာသော သတင်းအချက်အလက်များကို စုဆောင်းသည်။

ထိုအချက်အလက်များအရ သတင်းကြားရသည့်နေရာမှန်သမျှကို လိုက်လံစုံစမ်းသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ထိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူတွေ့ကြုံရသည့်ထိုက်ပွဲများကား စန်ဒီယာကို လိုက်လံစုံစမ်းရင်းရရှိခဲ့သော ထိုက်ပွဲများသာဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကာလသည် စုစုပေါင်းဆယ်နှစ်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်း စန်ဒီယာနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်တို့မေနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ အဘိုးအဘွားနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ တိကျသောသတင်းမှန်ကိုမရခဲ့ချေ။

မတိကျ မသေချာသောသတင်းများသာ ဖြစ်သော်လည်း သတင်းဟူသမျှ ကျွန်းစီးပုံလိုက်ခဲ့ရသည်။

မလွှဲလွှာသောစွဲလွှဲဟူသည်မှာ ကျွန်းစီးပုံ စိုက်ထုတ်သောအရာဖြစ်သည်။

သူသည် စန်ဒီယာကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တို့မေကိုလည်းကောင်း၊ ချွေယွန်ကိုလည်းကောင်း-

မတွေ့၊ တွေ့တောင်စွာပွေ့မည်ဟု သန့်ဌာန်ချထားပြီးဖြစ်လေသည်။

အဓိကအားဖြင့် စန်ဒီယာကလေးကို တွေ့နိုင်အောင်သာ ဖြစ်ပါလေသည်။

ဤသို့ ❀ကရာဇ်လောင်းလျှာကလေးအား သရုပ်ဆောင်းပေးနိုင်ရမည် သူ့အတွက် အကြီးဆုံးတာဝန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

စန်ဒီယာအား သရုပ်နှင့်လွဲချော်ရလျှင် သူ့တာဝန် မကျေဖြစ်တော့မည်။

ထို့ကြောင့်-
တာဝန်မကျေပွန်သောသူ မဖြစ်စေရမူအတွက် စန်ဒီယာကို ဤမျှစွာပွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

မြင်းကုန်းစီးပေါ်မှမဆင်းရတ် ဆယ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံးလိုက်လံစွာပွေ့နေသည့်အလုပ်ကို တော်မူတန်မလူအနေဖြင့် လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်းစီးပုံ၏စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်လွန်း၍ ဤသို့စွာနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် တောင်တန်းများပေါ်သို့လည်း ခြေဆန့်ခဲ့ပြီးပြီ။ တောင်စင်တောင်တန်းများစွာသည် သူ့ခြေဖဝါးအောက်မှောက်ခဲ့ရသည်။

မြစ်များအတွင်း၌လည်း နေထိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။
မြစ်ရေအလျှင်တွင်း နံ့ချည်ဆန်ချည်ကူးမြတ်သည်။

တောအုပ်များအကြားသို့လည်း တိုးဝင်ခဲ့ပြီး၊
 တောအုပ်များစွာသည် ကျန်းမာစွာရှိနေခြင်းသို့မဟုတ်
 ရသည်။
 ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသသို့လည်း ပေါက်ဖောက်ခဲ့သည်။
 ပင်လယ်ဒေသများတွင် ကျန်းမာစွာ ရင်းနှီးကွမ်းဝင်စွာနေ
 တိုင်ခဲ့သည်။
 သူသွားခဲ့ရသောခရီးပိုင်းများစွာမှာ ရေတွက်၍မရနိုင်
 စကောင်း။
 သူ ပိုင်ပေါင်းများစွာခရီးသွားခဲ့ရသည်။
 သိုင်းလောကသားတို့တွင် ကျန်းမာစွာသည် ခရီးသွားဆုံး
 သော သိုင်းသမားအဖြစ် ပြောစမှတ်တွင်နေတော့သည်။
 တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကျန်းမာစွာကိုတွေ့ရ၏။
 တရုတ်ပြည် တောင်ပိုင်းတွင်လည်း ကျန်းမာစွာကို တွေ့
 တက်သည်။
 တရုတ်ပြည် အရှေ့ပိုင်းတွင်လည်း ကျန်းမာစွာကိုတွေ့
 သည်။
 တို့နောက် တရုတ်ပြည်အနောက်ပိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊
 တရုတ်ပြည်အလယ်ပိုင်းတွင်လည်း ကျန်းမာစွာကို တွေ့
 ပြန်လေသည်။
 ထို့ကြောင့် ကျန်းမာစွာတို့ကိုမတွေ့ရသောနေရာသည် မ
 ဟုပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

သို့ရာတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ကျန်းမာစွာ
 ရည်ရွယ်ချက်ကို မသိကြပေ။
 မည်သည့်အတွက်လည်းလည်းနေကြောင်း မည်သူကမျှ မ
 ကြသဖြင့် တုံ့ပြန်စိတ်ဖြင့်သာ လိုက်ကြည့်နေကြရသည်။
 ကျန်းမာစွာကား ခရီးလှည့်လည်နေဆဲပင်။

ဤဆယ်နှစ်တာကာလသည် မှာလေခန့်နှင့်စုတီတိုဘိုကို
 ပြောင်းလဲနေခဲ့ပါသည်။
 ယခုဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အကြင်လင်မယားမရှိဖြစ်
 ခဲ့ကြပေပြီ။
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွန်စွာချစ်ခင်
 နှစ်ခြင်းကြသည်။
 တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငုံ့ထားမတတ်ချစ်ခင်ကြစေသည်။
 သူတို့လက်ထပ်ပြီးသည်မှာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။
 လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် သားယောက်ျားမိသားစု
 အားက ထွန်းပေါက်ခဲ့သည်။
 လင်မယားနှစ်ဦးလုံး ဝမ်းသာလို့ကြသော်လည်း

ဓာလေခန့်သည် သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားသဖြင့် လက်မထောင်သည်။

စုစီကလည်း ဝမ်းသာသည်။

သားယောက်ျားလေးကလည်း ချစ်စရာပင်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သားယောက်ျားလေးကို နာမည်ပေးကြသည်။ စုမုကျန်းဟုခေါ်တွင်ကြသည်။

စုမုကျန်းဟုခေါ်တွင်ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။ ဓာလေခန့်သည် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သည်။

သူ၏တစ်ကောင်ကြွက်အဝတ်သို့ ပထမဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးဝင်လာခဲ့သူမှာ ကျန်းစီးမုံဖြစ်သည်။

သူသည် ကျန်းစီးမုံကို အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်းစီးမုံ၏အမည်ကိုယူလျက် စုမုကျန်းခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ စုမုကျန်းကလေးပင် လေးနှစ်သားရှိပါပြီ။ စုမုကျန်းကလေးကို ကျန်းစီးမုံတို့ကလည်း အလွန်ချစ်ပါသည်။

ကလေးငယ်က သူ့အား ဦးကြီးကျန်းဟုခေါ်သည်။ ကလေးငယ်ကို တူကလေးကျန်းဟုခေါ်သည်။

ကျန်းစီးမုံသည် အတည်တကျနေသည်မရှိပါ။ သူကြွလာကြည့်သလို ဓာလေခန့်တို့အိမ် ဝင်လေ့ရှိပါသည်။

သူ၏အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေမှာ ဓာလေခန့်မဟုတ်ပါ။

ပါလား။

သူ့ရောက်ရှိလာလျှင် စုမုကျန်းကလေးသည် ကျန်းစီးမုံ၏ လက်ပေါ်မှဆင်းတော့ပေ။ ကျန်းစီးမုံကလည်း စုမုကျန်းကို လက်ပေါ်မှမဆွဲတော့ပေ။

တူဝဇ္ဇာနှစ်ယောက်သည် အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။

ဓာလေခန့်သည် တောင်ပေါ်သားဖြစ်သည်။

သူသည် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

တောင်မှီရာအရပ်သည် သူနှင့်စိမ်းသောအရပ်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ချစ်ခင်သောအရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အခြေချနေထိုင်ရာအရပ်မှာ အခါအခါ နယ်ထဲမှတောင်ပေါ်မြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ဓနုအန်းမြို့ကိုမှီ၍ ချယ်လိုက်သည်။

ဓနုအန်းမြို့...

ဆောင်းရာသီရောက်လျှင် ဓနုအန်းမြို့သည် ဟိမဝန္တာအရပ်ဒေသနှင့်အတော်တူသည်။

နှင်းများကျသည်။

နှင်းများပုံထားသော တောင်တန်းကြီးများက ဓနုအန်းမြို့အားဝိုင်းရံထားလေသည်။

ဓနုအန်းမြို့၌ပေါက်သောသစ်ပင်များသည် ဟိမဝန္တာ၌ပေါက်သောသစ်ပင်များနှင့်တူသည်။

တောင်ပေါ်အေးမြသောဒေသဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့သည် ပေါက်သော သစ်ပင်ပန်းမာလ်များမှာတူညီနေသည်။

ရှာလေခန့်သည် ရန်အန်းမြို့ကိုသဘောကျသည်။

ဟိမဝန္တာဒေသနှင့်တူသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဤမြို့ကလေး၌အခြေချနေထိုင်ရင်း သီးနှံများ
စိုက်ပျိုးနေသည်။

ထိုသို့စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် ရှာလေခန့်သည် ကျွန်းစီးမု၏အကူ
အညီနှင့် ဥယျာဉ်မြေပြေးကြီးတစ်ခုကိုဝယ်ခဲ့သည်။

ရှာလေခန့်၏ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်သဖြင့်
စီးပွားတိုးတက်လျက်ရှိသည်။

စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းအောင်မြင်သောကြောင့် ရှာလေခန့်
ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးသည့်သီးနှံများကို ကိုယ်တိုင်ပင် ကူးသန်းရောင်း
ဝယ်မှုလုပ်သည်။

အခြားသူများအား ရောင်းချခြင်းထက် ကိုယ်တိုင်ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ခြင်းကပိုမြတ်ကြောင်းသိရသဖြင့် ရှာလေခန့်ကိုယ်တိုင်
ကူးသန်းရောင်းဝယ်သည်။

သူတို့၏စီးပွားရေးသည် တစ်နေ့တခြား ဒီရေကလားတိုး
တက်လျက်ရှိသည်။

စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းမွန်သဖြင့် လူမှုရေးအခြေ
အနေပါတိုးတက်လာသည်။

ရှာလေခန့်သည် စီးပွားရေးတိုးတက်လာသဖြင့် တပည့်
တပန်းများထားလာသည်။ အားလုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုသာလုပ်
ဆောင်ကြသည်။

ဒေသခံလူငယ်များကို သူလူအဖြစ်ရွေးမြှူပြီး ဝေခိုင်းခြင်း
ရှိသည်။

ဒေသခံလူငယ်များကလည်း စိတ်ပါဝင်စားကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-

ရှာလေခန့်သည် သိုင်းပညာရှင်များကိုကား စွန့်လွှတ်ခြင်း
မရှိချေ။

သူမွေးထားသည့်ဒေသခံလူငယ်များကို သိုင်းပညာမြန်
မြူပေးသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူတပည့်တပန်းများမှာ များလှလေပြီ။

သိုင်းပညာသင်ကြားရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၌ ဝင်
ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

ရှာလေခန့်တွင် စိတ်ကူးသစ်တစ်ခုရှိသည်။

သူသည် တစုတပြည်မှ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးခြောက်ဂိုဏ်းကို
သဘောကျသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းထူထောင်ရန် သူအကြံ
အစည်ရှိထားသည်။

ဂိုဏ်းအမည်ကိုပင် ရွေးချယ်ထားပြီးလေပြီ။

ထိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဒေသခံလူငယ်များအား သိုင်းပညာ
ရှိမြှူပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိမဝန္တာဂိုဏ်း . . .

သူရွေးချယ်ထားသည့်အမည်ဖြစ်သည်။

သူ့အကြံအစဉ်ကို သူ့စိတ်ထဲမှာပင်ထားသည်။
 စုစီကိုပင် ထုတ်မပြော၊
 စုစီကလည်း ဒေသခံလူငယ်များအား သိုင်းပညာဖြစ်မြူ
 ခြင်းကိုသဘောကျသည်။

သည်လူငယ်လေးများသည် သူတို့၏ပွင့်နေလုပ်ငန်းများ
 လည်း အရာရောက်သည်မဟုတ်ပါလော။

စာလေခန့်သည် သူ့ကိုကား မတည်ထောင်သေးခြင်းမ
 ခန့်သိယာကလေးကို ပြန်လည်မတွေ့သေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
 သူတို့အနေဖြင့် ကလေးကိုမတွေ့မချင်း ထင်ထင်ပေါ
 ပေါ်သိုင်းကိုကားမတည်ထောင်သင့်ဟုယူဆပြီး အချိန်စောင့်နေခြင်း
 ဖြစ်သည်။

သူခန့်ထွက်ရသည့်အခါ မှုတ်စိကိုဖွင့်နားကိုဖွင့်ပြီး ခန့်
 ယာကလေး၏သတင်းကို အမြဲမပြတ်စုံစမ်းသည်။

ခန့်မထွက်ရသည့်အခါတွင်လည်း ကလေး၏သတင်း
 အမြဲတမ်းနားစွင့်နေ၏။

မိမိသားကလေးစုမုကျန်းကိုလည်း အရွယ်ရောက်လာ
 သည်နှင့် သိုင်းလောက၌ခြေချစေရန်ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

စုမုကျန်းကလေးသည် သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ဖြစ်
 ရမည်။

တစ်ချိန်တွင် စုမုကျန်းကလေးအား အစ်ကိုကြီးခန့်သိ
 ထံ အပ်နှံထားရန် ချာလေခန့်စဉ်းစားထားပြီးပြီဖြစ်လေသည်။

ခန့်သိယာကလေးသည် စုမုကျန်းထက်ကြီးသဖြင့် အစစ
 အရာရာ အစ်ကိုကြီးသဖွယ် အားကိုးအားထားပြုခဲ့လိမ့်မည်ဟု ယုံ
 ကြည်ရသည်။

သို့သော် ခန့်သိယာကလေးကား ပျောက်ကွယ်ဆံ့ပင်၊
 သူလည်း သတင်းမရ။

ကျန်းစီးမုံလည်း သတင်းမရဘဲဖြစ်နေသည်။
 သူ့အနေဖြင့် သူ သိုင်းပညာသင်ပေးထားသည့်ဒေသခံ

လူငယ်များအား ထိုသတင်းကိုပြောပြပြီး ကလေးငယ်ကိုစုံစမ်းနိုင်
 သည်။

သို့ရာတွင် သူနှင့်စုစီမှတစ်ပါး အခြားမည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်
 မပြောရန်တားမြစ်ထားသည့် ကျန်းစီးမုံ၏ကေားကြောင့် သူသည်

မည်သူ့အားမျှ ဖွင့်မပြောနိုင်ခဲ့ချေ။
 သူပြောလျှင်လည်း အလီမ္မာနှင့်ပြောခြင်းဖြစ်ပါမည်။

ယခု မည်သူ့အားမျှမပြောရသဖြင့် ကိုယ်တိုင်စာဖွဲ့စုမု
 တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ချေ။

ကိုယ်တိုင်မစာဖွဲ့နိုင်သဖြင့် သူနှင့်စုစီသည် ကျန်းစီးမုံထံမှ
 ကြားရမည့်သတင်းစကားကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေရတော့သည်။

ကျန်းစီးမုံလည်း သူတို့အရပ်သို့မရောက်သည်မှာ ကြာမြင့်
 နေလေပြီ။

သုတောင်းစာသားအပို

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လမ်းကြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝလင်းထိန်
နေပါသည်။

လင်းထိန်မည်ပေါ့၊

လပြည့်ည မဟုတ်ပါလား။

ကြယ်ကလေးများကိုလည်း မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်တွေ့နေရ
သည်။

နွေးဦးရာသီရောက်ပြီဖြစ်၍ လေပြည်ထဲ၌သင်းယိုသော
ပန်းရနံ့များကို ရှူရှိုက်ခံစားနေရသည်။

ပန်းဖူးပန်းပွင့်များလည်း ကြိုင်လိုင်စွာပွင့်နေပါသည်။

လေညှင်းကလေးများ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေပါသည်။

လှဝသာယာပြီး ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် ညနေခင်းပါ

တည်း။

ယနေ့ညတွင် လူများသည် ယခင်နေ့များကထက် လမ်းမ
များပေါ်တွင် များပြားစည်ကားနေပါသည်။

သူတို့သည် ဖျော်ဖြေခွင်ယူစွာဖြင့် သွားလာနေကြသည်။
ဖျော်ဖြေကြမည်လေ။

ယနေ့သည် နွေ့စွာမ ပွဲတော်ညပင်မဟုတ်ပါလား။

နွေ့စွာမ ပွဲတော်ညဆိုသည်မှာ လပြည့်ဝန်းနွေ့သခင်
အား ပူဇော်ပသသည့်ပွဲတော်ဖြစ်ပေသည်။

လပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် လမင်းကလည်း သာနေသည်။

ကိပ်တိုင်းတွင် မီးရောင်နံ့များ ထွန်းညှိထားကြလေသည်။

မီးပုံးများချိတ်ဆွဲကြသည်။

ထို့ပြင် ဝါးလုံးထိပ်၌ သံနံခေါင်းလောင်းကလေးများကို
မည်နှောင်၍ အမြင့်တွင် လွှင့်တင်ထားသည်။

ထိုသံနံခေါင်း လောင်းကလေးများကလည်း တမြိုင်မြိုင်အ
ပါများဖြင့် သာယာသောတေးသံသစ်ကို ထိုသံနံခေါင်းလောင်းက
လေးများကသီကျွေးလျက် လေထဲ၌လွင့်ပျံ့နေပါသည်။

မီးပုံးပျံ့...။

ထို့ပြင် မီးပုံဖိုများကိုလည်း လွှင့်ထူထားကြသည်။

မီးပုံဖိုရောင်နံ့များမှာ တလူလူလွင့်တက်လျက်ရှိသည်။

ထိုသို့ လွင့်တက်နေစဉ် ဇွဲဇွဲသောအလင်းတန်းများသည်

ပေါ်သို့ ဝိုင်းဝန်းဝင့်ဝင့်တက်သွားကြသည်။

မီးကျည်များ ပစ်ဖောက်ခြင်းပေတည်း။

"ဝုန်း..."

"မောင်..."

အလင်းတန်းသည် လေထဲမှာပင်ပေါက်ကွဲသွားသည်။

ရောင်စုံ ဖိပ်နံ့မီးပွားများကလည်း ရတနာများသွန်းကြ

ချသည့်အလား ပွားခနဲလွင့်စဉ်ကလားသည်။

အလွန်တရာလှပသည့် မြင်ကွင်းပါပင်။

ထိုအခါ အားစွမ်းရ အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံများသည်

နားကွဲလှပတတ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

အော်သံများကား တခဲနက်ပင်။

အစဉ်အလာပွဲတော်များရှိသည်။

သို့ရာတွင် နွှာခွင်မ ပူစေပွဲလောက် အလွန်ကြည်နူး

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသောပွဲတော်သည် မရှိပေ။

လူအများကလည်း အလွန်ပျော်ရွှင်ကြသည်။

ထိုနွှာခွင်မ ပူစေပွဲကို ရက်ချီး၍ စောင့်နေကြပေသည်။

ချန်ရှားမြို့...

တောင်ခြေမြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်ပါသည်။

အထူးအဆန်း ဘာမျှမရှိပါ။

ချန်ရှားမြို့သည် ခုန်အန်းမြို့၏တံခါးဝမြို့ကလေးသာဖြစ်

ပါသည်။

ခုန်အန်းမြို့သွားလိုလျှင် ဤချန်ရှားမြို့သို့ဝင်ရပါသည်။

ချန်ရှားမြို့ကလေးတွင် ခရီးတစ်ထောက်နားရပါမည်။

မရပါ။

ခုန်အန်းမြို့မှဆင်းလျှင် တစ်လမ်းတည်းသာရှိသော လမ်း

ဖြင့် ချန်ရှားမြို့သို့ဝင်ရပါသည်။

ဤမြို့သို့မဝင်လျှင် တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို မြတ်

ကျော်ပြီးဆင်းရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမြို့နယ်မြို့ကို မြို့ညီနောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်သတ်

မှတ်ထားကြပါသည်။

ချန်ရှားမြို့တွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိသည့် စနွှာခွင်မ ပွဲ

တော်သည် အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်ပါသည်။

အလွန်ဝေးသည့်အရပ်ဒေသများမှပင် ချန်ရှားမြို့သို့ လာ

ရောက်ပြီး စနွှာခွင်မပွဲတော်၌ လာရောက်ခွဲပျော်ကြသည်။

ရပ်နီးဒေသများဆိုလျှင်ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။

ဤမျှ ရပ်နီးရပ်ဝေးကျော်ကြားနေခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့

မဟုတ်ပါ။

ပွဲတော်ရက်များအတွင်း၌ ချန်ရှားမြို့တွင် တေးဂီတမြိုင်ပွဲ

များ အဆိုအကပြိုင်ပွဲများနှင့် သိုင်းမြိုင်ပွဲများပါ ကျင်းပပေးသော

ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုအကတီးပညာရှင်များ၊ အဆိုအကပညာရှင်လူနှင့်

ဂိုဏ်းပညာရှင်များပါ မလာရမနေနိုင် လာရောက်ကြပါသည်။

နိုင်ချွန်လုပ်ရမည့် ပညာစွင်အသီးသီးလည်း လာရောက်ကြပါသည်။

လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်သူအားလုံးအတွက် သဘောကျကျေနပ်ကြသည့်အချက်မှာ ပညာရပ်သည် နုသည်မရွေး လူတိုင်းယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူတိုင်းယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်။

အနိုင်ရသည် မရသည်မှာ အဓိကမဟုတ်။

ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းသည်သာ အဓိကဖြစ်ပါသည်။

နှိုးနှိမ့်သွား၍လည်း အထူးဂုဏ်မငယ်ပါ။

နိုင်သွားသည့်အတွက်လည်း ပို၍ဂုဏ်မတက်ပါ။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်းယှဉ်ပြိုင်လိုကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်ယှဉ်ပြိုင်ရသော ပွဲများအတွက် ချန်ရှားမြို့သည် ဂုဏ်ယူပါသည်။

မြို့သူမြို့သားများသည် ကမကထမြို့လုပ်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူကြပါသည်။

လူအများ တိုးပေါက်အောင်လာကြသဖြင့် မြို့သူမြို့သားများကဂုဏ်ယူကြပါသည်။

ထိုသို့ ဂုဏ်ယူကြသဖြင့် အိမ်နံ့မြို့သူမြို့သားများသည် တတ်နိုင်သည့်အစားအသောက်များဖြင့် နှည့်ခံကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပွဲတော်ရက်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ချန်ရှားမြို့သူသုတောင်းစားများ ဝင်လာမစ တသံသီကြလေတော့သည်။

စာလေခန့်တို့မိသားစုမှာလည်း ချန်အန်းမြို့မှဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ချန်ရှားမြို့ စန္ဒာစင်မ ပွဲတော်တွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနေကြပါသည်။

သူတို့၏သားကလေးစုမုကျွန်းအား လက်တစ်ဖက်တစ်ဖက်စီဆွဲကာ ပွဲတော်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

လူအုပ်အတွင်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။

ယခုနှစ်ကား နှစ်ထူးနှစ်မြတ်ပေတည်း။

စာလေခန့်တို့အဖို့ ကံကောင်းသောနှစ်ဖြစ်ပါသည်။

စာလေခန့်၏ဥယျာဉ်တွင်းမှ သီးနှံအမြောက်အမြားတင်ပောင်းရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြို့များမှလည်း သီးနှံထွက်လေ့ရှိသည်နှင့် ဤကြိုက်သဖြင့် သူတို့တင်ပို့သမျှသီးနှံများ အထူးပင် အရောင်းရကုန်ကုန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အမြတ်အစွန်းများစွာရရှိသည်။

ဒေသခံလူငယ်များကလည်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ၌ ပါဝင်လှုပ်ရှားကြသဖြင့် ပို၍နားမွက်စိပွင့်ကြသည်။

သူတို့မိသားစုအဖို့ ကံကောင်းသောနှစ်ပင်။

သူတို့သည် စန္ဒာစင်မ ပွဲတော်ရက်များအတွင်း အတိုးပေးအားယူရန် မိသားစုတစ်စုလုံး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းဖြင့် ချန်ရှားမြို့သို့ခိုက်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်တော့သည်။

အနုစာဖြင့် သူတို့တည်းခိုဖို့ ကိမ်မိုလေသည်။

ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး တည်းခိုနိုင်သည်။

ကိမ်မိုသည်။

ညသည် ကြင်လင်သာယာလျက်ရှိသည်။

မီးပုံးရောင်နံ့များကလည်း တစ်မြို့လုံးလွှမ်းခြုံထားသည်။

တစ်မြို့လုံး၌ တလက်လက်တောက်ပနေသည်။

ကောင်းကင်ယံမှလည်း မီးပုံးပျံနှင့်မီးကျည်မီးပန်းများ

ပွားပွားထလျက်ရှိသည်။

စုမုကျန်းကလေးမှာ ကလေးပီပီ မွက်လုံးအဝိုင်းသား

လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက် တဟေးဟေးဖြင့်အော်ဟစ်လျှက် ရယ်မော

ရွှင်နေလေသည်။

သူကလေး အလွန်ပျော်နေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိဘများ၏လက်ကို ပါးလေးခိုတွဲရင်း

ဟစ်နေသည်။

ရွာလေခန့်နှင့်စုစီတို့မှာ သူတို့သားကလေး ပျော်ရွှင်

သဖြင့် ပီတိပြာ- နတော့သည်။

မည်သည့်မိဘမဆို ကိုယ်ရင်သွေး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်

ကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ရွှင်ရသည်သာမဟုတ်ပါလား။

“အင်း... ဒီအချိန်မှာ ကျန်းမီးပုံးကိုမှီစေချင်လိုက်

သူသာပါလားရင် သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းမှာပဲ”

ရွာလေခန့်က ကောင်းကင်မှလမ်းကြီးကိုကြည့်ရင်း တမ်းတတ ပြောလိုက်သည်။

စုစီက ဆွေးမြည့်သလိုပြောသည်။

“မမြင်နိုင်ပါဘူးအစ်ကိုရွာရယ်၊ သူက ခန့်ချီယာကလေး

ကိုပဲတွေ့ ဖို့စိတ်ကူးနေတာမဟုတ်လား၊ ခန့်ချီယာကလေးကို မတွေ့

ရသေးဘဲနဲ့ သူ့ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးအစ်ကို”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ညီမရယ်၊ အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့

စုမုကျန်းနဲ့တွေ့ရင် သူ ခဏတော့မေ့သွားမှာပေါ့”

“စုမုကျန်းကိုတွေ့မှ ပိုသတိရမှာ၊ ခန့်ချီယာကလေးက စုမု

ကျန်းထက် နည်းနည်းပဲပိုပြီးတယ်မဟုတ်လား၊ သူပိုပြီးသတိရနေ

မှာပေါ့”

“အင်း... သားကလေးကတော့ သူတို့ပျော်နေမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုရွာ၊ ပွဲတော်မတိုင်မီ တစ်ရက်အလိုတုန်း

ကတောင် ဦးလေးကျွန်းမလာဘူးလားလို့တောင် မေးနေသေးတယ်၊

ဟိုတစ်ခါ အစ်ကိုကျွန်းမလာတုန်းက ပွဲတော်အပြီးပြန်လာဖို့ အစ်ကို

ရွာ မှာလိုက်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟိုတစ်ခါကလားဟုန်းကတော့ မှာလိုက်တာပဲလေ၊ ဒါ

မမယ့် ညီမသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူက လေထဲလွင့်တဲ့တိမ်လို လေထဲ

မှလွင့်နေတာပဲ၊ သူ့အလွန်နေရင် အယ်လိုမှလာလို့မရဘူး

ပျက်လဲ လာခင်ရွာမှာပေါ့”

“အင်း- အစ်ကိုကျန်းလဲဒုက္ခပဲနော်”

“ညီမက ဘာကိုခုကလို့ပြောတာလဲ”

“ဪ... သူ့ရဲ့ ဓာတ်တော်ကြီးကို ပြောတာပါ။ ခန့်ခိုက်
ခွဲမကွဲဘဲ စိမ်းစက်တွေ၊ ခေမုင်လှပပြီး သူ့အစားရင်မောလှပတယ်
တယ်တော့များမှ ကျွဲပါ့မလဲနော်”

“ဪ- တစ်နေ့နေ့တော့တွေ့မှာပေါ့ဦးမရယ်၊ သေသေ သူကြာရင်မျှ၊ ပျောက်သောသူတစ်ရပ်တွေ့တယ်လို့ ဆိုမိတော့တယ်မဟုတ်လား၊ တွေ့မှာပေါ့”

စာလေခန့်သည် ကောသကိုခေတ္တရပ်နားပြီးမှ .

“သူဟာ အင်းမတန် ကတိသစ္စာအည်ကြည်တဲ့ လူပါ။ သူ့
 ခွဲခွဲသတ္တိကိုတော့ နီးကပ်စွာစိစက်သိကောင်းတယ်။ တော်ရုံတရုံ
 လူဆိုရင် လက်လျှော့လိုက်ပြီ။ သူကတော့ ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့
 မွေ့တုန်းပဲ။ ဒီလိုခွဲခွဲနဲ့မွေ့တုန်းအတွက် တစ်နေ့တော့ တွေ့ရမယ်
 အင်္ကျီပုံကြည်တယ်”

“ဝါနို သူမိန်းမက တော်တော်ချောတယ်ဆို”

စုစီသည် မိန်းကလေးပီပီ ကျွင့်အိမ်မေ့ချောမချောကို
ဝင်စားစွာမေးလိုက်လေသည်။

“ညီမကလဲ အစ်ကိုမမြင်ဘူးတာ၊ သူနဲ့အစ်ကိုကွဲပြားစေ
စနဲ့အိယာနဲ့သူမိန်းမလဲ ပျောက်သွားတာပဲ”

စာလေခန့်က အမှန်ကိုပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီကတည်းက သူလိုက်စာနေခဲ့တာ၊ ဆယ်နှစ်လောက်
ရှိနေပြီ၊ တစ်ကိုကတော့ ဒီလိုအဲဒီလို ပိန်းမချောလေးနဲ့လာတော့

“မြေသွပ်မိခံနေရတာပဲလေ”

စုဘီက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းကလေးထိုးကာ နေလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက်...

“ကင်း... သူ့သားစစ်ဦးစီးတာကလေးနဲ့သူ့မိန်းမကို ဖြန်ဖြန်
စားစေချင်ပြီ၊ ဝါမူ ညီမတို့သားအတွက်ပါအဖေဖိုရုန်း သားက
လေးကလဲ သူ့အစ်ကိုကိုသိပ်ခင်စွာမှာပဲ”

“အင်း... ဆယ်နှစ်တောင်ရှာဖွေနေတာဆိုတော့ အချိန်က
မည်းဘူးနော်၊ သူလဲ တရုတ်ပြည်အရှေ့အနောက်တောင်မြောက်
နေပြီ၊ တွေ့ပါစေ၊ သူ့သားကိုတွေ့ပါစေ”

ရှာလေခန့်သည် ညည်းညည်းညာညာပြောလိုက်သည်။
သူတို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာရင်း
မိမိကွယ်ကြီးသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့် လမ်းကွင်းကလေးတစ်ခု
ရှိသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

"ဟင်...ဟိုရေ့မှာ..."

စုစီက ပြောလိုက်လေသည်။
ထိုလမ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အိမ်များမြွတ်သိပ်ညပ်လျက်
သည်။

အချို့တိမ်များသည် အစားအသောက်များဖြင့် နှင့်

လူများကလည်း ဝိုင်းပြုံလျက်ရှိကြသည်။

ထိုအိမ်များကိုကြည့်လျက် စုစီကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုလူအုပ်ကြီးနှင့်မနီးမဝေး၌ မျက်မမြင်သူတောင်းစားတစ်ယောက်သည် တေးဂီတဖြင့်မျှော်မြေနေသည်။

ထိုသူတောင်းစား မျှော်မြေနေသည့်အိမ်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည့်အခါမှ အရက်ဆိုင်ဖြစ်နေကြောင်း ရှာလေခန့်သိလိုက်သည်။

ပွဲတော်ရက်တွင် အမူသမားများကပိုများသည်။

ပို၍ သောက်ကြသည်။

ပို၍မူးကြသည်။

ရပ်နီးရပ်ဝေးမှလာသူများ ပြားသဖြင့် အမူသမားများ ပို၍များပြားလာသည်။

ရှာလေခန့်တို့သည် လူအုပ်ကိုတိုးရင်း ဆက်လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဝါတာလုပ်တာလဲ”

“မြန်း...”

“အမယ်လေး...”

“ကဲကွာ”

ရုတ်တရက် ဆူဆူညည်အသံများကြားလိုက်ချိန် လူအုပ်ကြီးမှာလည်း အေးသို့မဲ့သွားကြသည်။

ရှာလေခန့်သည် စုပုကွန်းကလေးကို ကောက်ဖို့လိုက်ပြီ

အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စုစီကိုလည်း သူ့ဘေးသို့ခေါ်လိုက်သည်။

“ညီမ အစ်ကိုအေးနားမှာကပ်နေ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲမသိဘူး”

“အင်း...”

စုစီသည် သူ့ဘေးသို့ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

လူအများစုသွားသဖြင့် မြင်ကွင်းကို ပို၍စိစစ်စွာမြင်ရတော့သည်။

ယောက်ျားကြီးသုံးယောက်သည် သူတောင်းစားသားအဖီကိုခိုင်းရံထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ယောက်ျားကြီးသုံးယောက်မှာ ရန်လိုနေဟန်မို့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်”

စုစီက စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ လို့ကြောင့် အခြေအနေကိုမေးမြန်းလိုက်သည်။

ရှာလေခန့်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်းစေ့သို့တိုးသွားပြီး အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“မသိဘူး၊ ဟိုမှာလေ”

မေးသူနှင့်မြေသူတို့၏အကြည့်မှာ ယောက်ျားကြီးခပ်လက်ခိုင်းထားသည့် သူတောင်းစားမလေးဆီသို့ ချောက်ဖို့ကန်နေကြသည်။

သူတောင်းစားမနှင့် သူ၏သားကလေးတို့ဖြစ်ပါသည်။
သူတောင်းစားမသည် အသက်မကြီးသေးချေ။

စုတ်ပြတ်နေသည့် အဝတ်အစားများကို စိတ်ဆင်ထား
သော်လည်း သူမ၏မျက်နှာအလှကို ထိုစုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်
အစားများက မပိုးလွှမ်းနိုင်ပေ။

ဝင်းဝါချောမောသည့်မျက်နှာကလေးက အသင်းသား
ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေသည်။

“သူဦးသားအမိတွေလေ၊ တွေ့လား- ဟောဒီမှာ ကျုပ်တွေ
စိတ်၊ ငွေစိတ်ကိုနှိုက်ယူမလို့လုပ်နေတာ”

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က မဲ့မဲ့ဖွဲ့ဖွဲ့ဖြင့်ခွင်းမြဲနေ
လေသည်။

ထို့နောက် ထို့နုနုတံတွေးတစ်ချက်တွေးလိုက်သည်။

သူ့ပုံက သူတောင်းစားသားအမိကို ရွံရှာဟန်ပြနေသည်။

“ရှင် ဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့”

“ဘာမစွပ်စွဲရမှာလဲ၊ နင် ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို လာနှိုက်တာ
မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့သားအမိက ခုကွရောက်လွန်းလို့သာ တောင်း
စားနေရတာ၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကိုတော့ မတရားမယူတတ်ဘူး
သိရဲ့လား”

သူတောင်းစားမက မဲ့မဲ့နဲ့ပင်ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။
သူမသည် ဆယ်နှစ်သားခန့်ရှိသောသားကလေးကို တင်းကျပ်စွာ

မယူမက်ထားလေသည်။

သူမသည် သူမ၏သားကလေးအား လွတ်ထွက်သွားမည်
ကိုရိုးရိုးခိုင်သည့်အလား။

“တောင်မာ- နင်ငါ့အနားကို ဖိတိုးနေတာကိုငြင်းဦးမလို့
ဟာ၊ ငြင်းလို့မရဘူးဟေ့- သိရဲ့လား”

“လူတွေဒီလောက်ကျပ်နေမှတော့ တိုးမိတာပေါ့၊ လူတွေ
ကိုကြည့်ပါလား၊ ပြည့်ကျပ်နေတာပဲ၊ ရှင်တို့က မတရားသက်သက်
အနိုင်ကျင့်ချင်လို့ ဖိလို့ပြောတာ”

“ဟေ့... နင်က တို့ကိုဘယ်လိုလူတွေမှတ်လို့လဲ၊ ဘယ်လို
လူတွေအောက်မေ့နေသလဲ၊ နင်ခုကွရောက်သွားမယ် သိလား”

အမေမြစ်သည့် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကပါ ဝင်
ရောက်ငေါက်ဝမ်းလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး အရက်သောက်ထားကြသည်။

“ကဲ... နင့်ကိုစစ်ဆေးရောမို့တယ် လာလိုက်နဲ့”

ကျွန်တစ်ယောက်က နေ့သို့တိုးလာပြီးပြောလိုက်သည်။

သူတို့အသံက မူးသဲကြီးပါနေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကောင်တွေသဲ”

ဤသို့ မေးလိုက်သူမှာ သူတောင်းစားမ၏သားလေးဖြစ်
လေသည်။

ကောင်လေးသည် မကြောက်မရွံ့ပင် မေးလိုက်ပါပြန်
ပါသည်။

ထိုသူသည် မျက်နှာကြီးစွဲခဲ့သွားသည်။

သူသည် သူတောင်းစားမ၏သားဖြစ်သူကို မျက်တောင့်
နီခြင်းဖြင့်ကြည့်ရင်း-

"တယ်... ဒီမသားလေးတော့ သေတော့မှာပဲ"

"ကျွန်ကို ဒီလိုမခေါ်နဲ့ဗျ"

"ဘာ- မင်းကိုဒီလိုမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ အရှင်
မင်းကြီးလို့ ခေါ်ရမှာလား"

"ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မသားလေးလို့မခေါ်ရင် ပြီးတာပဲ"

"တယ်... ငါလုပ်လိုက်ရ"

ကောင်လေးက တကယ့်သတ္တိခံလေးပင်။

သူမိခင်ကဆွဲထား၍သာ မလှုပ်နိုင်ဖြစ်နေရသည်။

လွတ်ပေးလိုက်ပါက ထိုးကြိတ်မည်မှာ သေချာနေသည်။

သူတို့ထဲမှခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ... စကားရည်မနေနဲ့ တို့ကို နှင်က ဘယ်သူတွေ့မှတ်
နေသလဲ၊ ချန်ရှားမြို့ဝန်ရုံးမက်စစ်သည်တော်တွေကွ၊ နားလည်
လား၊ ပွဲတော်ရက်အတွင်းမှာ ခုခေါ်ကိစ္စတွေကိုနှိမ်နင်းဖို့ ရုပ်ဖျက်
ပြီး လိုက်စနည်းနာနေတာ၊ နှင့်ကိုစစ်ဆေးစရာမရှိတယ်၊ အေးအေး
သာလိုက်နဲ့"

သူတောင်းစားမသည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ချန်ရှားမြို့ဝန်ခံစံမက်များဟုဆိုသဖြင့် သူမ၏လေသံက
ပျော့သွားသည်။

"ကျွန်မတို့က ခုခေါ်ကိစ္စများ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင့်ငွေကို
ခံနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေတိတ်ပါမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ လူ
ကျပ်နေလို့ တိုးမိတာပါ"

"ခါက နှင့်အပြောပဲရှိတာ၊ မြို့ဝန်က မှန်ရာကိုအဆုံးအ
ဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်၊ လိုက်မှာသာလိုက်နဲ့"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ခုခေါ်ကိစ္စများမဟုတ်ပါဘူး"

"မလိုအပ်ဘူး၊ တို့ကွ မြို့ဝန်နဲ့တွေ့မှပြော"

ယောက်ျားကြီးက အသံမာမာဖြင့်ပြောသည်။

ထိုစဉ် ဝိုင်းကြည့်နေသူများကြားမှ အဘိုးအိုတစ်ဦးကဝင်
ပြောသည်။

"ကဲ... လိုက်သာလိုက်သွားပါကလေးမရယ်၊ တို့မြို့ဝန်က
စာရားမလုပ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကမှန်နေရင် ဘာမှကြောက်စရာမလို
ပါဘူး၊ တော်ကြာ သူတို့ရဲ့အာဏာကိုဒီဆန်တယ်ဆိုပြီး တစ်မှတိုး
နေပါဦးမယ်၊ လိုက်သာလိုက်သွားလိုက်ပါ၊ ဟိုကွတော့ အမှန်ဖြစ်ရ
မှာပေါ့ကွယ်"

"ကောင်းပြီလေ"

သူတောင်းစားမက ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
ပါသည်။

သူမက သားဖြစ်သူကိုလက်တွဲရင်း-

"သား- လိုက်သွားစို့၊ ခုကွဆိုတာ တို့သားအမိကလွှဲက
အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်"

၁၂၄ ❀ ကတ္တုသိုက်နုလင်အောင်

သူမက သားဖြစ်သူကိုပြောပြီး ခဲမက်သုံးယောက်နှင့် လိုက်သွားလေတော့၏။

လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ- ကောင်မလေးက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုနှိပ်ကာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ခါမြင့် ဘာဖြစ်လို့မင်းသွားတာလဲကွာ”

“ဟ- သူက ဖြူဝန်ဆီခေါ်သွားမယ်ပြောတာကိုး”

“အေး- ဖြူဝန်ဆီခေါ်ရောက်ရင်ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါကွာကြည့်နော်”

ထို့နောက် လူအုပ်ကြီးသည် ဘာမှမဖြစ်သလို ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြတော့သည်။

လမ်းကျဉ်းလေးထဲ၌ ပြန်လည်၍ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြတော့၏။

သို့ရာတွင်- ရွှေဆက်တိုးမသွားဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသူ တစ်ယောက်ရှိပါသည်။

ထိုသူကား ရွှာလေခန့်ပင်တည်း။

“လာလေ- အစ်ကိုဗွား၊ သွားကြစို့”

စုဘီက သတိပေးလိုက်သည်။

ရွှာလေခန့်က ဖျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားနေသည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုစဉ်းစားနေဟန်တူ၏။

သိုက်ဆက်ဆံရပ်ကွက်(၃) ❀ ၁၂၅

“အစ်ကိုဗွား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ သွားကြစို့လေ”
ရွှာလေခန့်က မလှုပ်။

ထိုအခါ စုဘီ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟင်- အစ်ကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရွှာလေခန့်၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

အံ့ကိုလည်းကြိတ်ထားသည်။

သူသည် သူတောင်းစားသွားအဖို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသူ

များအား ကြည့်နေသည်။

“အစ်ကို ဝီလူတွေကို မသင်္ကာဘူး”

“ဘာကိုလဲ- အစ်ကို”

“စောစောကလူတွေကို”

စုဘီက နားလည်ဟန်ဖြင့်-

“စောစောကလူတွေ- ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှာလေခန့်က ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။

“ညီမက တယ်ပေါတာကိုး”

“ညီမ ဘာများပေါ့လို့လဲအစ်ကို”

“ပေါတာပေါ့၊ ဟိုသုံးယောက်ကို သေသေချာချာ မကြည့်

တာဟာ ပေါတာပေါ့၊ အရေးကြီးရင် တွေ့တဲ့လူကို သေသေချာချာ ဖျတ်သားထားရမယ်”

“ခါက ကိုယ့်အရေးမှမဟုတ်တာဘဲ အစ်ကိုရယ်”

“အမှန်တော့ သူတို့ဟာ ဖြူတော်ဝန်ရဲ့ ခဲမက်ပင်သည်

တော်တွေမဟုတ်ဘူး”

စုတီ တုံ့ပြန်သွားသည်။

ထို့နောက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“သူတို့သုံးယောက်ရဲ့သဘောကို ညီမ သေသေချာချာ သတိမထားမိဘူး မဟုတ်လား၊ သူတို့သုံးယောက် အချက်သောက်ထားတယ်၊ သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေကလဲ တေးလေကြမ်းပြီးမျက်နှာတွေ ဖြူတော်ဝန်ရဲ့ရဲ့မက်တွေ ခွပ်ဖျက်ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းလဲ၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

သူသည် စုတီကိုတစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သူတောင်းစားမလေးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ စွပ်စွပ်က တော်တော်ချောတယ်၊ အထက်တန်းစားစွပ်ရည်၊ ပြီးတော့ သားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခုက္ကနောက်နေတဲ့”

“ဟင်- ဒါဆို ဒီလူသုံးယောက်က သူတောင်းစားမလေး၊ မတရားလုပ်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ သူတို့ဟာ သူတောင်းစားမလေးကို မတရားပြုခွင့်လို့ ပရိယာယ်ဆင်ပြီးခေါ်ထုတ်သွားတာ၊ လူတွေကတော့ ဘာမှမသိကြဘူး၊ ခေါ်သွားရင် အေးတော့ပဲလို့ထင်နေကြတယ်”

ထိုအခါ စုတီမှာ လှုပ်လှုပ်ရွှားရွှားဖြစ်လာတော့သည်။

“ခုက္ကပါပဲနော်၊ ခုက္ကနောက်နေသူကိုမူ ခုက္ကထပ်ပေးဖို့လုပ်နေကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ သားကလေးကတစ်ဖက်နဲ့ ညီမ ကိုယ်မှာတစ်ဖက်တယ်၊ နောက်ပြီး သူသားလေးက ရဲလိုက်တာနော်”

စွာလေခန့်က သူ့ပွေ့ခွံတားသည့် သားကလေး စုမုက္ကနီးအား စုတီလက်ထဲသို့ပြောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ညီမ- တိမ်မြန်ပြီးစောင့်နေ၊ အစ်ကို လိုက်သွားမယ်၊ တဲ့သုံးယောက်နောက် အစ်ကိုလိုက်မယ်”

“ဟင်- အစ်ကို”

“ဘာလဲ- ညီမက မလိုက်စေခွင့်လို့လား၊ ကိုယ်က အထက်လမ်းသိုင်းသမားပါ၊ အထက်လမ်းသိုင်းသမားဆိုတာ ကိုယ့်နေရာမှာမတော် မတရားတာတွေ့ရင် ငြိမ်ကြည့်မနေရဘူး၊ မတော်မတရားတာကိုမျိုးဖျက်ပေးရမယ်၊ ဒါတာဝန်ပဲ”

စုတီ ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။

စွာလေခန့်အိတ်တံကို သူမ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ဘူးဆို ဖန်မသီးသောလူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီဆိုလျှင် မည်သူမျှဖျက်၍ မရနိုင်တော့ပါ။

သူလုပ်မည့်အလုပ်ကို စိုက်လိုက်မတ်လိုက် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် သူမသည် သားကလေးနှင့် သူတောင်းစားမကို သနားနေသည်။

သူမကိုယ်တိုင် ဝင်ကယ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ယခု စွာလေခန့်က သူသွားမည်၊ ကယ်မည်ပြောသောအခါ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပါ။

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူမသည် သားကလေးနှင့်မြစ်နေသဖြင့် သူမအနေဖြင့် ဝင်မကယ်နိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ရွာလေခန့်ကိုဟန့်တားဖို့ စိတ်မကူးပါ။

“အစ်ကို- သတိထားပြီးသွား၊ သူတို့က အစ်ကိုပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် လူရမ်းကားတွေ၊ လူရမ်းကားဆိုပေမယ့် သိုင်းမတတ်ရင်တော့ ဦးရိမ်ရောမရှိပါဘူး”

“ဒီကောင်တွေ သိုင်းပညာတော့ တတ်ပုံမရဘူး သိုင်းပညာ တတ်လျက်နဲ့ မတတ်ချင်ယောင် ဟန်ဆောင်နေတာဆိုရင်တော့ တကယ့်ဟိတ်ဟန်ကောင်းတဲ့လူတွေလို့ ပြောရမယ်”

ရွာလေခန့်က ပြောလိုက်သည်။

“သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူး၊ လိုတယ်သာရှိတယ်၊ ဒီလူသုံးယောက်မှာ ဘာလက်နက်တွေပါသလဲဆိုတာ ကိုယ်လဲ မသိဘူး၊ ဒီတော့ အစ်ကို သူတို့ရဲ့လက်နက်တွေကို အစ်ကိုသေချာ သတိထားပါ”

စုတီက ဦးရိမ်တကြီးဖြင့်အထပ်ထပ်မှာကြားသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ညီမ အိမ်ကိုသာပြန်နေနဲ့၊ အယ်မှလဲ လျှောက်မသွားနဲ့၊ အစ်ကို အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့မှာပါ”

ရွာလေခန့်သည် စုမုကျန်း၏နဖူးကို တစ်ချက်နှိပ်လိုက်သည်။

သားဖြစ်သူကလည်း မခင်ဖြစ်သူကို ပြန်နှိပ်သည်။

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာပြေးထွက်သွားတော့သည်။

သိုင်ဆွေကုန်စုံရပ်ကွက်(၃) ❀ ၁၂၉

လူသုံးယောက်နှင့် သူတောင်းစားမလေးတို့ ထွက်သွားရာ တက်ဆီသို့--

စုတီကတော့ ရွာလေခန့်ထွက်သွားရာဘက်သို့ မျက်စိ တစ်ဆုံးကြည့်နေတော့၏။

သားအိမ်အတွင်း

ရှာလေခန့်သည် လူစွမ်းရာသို့ရောက်သည်နှင့် ကိုယ်စော့
 ပညာကိုသုံး၍ အပြင်းလိုက်တော့သည်။
 လောက တဟူဟူတိုက်သည်။
 လသာနေသည်မှာမှန်သည်။
 စိမ်းခြေရာခြေများ မရှိတော့ခြင်း၊ သစ်ပင်များ များပြား
 စွာရှိခြင်းတို့ကြောင့် အလင်းရောင်မရှိပါ။
 လူသုံးယောက်နှင့် သူတောင်းစားမ သွားရာလမ်းသို့ မှန်း
 ဆ၍လိုက်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 သူနှင့်စုတီ စကားပြောနေချိန်မှာကြာသွားသဖြင့် လူသုံး
 ယောက်နှင့်သူတောင်းစားမတို့ ဤမျှ ကွာဝေးသွားကြခြင်းဖြစ်ပါ
 သည်။
 ထို့ကြောင့် သူသည် ကိုယ်စော့ပညာကိုသုံး၍ အပီလိုက်ရ

မြင်းမြစ်ပေသည်။
 မကြာမီ အလင်းရောင်ဝါးတဝါးအောက်တွင် ဓမ္မမှလူ
 များကိုမြင်ရသည်။
 မြို့တော်ဝန်ခေါ်ခေါ်ဆောင်သွားရမည်ကို ခေါ်ဆောင်မ
 သွားဘဲ မြို့ပြင်တွက်လာသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသုံးယောက်
 ၏ စောက်မနက်သောအကြံကို သိရှိနိုင်သည်။
 ရှာလေခန့်သည် မည်သည့်လက်နှက်မျှ ပါမလာပေ။
 သူသည် သူ လက်နှစ်ဖက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလက်နှင့်
 သာရင်ဆိုင်တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး ဆက်လိုက်သည်။
 ဓမ္မမှလူများကား အရောင်ပြွေပြောက် လင်းတစ်ခါ မှောင်
 တစ်လှည့်အောက်၌ ခန့်သွားနေကြပေသည်။
 သူတောင်းစားသားအဖကို အလယ်တွေထားပြီး လျှောက်
 နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
 တစ်နေရာအရောက်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ရုပ်
 လိုက်၏။
 ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူရုပ်သဖြင့် သူတောင်းစားသားအဖ
 လည်း ရုပ်လိုက်ရသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဖိနပ်လောက်ဆိုင် ဝိုင်း
 စားလိုက်သည်။
 သူတောင်းစားမက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။
 “ရှင်တို့ ကျွန်မကိုဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”
 သူမသည် အခြေအနေကိုမသင်္ကာတော့ပါ။

မြို့ပြင်သို့ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်မှာ အတန်ပင်ဝေးလေပြီ။
 မြို့တော်ဝန်၏အိမ်မှာ မြို့ပြင်ဘက်တွင်မရှိနိုင်ပါ။
 ဤသည်ကို ရှာလေခန့်ပင် ခိုင်မိသည်။
 ယခုမှ သူတောင်းစားမ ခိုင်မိသည်မှာ နောက်ကျနေပါပြီ။
 “ဟား- ဟား- ဟား-”
 “ဟား- ဟား- ဟား-”

လူသုံးယောက်သည် ရယ်မောကြလေ၏။
 “ခွင်- ခွင်- တို့”
 “ဟား- ဟား- ဟား- အစိုပ်ပြမှအကောင်ထင် ကျော့သူ

မှ မေးပြမှန်းသိ၊ ညီမလေး မခိုင်မိဘူးလား”
 တစ်ယောက်က ခိုသုံးသုံးပြောလေ၏။

“ခွင်တို့ လူယုတ်မာတွေ၊ ကွန်မတဿာကျွန်မ တောင်း
 စားနေတာ၊ ခွင်တို့မို့လို့ ကြံစည်ရက်တယ်”

“ညီမလေးက သူတောင်းစားသာဆိုတယ်၊ တော်တော်လှ
 တာပဲ၊ ညကြီးမင်းကြီးတောင် ညီမအလှကိုမြင်နေရတာ၊ နေ့လယ်
 ဆိုရင် သိပ်လှမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့မှား တောင်းစားနေရတာလဲ ညီမ
 ရယ်၊ ညီမအလှနဲ့ဆိုရင် တောင်းစားဖို့မလိုပါဘူးကွယ်၊ ငွေကြေး
 တွေ ခွေးခနဲရနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်- ဟုတ်တယ်”
 “ခွင်တို့လူယုတ်မာတွေ၊ ကွန်မ ပြန်မယ်”
 ထိုအခါ သားငယ်ကဝင်ပြောတော့သည်။

“ကျွန်းပြန်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခွေးလိုမကျွန်ကြနဲ့”
 “ဟား- ဟား- ဟား- ခွေးလိုကျွန်မယ်လို့ ဘယ်သူပြော
 သလဲ၊ လူလိုကျွန်ကြမှာပါကွာ”
 “တိတ်တိတ်- ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်ပိတ်ထား”
 “တယ်- ဒီမသားလေး တယ်ကော၊ ရှည်တာပဲ”
 “ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ကို ဒီလိုမခေါ်နဲ့လို့ပြောထားတာ မသိ
 ဘူးလား”

သူတောင်းစားမ၏သားငယ်က ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်
 လေသည်။

“ဟား- ဟား- ဟား- ဒီမှာညီမလေး၊ ညီမလေးကို ချစ်
 လွန်းလို့ ဒီနေရာကိုခေါ်လာတာ၊ မချစ်ရင် ခေါ်မလာပါဘူးကွယ်”
 လူသုံးယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်သည် ခြောင်ပင်ဖွင့်
 ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ-
 “ပြန်”
 သူတောင်းစားမ၏ပါးစိုက်သံသည် မလင်းတလင်းညှစ်
 မှောင်ထဲတွင် ပေါ်လာလေတော့၏။

“ဟ- ဟ- ခိုက်တယ်”
 “နင်ကဒီလိုလား၊ နင် သေချင်လို့လား၊ နင် အသက်
 ကြည်မရှိရင် သေသွားမယ်သိလား”
 “ခွင်တို့ စော်ကားမယ်မကြနဲ့၊ ကွန်မအသက်ကို ထိရဲတိ

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်မူလင်အောင်

ကြည့်၊ သေသွားမယ်၊ ကျွန်မကို ဘာမှတ်နေသလဲ”
 အာဂ သူတောင်းစားမယ်ပင်၊
 လူသုံးယောက်စား၊ ခဲခံဝံ့ပင် ပြန်ပြောသည်။
 “အေး- တို့က ခါမျိုးမှကြိုက်တာ”
 “ဟင်း အသားကို ထိကြည့်စမ်းတဲ့၊ ငါတို့ကလဲ ထိရကိုင်
 ချမှကျေနပ်မယ့်လူစားပါ၊ ဟား- ဟား- ဟား-”
 “ဟေ့ကောင်တွေ စကားမများပါနဲ့ကွ၊ လုပ်စရာရှိတဲ့ အ
 လုပ်ကို လုပ်ကြ”
 သုံးယောက်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောသည်။
 “ဝုန်း”
 “ဦး”
 မှောင်ထဲတွင် အကြမ်းပတမ်းလုပ်သည့်အသံများ ကြား
 လိုက်ရသည်။
 သူတောင်းစားမသည် ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေပေတော့
 မည်။
 ရွာလေခန့်သည် ပြေးလာသည်။ သို့သော် အမှောင်ထဲ၌
 မည်သို့ဝင်ရမန်းမသိသဖြင့် ခေတ္တမျှစောင့်ကြည့်နေသည်။
 တို့စဉ် သူတောင်းစားမသည် ဆူဆူညူညူတိုက်ခိုက်လုံး
 ထွေးနေသည့်ကြားမှ ခုန်ထွက်လာသည်။ သူမ၏သားလေးကိုပင်
 လက်ဆွဲ၍ခေါ်ထုတ်လာသည်။
 ထိုမြေကွက်လပ်သည် လရောင်အတော်ထိုးကျနေသဖြင့်

သိုးကရုတ်ခံရပ်လွှာ(၃) ❀ ၁၃၅

မြင်လွယ်ထင်လွယ်ရှိသည်။
 တို့မှာဘက်တွင် လူသုံးယောက် မည်သို့ မြစ်ကျန်သည်
 မသိပေ။
 သူတောင်းစားမကတော့ ခါးထောက်ကြည့်နေသည်။
 အရက်သမားသုံးယောက်သည် မြေကွက်လပ်ထဲသို့ ဝယ်
 ဝယ်ဝယ်ဝယ်လိုက်လာကြသည်။
 သူတို့ လဲကျသွားပုံရသည်။
 “ဟင်း မင်း- မင်း-”
 “ဘာလဲ- ရွှင်တို့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ်များ ထင်နေ
 သလား၊ သေသွားမယ်”
 “မင်း သိမယ်၊ ခုချက်ချင်းသိရမယ်”
 “လာလေ- ရွှင်တို့ကို ကြောက်မယ်များထင်နေသလား၊
 ဟင်း- အလကား အများသမားတွေ ကလေးကချေကောင်တွေ
 ကများ”
 ကလေးကချေကောင်တွေဟုဆိုသဖြင့် အများသမားသုံး
 ယောက်မှာ ယမ်းပုံမီးကျွေခါးသံထွက်သွားရသည်။
 ထိုသုံးယောက်သည် သူတောင်းစားမအား အတင်းပိုင်း
 ချုပ်ရန် ကြိုးစားကြတော့သည်။
 ပထမဦးစွာမြေဝင်သွားသည့်လူကို သူတောင်းစားမသည်
 ချုပ်၍ကိုင်ပေါက်လိုက်၏။
 “ဝုန်း”

ထိုလူသည် ခွေးကျကျသွား၏။

ဒုတိယတစ်ယောက်နှင့် တတိယတစ်ယောက်သည် တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဖြိုင်တုဝင်လိုက်ကြသည်။
သူတောင်းစားမက ထိုနှစ်ယောက်ကြားမှ လျှို့ဝှက်ရင်း
နှစ်ယောက်၏ကျောပြင်များကို လက်ဝါးစောင်းခုတ်လိုက်သည်။

“အင့်..”

“အား..”

နှစ်ယောက်လုံး ပျောက်ကွသွား၏။ သူတို့သည် လူးလဲ
ပြန်ထလာသည်။ သုံးယောက်လုံး ချွေးချွေးခွဲခွဲဖြစ်နေကြပြီ။

“ခွမ်း..”

“ခွမ်း..”

“ခွမ်း..”

သုံးယောက်လုံး စားများကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

“ကောင်မ- လူဝါဝတယ်၊ တွေ့မယ်၊ နှင်ရွှေခိုင်နိုင်ရင်
ရွှေခိုင်ပေတော့၊ နင့်ကို အသေသတ်မယ်”

ခားကိုင်းသည် အမူးသမားတစ်ယောက်က အံ့ကြိတ်ဖွံ့
ကြိမ်းလိုက်သည်။

သူတို့ မူးဟန်မရှိတော့ချေ။

အမူးများ ပျောက်သွားနေပြီ။

သူတို့သည် စားများနှင့်ဝင်ပိုင်းကြ၏။

“ခွမ်း”

“ခွီး”

“ခွမ်း..”

သူတောင်းစားမက ပေါ့ပါးစွာခုန်ရောင်သည်။ ခုန်ပ
ရောင်မီ သားကလေးကို ဘေးသို့တွန်းမယ်လိုက်သည်။
တိုက်ပွဲစဉ်းအတွင်းမှ လွတ်သွားစေရန်ဖြစ်သည်။

“ငုန်း..”

“ပိုင်း..”

“ပြောင်း..”

သူတို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွား၏။
ရှာလေခန့်သည် ဝင်ရောက်ကူညီမည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သူတောင်းစား
၏တိုက်ပွဲခိုက်ပွဲကိုကြည့်ပြီး မလိုသေးဟုယူဆလိုက်သည်။

သူသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာတိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်သည်။
အရက်သမားများသည် သိုင်းပညာမတတ်ကျွမ်းဘဲနှင့်
အမူးများကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သူတောင်း
စားမအနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်ဘဲ သုံးယောက်လုံးလွင့်စဉ်ထွက်နေ
ရပါသည်။

“မင်း.. မင်း သိုင်းပညာတတ်တယ်လား”

“ဟင်း.. ဟင်း ရှင်တို့မမြင်ဘူးလား၊ ရှင်တို့သုံးယောက်
ကိုကိုင်ပေါက်နေတာ သိုင်းပညာမတတ်ရင် ဘာတတ်ရမှာလဲ”

“မင်းမညာနဲ့”

“ညာပြောတယ်ထင်ရင် ဝင်ခဲ့လေ”

သူတောင်းစားမက စိန်ခေါ်လိုက်သည်။
ထိုအခါ အမူသမားတစ်ယောက် အမှတ်မရှိဘဲ ပြေး
ခုတ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း..”

သူတောင်းစားမ၏ရှောင်တိမ်းပုံက လှသည်။

“ခွမ်း.. ခွမ်း”

စားကို အယ်ပြန်ညာပြန်ခုတ်လိုက်သည်။ သူတောင်းစား
မက ခုန်ရှောင်သည်။ ကျန်အမူသမား နှစ်ယောက်မှာ သူတောင်း
စားမ ရှောင်တိမ်းပုံကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

တိုက်ခိုက်နေသည့်အမူသမားသည် ကြာကြာမတိုက်ခိုက်
နိုင်ပါ။ သူခုတ်ပုံမှာ တဖြည်းဖြည်းနွေးလာပါသည်။

“အုန်း..”

“ဝုန်း..”

သူသည် လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး ဓားလည်းလွင့်
ထွက်သွား၏။

သူတောင်းစားမက ကိုင်မြှောက်လွင့်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်သည် လွင့်စဉ်သွားသော အမူသမား
ပြေးထူသည်။

ထို့နောက်--

“ဟေ့ကောင်တွေ- အခြေအနေမကောင်းဘူး”

“မြှော်”

“အေး”

သုံးယောက်သား ရွာလေခန့်ပုန်းအောင်းနေသည့်သစ်ပင်
အနီးမှ ဖြတ်ပြေးသွားတော့သည်။

သူတောင်းစားမသည် ရုတ်တရက်ဝှမ်းဝှမ်းခေါ်သထွက်နေ၏။
သူမသည် ခေါ်သမပြောသေးဟန်ဖြင့် ပြေးလိုက်လာသေး
သည်။ ထို့နောက်မှ သားကိုသတိရဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

အရက်သမားများသည် ပြေးသွားကြလေပြီ။
သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးမှပြေးသူသည် စုတ်တရက် ဓား
မြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”

သူသည် ထိုဓားမြှောင်ဖြင့် သူတောင်းစားမအား ပစ်ခတ်
လိုက်သည်။

“ခွီး--”

ရွာလေခန့်သည် မနေသာတော့ပေ။
ဓားမြှောင်သည် သူ့ဓမ္မဖြစ်သွားလေရာ လက်ဖြင့်ပုတ်
မတ်လိုက်ရတော့သည်။

“မြှောင်း--”

ဓားမြှောင်သည်လွင့်စဉ်သွားကာ အခြားသစ်ပင်တစ်ပင်
ပေါ်သွားစိုက်နေတော့၏။

ပစ်သွားသည့်အမူသမားကား ပြေးသွားလေပြီ။ လေ
နံ့သည် သစ်ပင်အတွယ်မှထွက်လာလေ၏။

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နောင်

သိုင်စောရက်စံရပ်လွှာ(၃) ❀ ၁၄၁

သူသည် သူတောင်းစားမနှင့်ယှဉ်ရပ်လိုက်၏။
 သားကလေးလည်း အမေမြစ်သူနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာ
 သည်။ သူ့အမေနှင့်အတူ ယှဉ်၍ရပ်လိုက်သည်။
 သူတောင်းစားမသည် သစ်ပင်အတွယ်မှ သွားခနဲထွက်
 လာသောဈာလေခန့်အားတွေ့ရသောအခါ အထင်မှားသွားသည်။
 ဈာလေခန့်အား လက်ဝါးဖြင့် ပြောင်းခနဲဖိုက်ချလိုက်လေ
 သည်။

“ဟိုး...”

“ပြောင်း...”

ဈာလေခန့်သည် ကမန်းကတန်း လက်ဖြင့်ဖမ်းလိုက်ရ၏။
 သူသည် သူတောင်းစားမ၏ဖိုက်ချက်ကိုဟန့်တားရင်း-
 “နေပါဦးမိန်းကလေး ကျုပ် ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကူညီမယ်
 မိတ်ဆွေပါ။”

ကမန်းကတန်းပြောလိုက်သည်။
 သို့သော် သူမအနေဖြင့် မည်သို့မျှလူကောင်းသူကောင်း
 ဟုမထင်ပါ။

သူမအား ဝလက္ကာယမြူရန် သုံးယောက်ကကြိုးစားသွား
 ပြီး ယခု တစ်ယောက်ပေါ်ထွက်လာပြန်ပါပြီ။
 ဤလူသည် လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်သည်ဟု မယုံကြည်
 နိုင်ပါ။ နောက်ပြီး မှောင်ခိုဝံ့ခြံပြီးထွက်လာသူ ဖြစ်နေပါသည်။
 သူမသည် လက်ကိုဆောင့်ရုန်းရင်း-

“ဘာမိတ်ဆွေလဲ- မိတ်ဆွေဆိုပြီး မကောင်းကြံဦးမလို့
 မဟုတ်လား၊ ဟင်း- လူယုတ်မာတွေ”

သူမက ထပ်မံတိုက်ခိုက်သည်။
 ဈာလေခန့်သည် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ဖြင့် ခြောင်
 ကမ်းသည်။

“နေပါဦး- ကျုပ်ရှင်းပြပါရစေဦး၊ မိန်းကလေးမှားနေပြီ”

“ဟိုး- မလို့ဘူး၊ ရှင် ထွက်သွားမလား မသွားဘူးလား၊
 ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်၊ ညကြီးမှောင်မှောင်မှာ အယ်သူကိုမှ
 မယုံနိုင်ဘူး၊ ဟင်း- မိတ်ဆွေဆိုပြီး မကောင်းကြံဦးမလို့မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါသည်။ ဈာလေခန့် သဘောမပေါက်ပါ။
 သူတောင်းစားမအနေဖြင့် ညကြီးမင်းကြီး မိတ်ဆွေဟု
 မည်သူပြောပြော မယုံနိုင်ပါ။

ဈာလေခန့်မှာ အကြံတိုက်နေသည်။
 သူ့အနေဖြင့် အမြစ်ဖုန်ကိုတော့ ရှင်းပြချင်ပါသည်။
 ကော့နုလတ်ခံလို၍မဟုတ်ပါ။ သူ့အား လူယုတ်မာ အကြံ
 မမှားထင်သွားမည်ကို ခိုးရိမ်၍ဖြစ်ပါသည်။

ယခုပင် အထင်မှားနေသည်မဟုတ်ပါလား၊
 ထိုအခိုက် သူတောင်းစားမ၏သားကပါ ဝင်ပြောလာပါ
 သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားတန်ဖိုး အားနဲ့တဲ့မိန်းမသမီးနဲ့
 အလေးတွေကို အနိုင်ယူချင်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်အမေကိုထိခိုက် ကျုပ်

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မခံနိုင်ဘူးလေ”

ရွာလေခန့်က သက်ပြင်းခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကို ရှင်းပြဖို့ မဖြစ်တော့ပါ။ သူတောင်းစားမက သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်း-

“သွားတော့လေ၊ ရှင် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

ရွာလေခန့်မှာ တွေပေါ့ပြီးစဉ်းစားနေသည်။ သူကယ်တင် ရန်အကြံဖြစ်ပေါ်ပုံကို ရှင်းပြရန်ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်နေရာမှ စတင်၍ရှင်းပြရမည်ကို စဉ်းစား ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့လူကြီး- ဘာလို့ ပေရပ်နေတာလဲဗျ၊ သွားတော့လေ သွားမှာသွားစမ်းပါ။ ကျွပ်အမေထပ်တိုက်ရင် အဆိုးမဆိုနဲ့”

ကောင်လေးက အော်ပြောသည်။

“ဒီမှာကလေး ဦးလေးပြောတာကိုနားထောင်ပါဦး နား ထောင်ပြီးမှ မင်းတို့ လုပ်ချင်ရာကိုလုပ်ပါ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ကောင်လေး၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

သူ့ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကောင်လေးက လက်ကိုဆောင့်ခွန်းလိုက်သည်။

ရွာလေခန့်သည် လက်ကိုလွှတ်မပေးပဲ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။

ရွာလေခန့်က ရှင်းပြချင်အားကြီးနေသည်။

“နေပါဦး၊ ငါ--”

သိုင်းဆကရင်စံရပ်ပုံလွှာ(၃) ❀ ၁၄၃

ကောင်လေးသည် ဒေါသတိုးပေါက်ကွဲသွားလေပြီ။

“ကဲ- ခိုလ်ကျချင်ဦး၊ ခင်ဗျားတို့လူယုတ်မာတွေ”

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို အားခိုက်ကာဆောင့်ခွန်းလိုက် ကာသည်။

ထိုအခါ ရွာလေခန့်၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ထုံကျဉ်သွားပြီး လွှတ်မပေး၍မဖြစ် လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်လူပဲဝတယ်၊ ကဲဗျာ...”

ကောင်လေးက သူ့အားတွန်းထည့်လိုက်သည်။

ကောင်လေး၏တွန်းအားက ပြင်းထန်လှသည်။

ရွာလေခန့် ဒယ်ဒယ်လှိုင်ဖြင့်နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

သူတောင်းစားမသည် သားဖြစ်သူနှင့်ရွာလေခန့် တွန်းထိုး နေသဖြင့် သားအားကာကွယ်ရန် ခုန်ဝင်လာသည်။

သူမသည် ကျားသစ်မသဖွယ်မာနီမိနေသည်။

သားဖြစ်သူအား တိုက်ခိုက်လျှင် သူမသည် သေသေကြေ ကြေဝံ့ရောက်တိုက်ခိုက်မည်ဟူသော သဘောပင်။

သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးများသည် စောစောက စား မှောင်ခိုက်နေသည့်သစ်ပင်ကို သွားကြည့်မိသည့် တခဏတွင် သူမ ၏ပြောင်းသွားသည်။

“သူ- သူ- ငါ့ကိုမစ်လိုက်တဲ့စားမြောင်ကို ခိုက်ထုတ်နဲ့”

အားကိုး သူ လူဆိုးတော့မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ လူကောင်းဖြစ်မှန်းလဲ မသိဘူး”

သူမသည် ရွာလေခန့်အား ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်တော့
 ခေ။ ရွာလေခန့်အား လူဆိုးမတုတ်သည်ကို သူမသိသွားသည်။
 ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူအားပြောလိုက်သည်။
 “လာ- သား၊ သူ့ကိုမတိုက်ပါနဲ့တော့၊ အမေတို့သွားကြ

ပါနဲ့”

သူတောင်းစားမသည် မှောင်ရိပ်ကျနေသည့်သစ်ပင်များ
 ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ခွာသွားသည်။
 ထို့နောက် သူမ၏သားကလေးနှင့်အတူ အမှောင်ထဲသို့
 ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ရွာလေခန့်မှာ ငူငူကြီးရပ်နေမိပါသည်။
 သူတို့ထွက်သွားသည့်နေရာမှာ ချန်ခွားမြို့ဘက်သို့ ဖြ်
 ပါသည်။

ချန်ခွားမြို့တွင်းဖြစ်ဝင်မည်မှာ သေချာပါသည်။
 ဓနောရှင်မပူဇော်ပွဲသို့ သည်သားအမိ ဖြန်သွားပါလိမ့်မည်။
 ရွာလေခန့်မှာ ငူငူကြီးရပ်ပြီးစဉ်းစားနေပါသည်။
 သူတောင်းစားမသည် သိုင်းပညာ ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းနေသည်။
 မျက်နှာကလည်း သူတောင်းစားမျက်နှာမဟုတ်။ အဝတ်
 လှပသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူတောင်းစားအစစ်အမှန် မဖြစ်
 နိုင်ပါ။

သားကလေးကကော-

သားကလေးသည် သူ့အားတွန်းဖယ်ခဲ့ပါသည်။

သူ့လက်များ ထုံကျဉ်နေသည်။
 သားကလေး၏ တွန်းအားမှာ သာမန်တွန်းအားဖြစ်သည်။
 ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤမျှ တွန်းအားရှိစရာမ
 ရှိပေ။

ယခု လူကြီးတစ်ယောက်လိုတွန်းပစ်နိုင်သည်။
 ထို့ပြင် သူ့လက်များ ထုံကျဉ်သွားခဲ့ရသေးသည်။
 သူ ယခု လက်ကောက်ဝတ်ကိုကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။
 ရပ်ထဲမှလည်း တလုပ်လုပ်ခုံနဲ့နေသည်။
 မည်သို့သောအင်အားသည် ကောင်လေး၏ကိုယ်ထဲ ဦး
 ခေါ်နေပါသနည်း။

လူကုန်နည်းလမ်း

သူတို့တည်းခိုသည့်အိမ်သို့ ရွာလေခန့်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် အတော်ပင်ညဉ့်နက်နေပေပြီ။

စုတီက သူ့အား ခိုခိုလှုံလှုံကြီးစောင့်နေခဲ့သည်။ သာကလေးကတော့ အိပ်နေပေပြီ။

စုတီတစ်ယောက်သာ မအိပ်ဘဲ စေ့...နက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာလေခန့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်... သွားသလဲဟင်”

စုတီက သိလိုစေဖြင့်မေးမေးသည်။

ရွာလေခန့်မှာ ဂူဝိုင်းဝိုင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ စိတ်လက်ကြည်သာသည့်ပုံပန်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို- ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြသလဲ၊ ဟိုသားအမိကော-”

ရွာလေခန့်၏ ထူးခြားသောအမူအရာကြောင့် စုတီမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖုာဖုာသလဲဖြစ်သွားရသည်။

ရွာလေခန့်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။ သူပုံမှာ အဝတ်တစ်ထည်ကိုလွှတ်ချလိုက်သည့်ပုံမျိုး။

ထို့နောက် လေပူမှုတ်တုတ်သည်။

သူသည် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အတွေးမပင်လယ်ဝေခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

“အစ်ကိုစု- အဲဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲဟင်၊ မြို့ဝန်ရဲ့ မှောက်တွေမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုအမျိုးသမီးကော- ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ၊ အေးကင်းရန်ကင်းပဲမဟုတ်လား၊ သူ့သားကလေးကော...”

စုတီသည် သိလိုသည့်အချက်များကို တရစပ်မေးနေတော့သည်။ ထို့နောက် ရွာလေခန့်၏တစ်ကိုယ်လုံးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်...”

သူမ မျက်လုံမြွှေးသွားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်။

ရွာလေခန့်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း- အစ်ကိုလက်ကောက်ဝတ်တွေ ယောင်ကိုင်းနေပါလား၊ ပြေး- ဟိုလူတွေက အစ်ကိုကို အနိုင်ယူသွားတာပေါ့ဟင်- ဒီကောင်တွေ အမူသမားတွေမဟုတ်ဘူး အယောင်ပျောင်များတွေ”

သည်တော့မှ ရွာလေခန့်သည် သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ပြန်လည်ရှာကြည့်မိသည်။ မှန်ပါသည်။

သူ့လက်ကောက်ဝတ်များ အညှိအမည့်စွဲကာယောင်ကိုင်နေသည်။ သူ့လက်ဖဝါးကိုပါရှာကြည့်လိုက်သည်။

လက်ဖဝါးများလည်း အပြေပြာစုတ်လန်ကာ နီရဲနေ၏။ လက်ကောက်ဝတ်နှင့်လက်ဖဝါး ခက်ရာရနေပေသည်။

“အစ်ကို- ဒီလူတွေက သိုင်းပညာတော်လျက်သားနဲ့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အနုတ်စုတ်ကုပ်စုတ်လို ဟန်ဆောင်နေကြတယ်။ ဒီလူတွေနဲ့သိုင်းပညာအဆင့် ဘယ်လောက်တောင်မို့နေသလဲဟင်”

စုတီ၏ခန့်မှန်းချက်များမှာ လွဲချော်နေသည်။ စုတီသည် ခက်ကြေးဆေးများကိုပြေးယူကာ ဆေးလိမ်းပေးသည်။

ရွာလေခန့်က ငြိမ်သက်စွာခံယူသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုပြည်းညှင်းစွာခါယမ်းရင်းပြောသည်။

“အလကားလူတွေပါကွာ၊ ဘာသိုင်းပညာမှမတတ်ပါဘူး၊ အောက်အနီးစား ကလေးကဆွေတွေပါ”

“ဟင်”

“သိုင်းပညာဆိုလို့ နကန်းတစ်လုံးတောင် မသိတဲ့လူတွေ ပြေးလိုက်ကြတာ တန်းနေတာပဲ”

“ဟင်- ဒါဆို ခက်ရာတွေဘယ်လိုရခဲတာလဲ၊ အစ်ကို ခက်ရာတွေက လောင်မီးကျတာလို့ပဲ”

“ကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ရတာပါ”

“ဟင်- ကလေးဟုတ်လား၊ ဘာလဲ- ဟိုအမျိုးသမီးရဲ့ ကလေးလား”

ရွာလေခန့်လိုက်သွားရာတွင် လူကြီးလေးယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်သာတွေ့ရပေမည်။ အခြားကလေးမရှိ။

စုတီသိသည်။ သူတောင်းစားမ၏ကလေးသာ ပြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ရွာလေခန့်က အပြေပေးပေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံသည်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

“သူက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်တော်နေလို့လား၊ အစ်ကိုက ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့”

ရွာလေခန့်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။ “သူ သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ဘူး”

“ဟင်”
စုတီ နားရွပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကောက နားမရွင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကလေးက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အစ်ကိုက ဘာလုပ်လိုက်သလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ”

စုတီက ရှင်းလင်းအောင်မေးလိုက်သည်။

“ဟိုအခါကမှ ရွာလေခန့်သည် ဖြို့ပြင်တောစပ်တွင် ညဉ့်အစောအခင်းကို ပြန်လည်ရှင်းပြရလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကိုမင်းကိုင်ပြီး ဆောင်တွန်းလိုက်တာ”

စုတီက စိတ်ပါဝင်စားစွာနားထောင်နေသည်။
ဓမ္မာလေခန့်သည် မှိုင်းပြရင်း အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေး
မျှော်ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်ထဲတွင် ထိုကလေးအား မြင်နေသ
ယောင်ယောင်။

“အစ်ကိုအံ့ဩမိတာက ဒီကလေးနဲ့ပင်ကိုယ်အားပဲ”

ဓမ္မာလေခန့်က မှိုင်းပြလိုက်သည်။

“ပင်ကိုယ်အားဆိုတာ အတွင်းအားနဲ့မတူဘူး၊ အတွင်း
အားဆိုတာ သိုင်းကျင့်စဉ်တရားနဲ့လေ့ကျင့်လိုရတဲ့အင်အားပဲ။ ပင်
ကိုယ်အားဆိုတာက လေ့ကျင့်စရာမလိုဘဲ အလိုလိုရှိနေပြီးသားဖြစ်
တဲ့အားပဲ။ မှိုင်းမဲ့လား”

“မှိုင်းပါတယ်”

“ဒီကလေးဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ပင်ကိုယ်အားတွေ
ပြည့်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ဘူး။ သူ
လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ရုံနဲ့ သိုင်းပညာမတတ်ဘူးဆိုတာ သိသာပါတယ်
နော်ကြီး၊ အစ်ကို့ကိုမမ်းကိုင်လိုက်တာရော တွန်းလွှတ်တာရော
သိုင်းပညာမတတ်ဘူးဆိုတာ သိပ်သိသာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့နဲ့ပင်ကိုယ်အားကြီးမားတာကတော့ အစ်
ကယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ အခြေခံအချက်တော့ရှိရမှာပေါ့”

ဓမ္မာလေခန့်က သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုမြန်မြန်ပြရင်း-

“ဒါ လက်တွေ့ပဲလေ၊ သူ့ကို အစ်ကိုက မမ်းကိုင်ကတည်း
က သူ့ကိုယ်ထဲက ထူးခြားတဲ့မှိုင်းရည်တစ်မျိုးကို သတိထားလိုက်

မိတယ်၊ သူ့လက်ကိုမမ်းကိုင်ထားတုန်း အစ်ကိုက အတွင်းအားနဲ့
ဟိန်းချွပ်ထားမိတယ်”

ပြီးမှ ပြရရင်းဆက်ပြောသည်။

“သူ့မှိုင်းထွက်သွားတယ်၊ သူဒေါသထွက်နေတယ်၊ သူမှိုင်း
ထွက်သွားတဲ့ အင်အားဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ် ဆိုတာ
အစ်ကို့လက်ဝါးတွေကိုသာ ကြည့်ပါတော့”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“သူဟာ သိပ်အားသန်တယ်၊ ပင်ကိုယ် အားသန်တာပေါ့၊
ကြည့်စမ်း- အစ်ကို့လက်ကောက်ဝတ်တွေကို သူ့ဆောင့်တွန်းလိုက်
တဲ့အချိန်ဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သလဲ၊ လက်ကောက်ဝတ်တွေ
ယောင်ကိုင်းနေတယ်၊ သူ့နဲ့မှိုင်းရည်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
နဲ့မှိုင်းရည်မျိုးမတူဘူးဆိုတာ အစ်ကို့အာနိသ် ကောင်းကောင်း
ပဲနေတယ်”

စုတီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်- စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဒီကလေးဟာ ဆယ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်- ဆယ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဆယ်နှစ်လောက်ကလေးဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်
မှိုင်းနေရတာလဲ၊ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ဘာဖြစ်လို့...”

“ဒေါက်- ဒေါက်- ဒေါက်...”

တံခါးခေါက်သံက စုတီ၏ကေားကိုမြတ်ပစ်လိုက်သည်။
“ခေါက်- ခေါက်- ခေါက်--”

စုတီနှင့်ဓာလေခန့်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။
အချိန်မတော် အချိန်တော် မည်သို့သောလူက တံခါးခေါက်သံနည်း၊ စုတီကို ဓာလေခန့်ကမေးဆက်ပြလိုက်သည်။
စုတီသည် ပြည်းညင်းစွာထရင်း တံခါးခေါက်ကွယ်တဲ့နေရာသို့လိုက်သည်။ ဓာလေခန့်ကထရင်း-

“လာပြီ- လာပြီ---”

ဓာလေခန့်သည် သတိကြီးစွာထားပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်လေသည်။ တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့်-

“ဟေ့- ကျန်းစီးမိုး၊ ကြည့်မင်း- မင်းအချိန်ပီရောက်လာတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ငါတို့တည်းခိုတယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်လိုသိသလဲ၊ တော်တော်လဲ တော်တဲ့ကောင်”

ဓာလေခန့်သည် ပြောရင်းပြေးပွေ့မက်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ကွဲကွာခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်း- ဒီမှာတော့ အဆင်သင့်လုပ်လိုက်ရတာ၊ ဘယ်များလဲလို့၊ ရန်သူလား၊ ဘာလား၊ မသိနိုင်ဘူးပေါ့”

တံခါးကြားမှ စုတီထွက်လာပြီးပြောသည်။ ကျန်းစီးမိုး-

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုသတိရှိမှပေါ့၊ သတိဆိုတာနဲ့တယ်၊ ခုတုန်းလိုတယ်ဆိုတာပဲရှိတယ်၊ ငါမှန်းသိရင်တော့ အကြောင်း

ဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမှမသိနိုင်တာ”

စုတီက ဝမ်းသာနေသည်။ အတန်ကြာမှ ဓာလေခန့်က-

“မင်း၊ ဘယ်ကနေရောက်လာတာလဲ၊ ကိုကို ဒီမှာရှိတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ကျန်းစီးမိုးက ဟင်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

“ငါသွားနေတဲ့ခရီးကတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ အခု ငါတာနိုင်နယ်ကိုရောက်နေတာကွ၊ အဲဒီကနေစုတီမပျော်တော်အထိ ခရီးပြင်းနှင့်လာတာ၊ ဒီမပီပါမလား၊ ဝိုးရိုင်းလိုက်ရတာ”

တာနိုင်နယ်သည် ချန်ခမ်းပြီးနှင့်အတော်ဝေးသည်။

ကျန်းစီးမိုး၏ပြင်းတော့ အတော်ပင်ပန်းပေလိမ့်မည်။

“မင်း၊ ပြင်းတော့ အတော်ကိုပင်ပန်းမှာပဲနော်”

“ဟာ... အမြှုပ်ကိုထွက်နေတာပဲ တော်သေးတယ်၊ ဒီနယ်ရောက်မှ အမြှုပ်ထွက်ပေလို့”

“မင်း၊ ငါတို့ကိုဘယ်လို...”

“ဟား.. ဟား.. ဟား၊ ငါကဓာပစ္စေရလုပ်နေတဲ့ကောင်ပါကွာ၊ မင်းလို ခုန့်အနီးမှာကြွယ်ဝနေတဲ့ကောင် ချန်ခမ်းပြီး ဘယ်နေရာမှာတည်းနေသလဲဆိုတာ စုံစမ်းရမခက်ပါဘူးကွာ”

သူကေားကြောင့် ဓာလေခန့်ရယ်မောမိလေသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား၊ အတော်ဟုတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊

တောင် ဘဝင်မြင့်မလို့လိုဖြစ်သွားပြီ၊ ဟား.. ဟား..

“အစ်ကိုကျန်း၊ ဘယ်လိုစုံစမ်းသလဲဟင်း၊ ခင်အေးက ဓာ

လေခန့်တို့လင်မယားလို့ စုံစမ်းတာလား”

“ဟား.. ဟား.. ဟား ဘယ်ဟုတ်ချမှလဲ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်နဲ့သားလေးတစ်ယောက် ဘယ်မှာတည်းခိုနေကြသလဲလို့ စုံစမ်းတာပေါ့.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

စုတီက ကျန်းစီးမုံ၏ကျောပြင်အား လက်ကလေးဖြင့် ထုလေသည်။

“ခါနီးမှား ဓန့်အန်းကကြွယ်ဝတဲ့လင်မယားကို ဘယ်လိုစွာစွာ ရွာလို့ရတယ်လို့ သူကများပြောသေးတယ်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

စုတီက သဘောကုက္ကုပြုရင်း..

“ဟင်း- စုဖုကျန်းကလေးနီးလာရင်ကောင်းမယ်၊ ဦးလေးကျန်းလာတယ်ဆိုပြီး ကလေးကိုသွားနှီးလိုက်ဦးမယ်နော်၊ သူက သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာ”

“ဟာ.. နေပါစေ၊ နေပါစေ၊ ကလေးဆိုတာ ဘိပ်မေ့မဝရင် နေမကောင်းဖြစ်တတ်တယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် ရွာလေခန့်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး ကိပ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

“အား... ကွတ်.. ကွတ်..”

ရွာလေခန့်မှာ လက်ကောက်ဝတ်ယောင်ကိုင်းနေသဖြင့် နှုတ်သွားသည်။ ကျန်းစီးမုံက ကိုင်လိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းစီးမုံက ရွာလေခန့်၏လက်မှ ဝက်စာများကို ကြည့်

သည်။ စစ်ဆေးသည်။

“ဘာလူးပေးထားသလဲ”

“ဝက်ကြေးဆေး လူးပေးထားတယ်”

“ဝါက ဘယ်လိုမြင်ရတာလဲကွာ၊ ပွဲတော်ရက်အတွင်းမှာ မင်းရန်မြစ်မြန်ပြီလား၊ ဘယ်သူတွေ နာသွားသေးသလဲ”

စိတ်တို စိတ်ထက်သန်သော ရွာလေခန့်အား ကျန်းစီးမုံ စိတ်မချပါ။ သူသည် အပြစ်ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစီးမုံက မေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွာလေခန့်က ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းပြီး..

“ဒီအကြောင်းကိုပြောရဦးမယ်၊ အထူးသဖြင့် မင်းကိုပြောရမယ်၊ ထိုင်ကွာ၊ မင်းနားထောင်.. မင်းသိပ်စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့အမြင်ကလဲ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

ကျန်းစီးမုံက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရွာလေခန့်က စုတီအားပြောလိုက်သည်။

“ညီမ.. ကျန်းစီးမုံ ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပါဦး၊ စားရင်း နားထောင်ရတာပေါ့ကွာ”

စုတီသည် နောက်အေးအောင်သို့ပြေးဝင်သွားသည်။ ရွာလေခန့်က စတင်၍ မြစ်ဖျက်သည်အချိန်မှစကာ သူ့လက်ကောက်ဝတ်များကိုစာချာရလာသည်အထိ မြည်မြည်စုံစုံပြောပြလေသည်။

ကျန်းစီးမုံသည် သူပြောသမျှကိုနားထောင်ရင်း ကြည့်

တကြီးနားထောင်နေသည်။

ရှာလေခန့်၏ကေားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ဓမ္မိတရက် ခုန်ထလိုက်သည်။

“အခု သူတို့သားအမိ ဘယ်မှာလဲ”

သူအမေက အလောတကြီးနိုင်လှသည်။ ဖွာဖွာသလဲပြန် နေသည်။

“ဘယ်သိမလဲကွာ ထိုင်ပါဦးကွ၊ သူတို့ထွက်ပြေးသွားကြ တာပဲ၊ အမှောင်ထဲမှာပျောက်သွားတာကွ၊ ထိုင်မေးပါဦးကွ၊ မင်း ဟာက အလောတကြီးပဲ”

“မထိုင်နိုင်ဘူးကွာ၊ အမျိုးသမီးရဲ့ပုံပန်းကိုပြောပါဦးကွာ၊ သေသေချာချာပြောပြကွာ”

ရှာလေခန့်သည် ကျန်းစီးပုံ၏ပြောင်းလဲသွားပုံကို အံ့သြ စွာကြည့်ရင်း သူတောင်းစားအမျိုးသမီး၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြော ပြရလေသည်။

“အင်း- ရုပ်ရည်ကတော့ တော်တော်သားနားတယ်၊ သူ တောင်းစားအဝတ်တွေနဲ့မို့လို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် အတော်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ...”

ရှာလေခန့်က ကေားဆက်လိုက်သည်။

“အင်း- သားကလေးကတော့ ဆယ်နှစ်သားလောက်ပဲနဲ့ တယ်၊ အမာ... တော်တော်မဲ့တင်းတဲ့ကောင်လေး၊ ဟိုအမူသမား သုံးယောက်ကို ငေါက်မေးလိုက်တာများကွာ၊ ရစရာမရှိဘူး”

သူသည် ကလေး၏အရပ်အမောင်း၊ ပုံသဏ္ဌာန်၊ မျက်နှာ

အနေအထားတို့ကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုလဲ သူကအတင်းနှင်လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ သူတို့အထင် မှားမယ်ဆိုလဲ မှားစရာပဲပေါ့ကွာ၊ ငါလဲ ဟိုသုံးယောက်နဲ့ မစေ့မ နှောင်းရောက်သွားတာကိုပဲ ငါ့ကိုလဲ ဟိုသုံးယောက်လိုပဲ ထင်သွားပုံ မှတယ်”

ကျန်းစီးပုံသည် ရှာလေခန့်၏လက်မှ ခက်ရာများကို သေ ချာစွာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ကိုငါသိပြီ၊ သူတို့ကိုငါသိပြီ”

ကျန်းစီးပုံသည် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အသံကိုထိန်းလိုက်ပြီး...

“အဲဒီကလေးဟာ ဘယ်သူမှတ်သလဲ၊ သူတောင်းစားမဟာ ဘယ်သူမှတ်သလဲ”

“ဘယ်သူလဲ... ငါဘယ်သိမလဲကွာ”

“အဲဒီကလေးဟာ နေ့နံ့သာကလေးပေါ့ကွာ၊ သူတောင်း စားမက ကျွတ်အိမပေါ့ကွ”

“ဟေ့...”

“ရှင်...”

ရှာလေခန့်နှင့်စုတီတို့မှာ မယုံနိုင်သောမျက်နှာများဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမိမိ သူတို့မယုံမိကြသေး။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကြက်သေ သေကြေလေ

တော့သည်။

သူတို့စိတ်ထဲမှာ သူတောင်းစားသားအဖီနှင့် ခန့်ချီယာ ကျင်အိမေတို့ကို ဆက်စပ်မေဉ်းစားမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထို့အပြင် သူတို့စိတ်ထဲ၌ ခိုနေသည့် အချက်မှာ ခန့်ချီယာ ကျင်အိမေနှင့် အဘိုးအိုချီယွန်တို့ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သူတောင်းစားမ သားအဖီကိုတွေ့ရလေပြီ။

ခန့်ချီယာနှင့် ကျင်အိမေတို့ဖြစ်ရမည်ဟု သူတို့ လုံးဝ တွေးမိခဲ့ကြပါ။ ကျန်းစီးမုံက စိတ်အားတက်ကြွစွာပြောနေသည်။

“ဒီကလေးဟာ သိုင်းပညာမတတ်ဘဲနဲ့ မင်ကိုယ်အင်အား ဝီလောက်ကြီးမားနေပုံကိုထောက်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့ သူတို့ ခန့်ချီယာလိုသတ်မှတ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့..”

သူတို့သည် မထိုင်နိုင်ကြတော့ချေ။

မတ်တပ်ရပ်လျက် စကားပြောနေကြသည်။ ကျန်းစီးမုံက ဆက်လက်၍ပြောသည်။

“သူ့အသက်ဟာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိမယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီဆိုရင် ခန့်ချီယာရဲ့အသက်ပဲ။ ခန့်ချီယာ အသက်ဆယ်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဟိုအဖိုးသမီးဟာလဲ မင်းပြောပုံဆိုပုံအရ ကျင်အိမေပဲဖြစ်ရမယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူတို့ ဒီမြို့ထဲရောက်နေတယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ သူတို့ကိုလက်လွှတ်မသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သူတို့ဒီမြို့ကထွက်သွားရင် ဘယ်မြို့ကိုလိုက်တော့မလဲ။ ငါတို့မှာ အခက်အခဲအများကြီးကြုံနိုင်တယ်”

“အေးကွာ... ငါလဲ ခံစားစားစီးစီးကမေဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။ စဉ်းစားမိရင် သူတို့ထွက်သွားတဲ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ပါတယ်ကွာ၊ တောက်.. တော့လွဲတလေး လွဲသွားတယ်ကွာ”

“မင်းအပြစ်သည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းစဉ်းစားမှ မစဉ်းစားမိတာ၊ နောက်ပြီး ကလေးက တွန်းလွှတ်လိုက်လို့ မင်းမှာ ခက်ရာရသွားသေးတယ်မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီသားအဖီကို အမြန်ဆုံးလိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်၊ အစ်ကိုတို့ ဘယ်လိုရှာမလဲ”

စုတီက ဝင်သတ်ပေးမှ ကျန်းစီးမုံတို့ သတ်ရတော့။ ကျင်အိမေတို့သားအဖီကို တွေ့အောင်ရှာဖွေရမည်။

“တို့ ဘယ်လိုရှာမလဲ”

ရှာလေခန့်ကပြောလိုက်သည်။ ကျန်းစီးမုံက-

“တစ်ခုတော့မို့တယ်၊ ငါ ဒီမြို့ကိုရောက်နေတာကို ကျင်အိမေကို အသိပေးဖို့လိုတယ်၊ ကျင်အိမေဆိုရင် ငါ့ဆီကို အမြန်ဆုံး ပြေးလာမှာပဲ”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ မင်းဒီမြို့ကိုရောက်နေကြောင်း သူ့ကို ဘယ်လိုအသိပေးမလဲ”

“တစ်နည်းပဲရှိတယ်ကွာ”

ကျန်းစီးမုံက စဉ်းစဉ်းစားစားပြောသည်။

“သိုင်းမြိုင်ပွဲမှာ ငါတက်မြိုင်လိုက်မို့ သူလဲရောက်မယ် အမှန်ကသိုင်းမြိုင်ပွဲတွေကို လိုက်ကြည့်နေမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်..”

ကျန်းစီးမုံက ဒါပေမယ့်ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် ရွာလေခန့်နှင့် စုတီတို့နှစ်ယောက်က ကျန်းစီးမုံ၏မျက်နှာကို ဂိုင်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဒါပေမယ့်ဟုသောစကားနောက်၌ အဟန့်အတားဖြစ်စေသောစကားအဓိပ္ပါယ် ပါလာသည်မဟုတ်ပါလား။

“ငါ ဒီမှာရောက်နေတာကို သူသိသွားမယ်၊ သူသိသလို သိုင်းလောကလဲ သိသွားမှာပဲ”

သူသည် စကားကိုခေတ္တရပ်ပြီး တွေးတွေးဆဆနှင့်ဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ အင်မတန်နဲ့စပ်တယ်၊ ငါ့ကို သိသွားသလို သူတို့သားအမိနဲ့ ငါ့မိအဆက်အသွယ်ကိုပါ သိသွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ စနီချီယာကလေးအတွက် အန္တရာယ်ရှိကြီးလာမယ်၊ သိုင်းလောကသားတွေလဲ အညှီရဲရာယင်တဲ့သလို ဒီမြို့ကို ဂိုင်းလာမှာ ငါမြှင်ယောင်မိသေးတယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ပြောလိုက်တော့သည်။

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရွာလေခန့်က ပြောလိုက်သည်။ သူကဆက်ပြောသည်။

“ငါ့အဆင်တော့ ဒါကြောင့် သူတို့သားအမိ သူတောင်းစားယောင်ဆောင်နေကြတာပဲလို့ ငါဆင်တယ်၊ သူတောင်းစားဆိုတာကမဆို ရွာင်ရတိမ်းရလွယ်တယ်”

“ကျွန်မ တစ်ခုတော့စိတ်ကူးမိတယ်”

စုတီက ကြားမြတ်ပြောလာသည်။ ကျန်းစီးမုံက-

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နင့်အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်ပါရဦး”

“သူတို့သားအမိ သူမှန်းစားအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ကလဲ သူမှန်းစားအဖြစ်နဲ့ပဲ ပြန်ရွာသင့်တယ်၊ သူတို့သူမှန်းစားလောကကို ရေစေ့စပ်စပ်ရွာနိုင်တာပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ်ပဲ”

ကျန်းစီးမုံက လက်ဖျစ်တီးလိုက်သည်။

ရွာလေခန့်ကဆက်ပြောသည်။

“ပွဲတော်ရက်က ငါးရက်တောင်ကျန်သေးတယ်၊ ဒီတော့ သူတောင်းစားတွေလဲ နောက်ဆပ်ငါးရက်တောင် ဒီမြို့မှာရှိကြဦးမယ်၊ ဒီတော့ သူတောင်းစားတွေထဲဝင်တိုဦး၊ ခြေရာကောက်နိုင်ဖို့လိုတယ်၊ ဒီတစ်ချို့လွတ်သွားရင်တော့ နောက်ပြန်ဆုခိုဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး”

ကျန်းစီးမုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်- ဒီတစ်ချို့လွတ်သွားရင် နောက်ဆပ် ဆယ်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ထပ်ရွာဦးမယ်၊ ဒီတစ်ချို့ မိအောင်မင်းဖို့လိုတယ်၊ ငါ ဒီမြို့ရောက်နေတယ်ဆိုတာသာ သူသိဖို့လိုပါတယ်ကွာ”

ရွာလေခန့်ကပြောသည်။

“မင်း သူတောင်းစားလိုဝတ်ပြီးနမ်းမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွာ”

“မင်းသူတောင်းစားဖြစ်သွားမှတော့ ငါတို့လဲ သူတွေလို နေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဟာ... မလိုပါဘူးကွာ”

“ဟ- တို့မလိုဘူးလို့ မင်းဘယ်လိုပြောမလဲကွာ၊ မင်းတန်ယောက်တည်းစွာရင် မင်းက တောင်ဘက်မှာရောက်နေရင် သူက ပြောက်ဘက်မှာရောက်နေတော့ မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီးစွာမလဲ၊ တို့ပါဝင်ပြီးဝိုင်းစွာတော့ လွယ်ကူသွားတာပေါ့ကွာ၊ တို့လင်မယားလဲ မင်းနဲ့အတူ ဘဝပြောင်းရမယ်”

“ဟုတ်တယ်- ကျွန်မတို့ ဆိုးတူကောင်းမက်ဖြစ်နေကြတဲ့ လူတွေ၊ ကျွန်မ သဘောတူတယ်၊ ခုန့်အနီးမြို့ကို ကျွန်မတို့ မပြန်သေးလို့လဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အခုမှ သီးနှံတွေရောင်းပြီးစေ့ခိုသေးတယ်၊ နောက်သီးနှံခိုက်ဖို့က အချိန်လိုသေးတယ်၊ ဒီမှာ ခုန့်အနီးက လူတွေရှိနေတယ်၊ ကျွန်မတို့ သေသေချာချာ ရုပ်မဖျက်ရင်တော့ သူတို့သိသွားကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သေသေချာချာရုပ်ဖျက်ဖို့တော့ လိုတယ်”

ကျန်းစီးနဲ့မှာ သူငယ်ချင်းလင်မယား၏ ကောင်းတူဘက်စိတ်ထားကို သိရသောအခါ မျက်ရည်လည်လာမိသည်။ သူစိတ်မှာလည်း ကြည်နူးသွားမိလေသည်။

“ဒါပေမယ့်...”

“စွာလေခနဲက ကလေးကိုကြည့်ပြီး...”

“ဒါပေမယ့်” လို့ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းစီးနဲ့သည် ကလေးကို ခုမှသတိပြုမိသည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းတို့ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကလေးကိုတော့ ခုကပေးသင့်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့လင်မယား ပူရင်းဘဝတွေနဲ့ပဲ နေလိုက်ပါတော့ကွာ”

ကျန်းစီးနဲ့ကပြောလိုက်သည်။

“တိုး... ခါကို အစ်ကိုကျန်းကပူနေသလား၊ မပူနဲ့၊ ကျွန်မယားအကြောင်း ကျွန်မသိတယ်၊ သူ့ကိုလဲ သေသေချာချာရုပ်ဖျက်ပေးရမယ်၊ သူက အမွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အကင်းပါစတာပါ၊ သူအဝသစ်မှာလုပ်စွာရတာ ကစားစရာ အသစ်တစ်မျိုးရသလို ပျော်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်မသိပါတယ်”

ဇုတ်က ကလေးအတွက် မစိုးရိမ်နဲ့ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သန်းခေါင်ယံရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးတိုးမော်င်းသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

နိဿယသော ခြင်္သေ့လော

ချန်ရှားမြို့ တောင်းရမ်းစားသူများစာရင်းတွင် သူတောင်းစားလေးယောက် တပ်မံစာရင်းပေါ်လာလေသည်။ ထိုသူတောင်းများကို ယခင်က တောင်းစားသူများ မသိရှိကြပေ။

ကျန်းစီးမုံက ပီပီဒိုရီ ခွပ်ဖျက်ပေးခဲ့သည်။ အားလုံးပင် သူတောင်းစားပုံပန်း ပေါက်နေကြသည်။

သူတို့သည် ပွဲတော်ပရိသတ်များကြားတွင်လည်းကောင်း၊ ချန်ရှားမြို့ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ တုပ်စုခွဲ၍တောင်းရမ်းကြသည်။

ကျန်းစီးမုံကတစ်ကွဲ၊ ရွာလေခန့်ကတစ်ကွဲ၊ စုဘီနှင့် သူသားလေးစုမူကျန်းတို့ကတစ်ကွဲ၊ သုံးစုခွဲကာ တောင်းရမ်းကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြင်သာအောင် ခပ်ဝေးဝေးမသွားကြဘဲ မလှမ်းမကမ်းတွင်သာနေကြသည်။

စုမူကျန်းကလေးသည် အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်

ကြောင့် ပျော်နေ၏။

သူတို့သားအမိမှာ အများအပြင်တွင် ကရုဏာသက်ရောကောင်းနေပေရာ ငွေစကြေးစနှင့် အစားအစာများ အတော်များများရရှိနေပေသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဒီအလုပ်ကမဆိုးဘူးကွ၊ တယ်ပြီး အစားရချောင်တာပဲ၊ ရလိုက်တာကလဲလွန်ပါရောပဲကွာ၊ သိပ်ခုကွ၊ ရောက်ရင် ဒီအလုပ်ကိုလုပ်စားရမယ်ကွ”

လူသူအလစ်တွင် ရွာလေခန့်က ရယ်ရယ်မောမောပြောလေသည်။ ကျန်းစီးမုံက ခပ်တည်တည်ပင်။

“မင်းက အခုမှစက်ကူးပေါက်တာ၊ ငါက ဒါမျိုးတွေမကြာမကြာနေရတာ၊ ငါ့အဖို့တော့စိုးနေပါပြီကွာ၊ မင်းတို့ကို ခွပ်ဖျက်အတာကိုကြည့်ပါလား၊ ငါ့ဘယ်လောက်ကျွန်လည်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ ဒီလိုခွပ်ဖျက်တာ အကြိမ်တော်တော်များနေပြီ”

ရွာလေခန့်တုံ့ပြန်သွားသည်။

“မင်းကကယ်ပြောတာလား၊ သူတောင်းစားအလုပ်ကို မင်းမရင်ကလုပ်ခဲ့သလား”

ရွာလေခန့်က မေးလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမုံက အဝေးသို့ငေးမောကြည့်ရင်း . . .

“ဒါတွေကိုငါပြန်ပြောရတာ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့က ငါပြောပြပါမယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် ဆက်၍ပြောနေလေသည်။

“ငါဟာ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး တစ်ခုတည်းအဖို့လှည့်ပတ်သွားလာနေတာကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါသွားခဲ့ရတဲ့ နယ်မြေတွေမှာ ပေါများတဲ့နယ်မြေရှိသလို ဈားပါးတဲ့နယ်မြေတွေလဲရှိတယ်။ အဆင်ပြေတဲ့ကာလရှိသလို အဆင်မပြေတဲ့ကာလလဲရှိတာပဲ။ ဈာပါးတဲ့နယ်မြေရောက်သွားပြီး အဆင်မပြေရတဲ့အချိန်မျိုးတွေထမင်းစားနပ်စားချို့အတွက် တောင်းစားရတာပဲ။ ဒီအခါမျိုးမှာ သူတောင်းစားမြစ်ရတော့တာပေါ့ကွာ”

ကျန်းစီးပုံက ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ပြောပြနေပါသည်။

ဈာလေခန့်ဝိုင်ကသွားပါသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ဈာပွေရေးခန်း လမ်းကြမ်းကြီးကိုလည်း အလွန်တကြားမြင်တွေ့သွားပါသည်။

ဆယ်နှစ်အတွင်း သူ့ဘဝ၌အေးချမ်းခဲ့ရပါသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကတော့ တရုတ်ပြည်အဖို့ အခတ်တစ်ခုတည်းဖြတ်ဖြတ် ဈာပွေရေးလုပ်နေခဲ့ရပါသည်။ ကျန်းစီးပုံ၏ဘဝကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပါတော့သည်။

သူတို့သည် တောင်းရမ်းရင်း စန့်ချီယာနှင့်ကျင်စီမေကို ဈာပွေခဲ့ကြသည်။ သူတောင်းစားများအတွင်း ကျင်စီမေကို လိုက်နာဈာပွေသော်လည်း မတွေ့ကြရချေ။ မည်သည့်သူတောင်းစားမျှက ကျင်စီမေမတွေ့ကြောင်း ရေရေရာရာမပြောနိုင်ကြပေ။

ကွမ်မင်းသီလရှင်ကျောင်း... .

ကွမ်မင်းသီလရှင်ကျောင်းသည် ချွန်စွားမြို့တောင်ဘက်တွင်ရှိသည်။ သူတောင်းစားအားလုံးလိုလိုပင် ကွမ်မင်းသီလရှင်ကျောင်း၌တောင်းချကြပါသည်။

စတည်းမချွန်လည်းမမြစ်ပါ။ ကွမ်မင်းသီလရှင်ကျောင်းသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းပါသည်။ သီးပင်စားပင်များနှင့် ပြည့်စုံနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတောင်းစားတိုင်းလိုလို ကွမ်မင်း၏အစိုကို ခိုကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲ၌ သစ်သားအဆောက်အအုံဟောင်းကြီးရှိသည်။ တစ်ချို့က ထင်းများသိုလှောင်ရန် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတောင်းစားများသည် ထိုအဆောက်အအုံထဲ၌လည်းကောင်း၊ အစိုပင်ကောင်းသည် သစ်ပင်များအောက်၌လည်းကောင်း၊ မြေပြင်ကွက်လပ်များ၌လည်းကောင်း အိပ်စက်နားရီလေ့ရှိကြပါသည်။ ကျန်းစီးပုံတို့သည် အခြားသူတောင်းစားများကဲ့သို့ ကွမ်မင်းသီလရှင်ကျောင်း၌ လိုက်ပါနားရီကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ကျင်စီမေကိုစွာသည်။ မတွေ့ရပေ။

မျက်စိနှင့်နားကိုအလစ်ပေးဘဲ အမြဲတမ်းဖွင့်ထား၏။ ကျင်စီမေတို့သားအမိနှင့်တူသူကို တွေ့သည်နှင့် ချက်ချင်းထကြည့်သည်။ အချိုးပင်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့စိတ်ပျက်လက်လျှော့ခြင်းလဲ မရှိကြပေ။

စုမ္မကုန်းကလေးသည် အချိန်အာဝါသကောင်းလှသည့် ကွမ်မင်သီလရှင်ကျောင်းကို လွန်စွာသဘောကျနေပါသည်။

သူ သဘောအကျဆုံးအရာမှာ ကျောင်းဝင်းအဝတွင်ရှိသည့် ကျောက်မြူခြင်သွေးနံရံကောင်တည်း။

ကျောင်းဝင်အဝဝတွင် ထိုမြူသွေးနံရံကြီးနှစ်ကောင်ရှိပြီး အလွန်လက်ရာမြောက်စွာထုလုပ်ထားသည်။ ခြင်သွေးနံရံကောင်ကိုထုလုပ်ထားပုံမှာ မတွေ့ပါ။

တစ်ကောင်မှာဝပ်လျက်ရှိပြီး တစ်ကောင်မှာဟိန်းဟောက်မာန်ဖီနေသည့်ပုံ ထုလုပ်ထားပါသည်။ ဤပုံမျိုး ထုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

များသောအားဖြင့် ဝပ်နေလျှင် ခြင်သွေးနံရံကောင်ဝပ်နေသည့်ပုံ၊ မာန်ဖီဟိန်းဟောက်နေလျှင်လည်း ခြင်သွေးနံရံကောင်မာန်ဖီဟိန်းဟောက်နေသည့်ပုံကို ထုလုပ်တတ်ကြပါသည်။

စုမ္မကုန်းကလေးသည် ခြင်သွေးနံရံကောင်အား မည်မျှမြတ်နိုးသနည်းဟူမူ ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစားဘဲ တမေတမောငေးမောကြည့်တတ်သည်အထိဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးများအားခေါ်ယူပြသပြီး သူတစ်ယောက်တွင် သည်ခြင်သွေးနံရံကောင်ထားပေးရန် ပူဆာတတ်သည်။

လူကြီးများက "အေး... အေး ထားပေးပါမယ်" ဟု နှစ်သိမ့်ရသည်။ သူသည် လူကြီးများလင်သည်နှင့်ထိုခြင်သွေးနံရံကောင်ဆီသို့သာရောက်ရှိနေလေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သန့်စွတ်လေတိုးသံလည်းမရှိ၊ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏အသံတို့လည်းမရှိသဖြင့် ပျင်းမိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။

အချိန်ကား ဖွန်းတိမ်းချိန်ဖြစ်သည်။

လေးနှစ်သားအရွယ်ကလေးငယ်သည် ကြီးမားခန့်ထည်လှသည့်ကျောက်မြူသားကျောက်ခြင်သွေးနံရံကောင်ကို ရပ်တန့်ငေးမောနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ထူးခြားသောအချိန်အရောင်များမျက်သန်းနေပါသည်။

သူသည် ခြင်သွေးနံရံကြီးများကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်နေပါတော့သည်။ ကျောက်မြူသားသည်အေးစက်မာကျော၏။

ထိုအတွေ့သည် သူ့အဖို့ ထူးခြားနေသလိုဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ကလေးကို ပြန်စွပ်သွားသည်။

ထို့နောက် တစ်ခါထပ်ကိုင်ပြန်သည်။ သူ ဝပ်နေသည့်ခြင်သွေးနံရံကို ကိုင်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခြင်သွေးနံရံ၏ပေါ်ပေါ်သို့ လက်ကိုထိုးထည့်လိုက်သည်။ သွားခွန်ခွန်ကြီးများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် တစ်ဖက်က ဟိန်းဟောက်မာန်ဖီနေသည့်ခြင်သွေးနံရံကိုကြည့်သည်။ ဝပ်နေသည့်ခြင်သွေးနံရံသည် ထိုဟိန်းဟောက်မာန်ဖီနေသည့်ခြင်သွေးနံရံကိုသိမြင်နေလျှင် ကောင်းမှာပဟူသောအတွေးဝင်နေပါသည်။

ခြင်သွေးဟောက်သံကို သူ မကြားရပါ။ ထို့ကြောင့် ဟောက်သံကို သူစဉ်းစားကြည့်သည်။ အလွန်

ကျယ်လောင်မှာပဲဟူ၍ တွေးမိပါသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီးထလေကွာ- ဟိုကောင်ကြီးလိုထပြီးအော်
ခမ်းပါကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ဝပ်နေတာလဲ၊ ခြေကအိုးရင်ထ၊ ငါ့ပတ်တီးပေါ့
ပေးမယ်”

သူသည် ပေါက်တတ်ကရကောားများကိုမြောပြီး တစ်
တည်းရယ်နေပါသည်။

“ထလေကွာ ငပျင်းကြီး”

“ဝေါင်း. . ဝေါင်း. .”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီး အနီးကပ်ပေါ်လာပါသည်။
သူစိတ်ထဲ ဝပ်နေသောခြင်္သေ့ကြီး ထပြီးဟိန်းဟောက်ဟန်မိပြီ။
သူထင်လိုက်မိသည်။

စုမုကျန်းကလေးသည် လေးနှစ်သားအရွယ်ကလေးမူသာ
ဖြစ်ရာ ကြောက်အားလန့်အားမြင့် ပြေးသည်။ သူသည် နှစ်လမ်း
မူပြေးပြီးသည်နှင့် လဲကျသွားလေသည်။

အဖိုနီလွန်ကာ မြေပေါ်သို့လဲကျခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဝေါင်း. .”

“ဂရား. . .”

ခြင်္သေ့ကြီးနီးထလာပြီဟု သူထင်လိုက်သည်။ အသည်း
နှလုံးများ အပြင်သို့ခုန်ထွက်ကုန်ပြီဟု သူထင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ခြင်္သေ့ကြီးအား အလန့်တကြားမေ့
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝေါင်း. .”

“ဂရား. .”

သူတွေ့လိုက်ရသည့်အရာကား ခြင်္သေ့ကြီးမဟုတ်၊ ခြင်္သေ့
မုန်ကြီး၏နောက်ကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် နရာမခွေးနက်ကြီး
သာဖြစ်ပါသည်။

“အမေရေ လုပ်ပါဦး”

သူသည် ထပြေးရန်ဟန်ပြင်သည်။

အကြောက်လွန်နေသဖြင့် သူသည် တရွတ်ဆွဲဖြစ်နေ၏။
မပြေးနိုင်၊ ခွေးနက်ကြီးမှာ သူ့ရွှေ့ ကိုးလို့ကားယားဖြစ်နေသည့်
စုမုကျန်းကလေးအား မျက်စိနောက်စွာကြည့်နေသည်။

“ဝေါင်း. .”

“ဂရား. .”

စုမုကျန်းကလေးသည် ထပြေးသည်။

ခွေးနက်ကြီးကလည်း ခုန်အုပ်သည်။

“ဝေါင်း. .”

စုမုကျန်းကလေးသည် မျက်စိနံ့ဖိုက်ထားလိုက်သည်။

သူတော့သွားပါပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။ ထိုစဉ်. . .

“ဝုန်း. .”

“ဝေါင်း. .”

“မြောင်း”

အသံများကြားလိုက်ရသည်။ အသံသာကြားရသည်။ ခွေး

၁၇၂ ❀ စာကျသိုလ်နောင်အောင်

နက်ကြီးကား သူ့အပေါ်သို့ခွန်အုပ်မလာ

သူ့အသားကိုလည်း မကိုက်မိပါ။

ခွေးနက်ကြီးအစွယ်များ သူ့အသားထဲသို့တိုးဝင်မလာပါ။
မျက်လုံးကို မစဲတစဲပွင့်လိုက်ပါသည်။

သူ... သူ တွေ့လိုက်ရသည်ကား သူ့ထက်အသက်ကြီး
သော ကလေးတစ်ယောက်သည် လက်သီးနှစ်လုံးကိုဆုပ်လျက် ခြေ
နှစ်ဖက်ကိုကာရိုး သူ့ရွေ့၍ ရပ်နေသည်။

ထိုကလေး၏အဝတ်အစားများမှာလည်း စုတ်ပြညစ်ပေ
နေပါသည်။ ခွေးနက်ကြီးကား ခြေပေါ်တွင် အစွယ်သား လဲကျနေ
လေသည်။ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများစီးကျနေသည်။

စုမုကျန်းသည် ကုန်းစွန်းထဲလိုက်သည်။

ကြောက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

သူသည် စုမုကျန်းကလေးကိုလာ၍ပွေ့သည်။

“ညီလေး ဘယ်ကိုထိသွားသေးသလဲဟင်”

ထိုကလေးက မေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ၌ ဖိုးရိမ်
သည့်အရိပ်အရောင်များယှက်သန်းနေသည်။ စုမုကျန်းကလေးက
ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မကိုက်မိပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ညီလေးရယ်၊ ဒီကောင်ကြီးက သိပ်ဆိုး
တာ၊ ဒီကောင် လူတွေကိုလျှောက်ကိုက်နေတာ၊ အကိုက်ခံရတဲ့
လူတွေ မနည်းတော့ဘူး၊ ညီလေးကဲကောင်းတယ်”

စုမုကျန်းကလေးမှာ လေးနှစ်သားခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ထိုစကား
များကိုတော့ ကောင်းစွာနားလည်သည်။

ထိုဆယ်နှစ်သားခန့်ရှိသော ကလေးသည် သူ့အား ခွေး
ကိုက်မည်ဘေးမှ ဝင်ရောက်ကယ်ဆယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို
လည်း သူ့သဘောမခိုက်သည်။ သို့သော် ခွေးနက်ကြီးကို မည်သို့
ရှင်းပစ်လိုက်သည်ကိုတော့ သူ့နားမလည်စွာပါ။

ခွေးနက်ကြီးသေသွားသည်ကိုတော့ သိသည်။

“ကဲ- ညီလေး ထ ထ၊ ညီလေးဘယ်မှာနေလဲ၊ မင်းစိမ်
အယ်မှာရှိလဲ၊ မင်းစိမ်ကိုငါ့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

စုမုကျန်းမှာ သူ့မိဘများအား မည်သူကမေးမေး သူ
တောင်းစားများဖြစ်သည်ဟုပြောရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည်
အားသည်။ စုစီကလည်း စုမုကျန်းအား ထိုသို့ပြောရန် အထပ်ထပ်
သင်ကြားပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခါ စုမုကျန်းသည် သီလရှင်ကျောင်းထဲသို့လက်ညှိုး
ဖျိုးပြလိုက်သည်။

“အဲ- အဲဒီမှာနေတယ်”

ဆယ်နှစ်သားခန့်ရှိသောကလေးသည် စုမုကျန်းအား
ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လိုညစ်ပတ်စုတ်ပေနေသော အဝတ်အစား
များကိုဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် သူ့လိုပင် တောင်းစားသောသူများဖြစ်
ကြောင်းသိလိုက်ပါသည်။ ထိုကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ညီလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

“စုမုကျန်း”

ကောင်လေးကပြောသည်။ စုမုကျန်းကလည်း ပြောပြသည်။

“အစ်ကိုနာမည်က တာချွန်တဲ့ မုတ်မိရဲ့လား၊ တာချွန်-

တာချွန်”

“တာချွန်- တာချွန်”

စုမုကျန်းက တာချွန်ကိုအထပ်ထပ်ခေါ်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုနာမည်ကတာချွန်၊ ညီလေးနာမည်

ကစုမုကျန်း”

တာချွန်ကပြောလိုက်သည်။ သူကဆက်မေးသည်။

“ညီလေးမဲ့မိဘတွေကော”

“အိပ်နေကြတယ်”

မှန်ပါသည်။ ရွာလေခန့်နှင့်စုတီတို့သည် သီလရှင်ကျောင်း

ထဲတွင်အိပ်နေကြပါသည်။ ကျန်းစီးပုံက ဖြိုထဲတွက်သွားပါသည်။

ရွာလေခန့်နှင့်စုတီတို့အိပ်နေခိုက် ကျောက်ခြင်သံကြီးများ

မို့ရာသို့ သူလာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီလေးစုမုကျန်း၊ မုန့်စားမလား”

တာချွန်က အဖိုးခံအတိုင်းမေးလိုက်သည်။

သူသည် သည်ကလေးအားချစ်ခင်မိသဖြင့် ခိုးဖို့သားသား

မုန့်စားမလားဟု မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“စားမယ်”

စုမုကျန်းကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

တာချွန်သည် ပြောလိုက်သည်။ စုမုကျန်းကလေးကို ကျွေး
မွေးချင်သည်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့လိုက်နဲ့၊ မုန့်တွေစားရမယ်၊ အစ်ကိုအမေ
နဲ့လဲတွေ့ရမယ်၊ မုန့်စားရမယ်ဆိုတာက မုန့်ဖို့နဲ့ကိုပြောတာ၊ တစ်
မည်တည်းကျွေးမယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ လိုက်နဲ့မယ်
မဟုတ်လား၊ ပြီးရင် ညီလေးကို အစ်ကိုကအိမ်ပြန်ဖို့ပေးမှာပေါ့”

“လိုက်မယ်”

စုမုကျန်းမှာ ငြင်းမနေတော့ဘဲ တာချွန်နောက်သို့ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေသည်။

စုမုကျန်းအား လူစိမ်းများခေါ်လျှင် လိုက်မသွားရန် သူ
့၊လေးကျန်းစီးပုံ၊ ရွာလေခန့်နှင့်စုတီတို့က အထပ်ထပ်မှာကြား
အားပြောခြင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် လေးနှစ်သားကလေးဖြစ်သည်နှင့်အညီ မုန့်
ကျွေးမည်ဆိုသောအခါ ဘာကိုမျှသတိမရတော့ဘဲ လိုက်သွားရန်
သာ သတိရပါတော့သည်။

တာချွန်သည် စုမုကျန်းအား သီလရှင်ကျောင်းဝင်းနှင့်
မလှမ်းမကမ်းရှိ နတ်ကွန်းတစ်ခုသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

နတ်ကွန်းမှာ အသုံးမပြုတော့ပါ။ နတ်ကွန်းပျက်ဖြစ်ပါ
သည်။ နတ်ကွန်းပျက်သည် ရွေးဟောင်းအဆောက်အအုံဖြစ်ပါ
သည်။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတောင်းစားများ စခန်းမချကြပြန်

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

သည်။ နတ်ကွန်းပျက်ဆိုသော်လည်း တံခါးမကြီးများကမူ အတော် နိုင်ခဲ့နေပါသေးသည်။

စုမကွန်းအား တာချွန်ကနတ်ကွန်းပျက်ထဲသို့ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။ အထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ့အမေစုစိန်နှင့် ဇွယ်တူလောက်ရှိသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အား တွေ့ရှိရသည်။ ထိုမိန်းမသည် စုမကွန်းအားတွေ့ရသောအခါ အံ့သြသွား သည်။

“ဟင်- သား၊ ဘယ်က ကလေးကိုခေါ်လာရတာလဲ၊ သူ မိဘတွေသိရင် စိတ်ပူနေတော့မယ်”

“ကျွန်တော် ညီတစ်ယောက်ရလာတာ အမေ”

တာချွန်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အကြောင်းစုံရှင်းပြ လိုက်သည်။

“သားလဲ ပြေးထိုးလိုက်တာ ခွေကြီးသေသွားတာပဲ”

တာချွန်က နီရုံးချွပ်လိုက်သည်။

“ဟင်- သားက ခွေကြီးကိုသတ်လိုက်တယ်ဟုတ်လား”

သူမမျက်နှာ အံ့သြနေသည်။ တာချွန်က ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ကျွန်တော်မှမကယ်ရင် ညီလေး သေဖွယ်ရာသာရှိလိမ့် မယ်၊ ခွေကြီးက ညီလေးကို အသေကိုက်သတ်မှာ၊ ကျွန်တော်က အာမူမလုပ်လိုက်ရပါဘူး မေမေ၊ ပြေးသွားဦး၊ ခွေကြီးနံကြားကို လက်သီးနဲ့ တစ်ချက်တည်းထိုးလိုက်တာ တစ်ခါတည်း၊ ခွေကြီးက ကုသွားတာပဲ၊ အခန့်မသင့်လို့ တစ်ခါတည်းသေသွားတာပါ”

သိုင်းဆာရားစံရပ်ကွက်(၃) ❀ ၁၇၇

တာချွန် ရှင်းပြသည့်စကားကိုနားထောင်ပြီး သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ စုမကွန်းကိုပြောပြကြည့်လိုက်သည်။

“သားတို့က ဘာလုပ်သလဲ”

စုမကွန်းက ခပ်တည်တည်မြေသည်။

“သားတို့က တောင်းစားပါတယ်”

နတ်ကျွန်းထဲမှအပြစ်အယွက်

"ဪ- သားတို့က တောင်းစားတာပေါ့၊ ကြီးကြီးတို့လဲ
တောင်းစားတဲ့သူတွေပါပဲကွယ်"

"ဟာ- ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှ သားတို့နဲ့တကွဖြစ်မယ်"

"သားမေမေမေ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ"

"ဇုတီ"

"သားမေမေကရော"

"သားမေမေကတော့ ဇွာလေခန့်လို့ခေါ်ပါတယ်"

တကွခွန်ကဝင်ပြောသည်။

"မေမေ- ညီလေးကိုမုန့်ကျွေးရအောင်၊ ညီလေးကို မုန့်
ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ၊ တော်ကြာ မုန့်မကျွေးသေးရင် သူ့
မုန့်မကျွေးတော့ဘူးလို့ ထင်သွားတော့မယ်"

"ကျွေးတာပေါ့သားရယ်"

ထိုမိန်းမသည် စားစရာများကိုချကျွေးသည်။

"စား စား- သား၊ မုန့်ပေါင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ကြီး
ကြီးတို့ ဝယ်ထားတာ၊ ဟိုမှာ သကြားသီးတွေလဲရှိသေးတယ်၊ မုန့်
ပေါင်းစားပြီးရင် သကြားသီးစားနော်"

ထိုမိန်းမမှာ စုမုကျွန်းကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

"သားမေမေက ဘယ်သူလဲ"

သူမကထပ်မံမိသည်။

"ဇွာလေခန့်ပါ"

မုန့်ပေါင်းများကို ပလုတ်ပလောင်းစားနေရင်း စုမုကျွန်း
ကမြေလိုက်သည်။

"အင်း- ဇွာလေခန့် ဇွာလေခန့်၊ ဇွာလေခန့်ဆိုတော့ နာ
မည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲကွယ်၊ ဘာလူမျိုးများလဲ"

ထိုမေးခွန်းကို စုမုကျွန်း မဖြေတတ်ပါ။

သူမသည် တစ်ယောက်တည်းစဉ်းစားရင်း သူ့ဘာသာဖြေ
နေသည်။

"ဇွာလေခန့်ဆိုတာ မရှိမတိုင်းသားတွေမဲ့နာမည်ပဲ၊ သူ
မရှိမတိုင်းသားဖြစ်ရမယ်"

ထိုအခိုက်-

"ဝုန်း"

တံခါးခွက်များဖြူကုလာသည်။

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်လောင်းကောင်

“ခွမ်း- ခလွမ်း-...”

တိုးများခွက်များ ပြတ်ကျလာသည်။

လူနှစ်ယောက် အထဲသို့ခုန်ဝင်လာသည်။

“ဟေ့- တစ်ယောက်မှမလုပ်ကြနဲ့၊ လှုပ်ရင် သေသွားမယ် ငါတို့ပြောတာကို နားထောင်”

ကြိမ်းမောင်းကြသူများမှာ အထဲသို့ ခုန်ဝင်လာသော လူ ထွားကြီးနှစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ ပြီး လက်ထဲ၌စားများကိုင်ဆောင်ထားသည်။

“ကျွန်မတို့ သူတောင်းစားတွေပါစွမ်း၊ ဒီမှာ ကလေးတွေပဲ ဖို့ပါတယ်၊ ခိုမြင်လူ ဘယ်သူမှမဖို့ပါဘူး”

တာ့ချွန်၏မိခင်က အရေးတကြီးရှင်းပြလိုက်သည်။

လူထွားကြီးတစ်ယောက်သည် တာ့ချွန်ကလေးကိုသာ ခိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ၏စကားကို အရေးမလုပ်ပါချေ။

ထို့နောက် အားရပါးရရယ်ချလိုက်သည်။

“ဟား- ဟား- ဟား-”

“ရှင်တို့က အာရယ်ကြတာလဲ”

လူထွားကြီးက အရေးမလုပ်။

“ဟေ့- လန်ရှင်၊ ခြေရာကတော့ ဒီမှာဆုံးနေတာပဲကွ” သူသည် ကျွန်လူထွားကြီးတစ်ဦးအားပြောလိုက်လေသည်။

လန်ရှင်က ရယ်ရင်းပြောသည်။

သိုင်ကေရပ်စ်ရပ်ပုံလွှာ(၃) ❀ ၁၈၁

“ဟုတ်တယ်စီယင်၊ ပိုပြီးသေဆုံးသွားအောင် စမ်းကြည့်တာ ကောင်းမယ်၊ သေချာအောင်စစ်ဆေးတော့ အမှားမရှိဘူးပေါ့”

စီယင်ဆိုသည့်လူထွားကြီးက တာ့ချွန်၏မိခင်အား စေ့စေ့ ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဟို- ကျောက်ခြင်သေ့ခုပ်ရွှေမှာ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် သေနေတာတွေ့ရတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

သူမေးပုံကထူးဆန်းသည်။ တာ့ချွန်၏မိခင်သည် ထူးဆန်း သောမိခင်ခွန်းကို သိသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်တို့ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျွန်မက အား နဲ့တုံ့မိန်းမသားတစ်ယောက်၊ ဒီမှာကလဲ ကလေးနှစ်ယောက်၊ ဒီ သုံးယောက်အနေနဲ့ ဒီခွေးကြီးကို အယ်လိုသတ်နိုင်မှာလဲ၊ အယ်လို မသတ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်တို့ အထင်မလွဲကြပါနဲ့”

လန်ရှင်က ရယ်လိုက်၏။

“ဟား- ဟား- ဟား-” မင်းတို့ကိုညာချင်လို့ အယ်လိုမလဲ၊ ငါတို့က အစအဆုံးမြင်ရတာ၊ ဟောဟို အကြီးကောင်လေး လက် မှက်နဲ့ ခွေးနက်ကြီးသေရတာ၊ ငါတို့မြင်တယ်ကွ”

သူက တာ့ချွန်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း တဟားဟားရယ်နေ တော့သည်။

“ဟို- သူအင်အားလေးနဲ့ ခွေးကြီးကိုသတ်နိုင်တယ်၊ တာ မမြင်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ သူဟာ ကလေးပဲရှိသေးတာပဲ”

"ဟား- ဟား- ဟား-..."

"ဟား- ဟား- ဟား-..."

စီယင်စော လန်စိုင်းပါ အူတက်မတတ် ရယ်မောပါတော့သည်။ သူတို့ မျက်စည်များထွက်လာသည်အထိ ရယ်သည်။

ပြီးမှ စီယင်က-

"ကဲ- ဒါဆိုရင် ဟိုခြေထောက်မှာ ပေကုန်နေတဲ့သွေးတွေက ဘယ်သူသွေးတွေလဲ"

သူက တာချွန်ခြေထောက်တွင် ပေရေနေသောသွေးများကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း တာချွန်ခြေထောက်တွင် သွေးများပေကုန်နေပါသည်။ တာချွန်သည် သူ့ခြေထောက်တွင် သွေးများပေကုန်နေသည်ကို ယခုမှသတိပြုမိသည်။

ခွေးကြီး၏ဝမ်းပစ်မှထွက်သော သွေးများမြစ်ပါလိမ့်မည်။ တာချွန်၏မိခင်သည် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိတော့ပေ။ တာချွန်၏ခြေထောက်တွင် သွေးများ တကယ်ပေကုန်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

တာချွန်၏ခြေထောက်တွင် သွေးများ မပေကုန်ပါက သူမသည် တတ်နိုင်သမျှ ငြင်းကွယ်နေမည်သာဖြစ်သည်။

"အင်း- တို့မှာမြင့်ရွာလိုက်ရတာ နှစ်တွေမနည်းတော့ဘူး၊ တွေ့မယ့်တွေတွေလဲ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရတာ၊ အင်း- ကံကောင်းလို့ ကံကောင်းလို့"

တာချွန်၏မိခင်မှာ မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းကြုံနေရသည်လိုက်သည်။

"ရှင်တို့ ဘာတွေလာပြောနေကြတာလဲ၊ ရွာတာတွေ မရွာတာတွေနဲ့ရွပ်နေတာပဲ၊ ကျွန်မတော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး"

စီယင်က ကြမ်းကိုခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်၏။

"ခုတီ လိမ်းမိပြန်နေတုန်းလား၊ ဟင်း- ဟင်း- ငါတို့ မသိတာတွေနေလို့ ဒီကလေးဟာ သခင်ကြီးတာဝန်ကုန်သွား ခန့်ချီယာမဟုတ်လား၊ ငါတို့အကုန်သိတယ်ကွ"

သူ့ကေားက ပိုကြိုးသွားလိုပြင်းထန်သည်။

သူတို့တကြည့်က မီးလုံးလိုပင်။

ကေားဆုံးသည်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘေးများနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဝန်းရံထားလိုက်ကြသည်။ စီယင်က-

"သေသွားတဲ့ခွေးကြီးဟာ အလွန်သန်မာပြီး အင်မတန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ခွေးကြီးမျိုးပဲ၊ ဘေးနှင့်ခုတ်တာတောင်မှ တစ်ချက်တည်းနဲ့မသေနိုင်ဘူး၊ အခု သူ့ဝက်ရာကိုစစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ"

သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆို တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာကြ၏။

စီယင်ကပင် ဆက်၍-

"အခု ခွေးကြီးသေနေတယ်၊ ဒီခွေးသေဟာ လက်သီးတစ်ချက်တည်းဝက်ရာနဲ့ သေနေတာ၊ နံမိုးတွေကိုစွဲကုန်တယ်၊ သွေးတွေ အန်ထွက်လာတယ်၊ ခွေးဟာ အော်တောင် မအော်နိုင်ဘူး၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့သေတာပဲ၊ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလောက်သန်မာမှတော့ ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ မင်း သဘောပေါက်

ပါတယ်နော်”

စီယင်က နီရုံးချုပ်လိုက်သည်။

“မင်း သဘောပေါက်မယ်ဆိုတာ ငါတို့ယုံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ငါတို့ရွာနေတဲ့လူကိုး၊ သူဟာ ခန့်ဒီယာ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းဟာ ကျင်စီမေဖြစ်ရမယ်။ ဟား- ဟား- ဟား- ဘယ်နယ်လဲ၊ ငါပြောတာ တစ်ခုမှအမှားမပါဘူး မဟုတ်လား”

စီယင်သည် အတော်ကြီးသိထားသည်မှာအမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု သူပြောသည်မှာ တစ်ခုမှအမှားမပါပေ။

အခြေအနေက ဆောင်ပိတ်မိသည့်အခြေအနေမျိုးပင်၊ ထိုအခြေအနေမှ ထွက်ပေါက်ရရှိရန်မလွယ်ပေ။

သူမက မထူးတော့ဟုဆိုမြတ်လိုက်သည်။

မှန်သည်လေး။ သူတို့ အကုန်သိနေပြီပဲ။

သူမ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရပေတော့မည်။

“ဟုတ်တယ်- ကျွန်မကျင့်အိမေပဲ”

“ဟား- ဟား- ဟား- ဝန်ခံရပြီမဟုတ်လား၊ ငါတို့ အနှစ်နှစ်အလလ အငတ်အမြတ်ခံပြီးကြိုးစားရတာ ကြိုးစားရကျိုးရပ်ပြီ။ ကဲ- မင်းအခု ဘယ်ပြေးမလဲ၊ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးသာ အမင်းခံပါတော့ကွာ။ ထပ်ပြေးလဲ ငါတို့လက်ကမလွတ်ပါဘူး”

စီယင်က သူ့အဖော်ဘက်သို့လှည့်ပြောသည်။

“ဟေ့- လန်ရှင်၊ သူတို့တတွေဟာ တို့အတွက် ဖော်ပြနိုင်လောက်တဲ့ဆုလာဇ်တွေကွ၊ ငါတို့ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး မရဘူး”

ဤဆုလာဇ်တွေ ရတော့မယ်၊ သူတို့ကိုမလွတ်စေနဲ့”

လန်ရှင်ကလည်း-

“ဟာ- စိတ်ချပါကွာ၊ ဒီဆုလာဇ်ကြီးတွေကို ဘယ်အဆုံးမှာပဲမှလဲ၊ ငါတို့လိုက်နေရတဲ့နှစ်တွေကလဲ များနေပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မိုးနွဲရင် ငါတို့ အသက်တစ်ရာပြည့်တောင်မှ ဒီကောင်လေးကိုပြန်မိချင်မှမိမှာကွ”

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချက်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြိုင်တူခုန်ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဝှစ်”

“မြောင်း”

သူတို့သည် ကျင်စီမေကိုလျှော့တွက်ကြသည်။

ကျင်စီမေသည် သူတို့ကို မခုခံနိုင်ဟုထင်ကြသည်။

တကယ်တော့ ကျင်စီမေ၏စိတ်ချက်က သူတို့အား နောက်ပြန်ဆုတ်သွားစေသည်။ ခုန်ဝင်ပြီးမှ ပြန်ဆုတ်ရသည်မှာ မည်မျှဆိုးရွားပါသနည်း။

မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပြန်ဆုတ်ရသည်။ စီယင် ခေါ်သထွက်သွား၏။

“အောင်မာ- နင်က တယ်လာပါလား၊ နင့်ပညာ ဝါအကုန်ပဲလား၊ ငါဘယ်သူဆိုတာ နင်မသိသေးဘူးနဲ့ထွက်တယ်၊ ငါဟာ ခြင်္သေ့လက်သည်း စီယင်ဆိုတာပဲ”

စီယင်က ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်နေသည်။

ညာလက်ကို ရင်ဝတွင်ထား၍ ဘယ်လက်ကို ခါးအောက်တွင်ထားကာ အသင့်ပြင်နေသည်။ ဤကား ခြင်္သေ့လည်မြန် တိုက်ကွက်ပင်း လန်မှင်ကလည်း အားကျမခံပင်ကြွေးဝါးလိုက်သည်။

“ငါ့နာမည်လဲမှတ်ထား၊ ခြင်္သေ့မာန်စွယ်လန်မှင်တဲ့၊ မင်းခုခံနိုင်သမျှ ခုခံပေတော့”

ကျင်အိမေသည် ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် ခါးထောက်ရင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်း ကျွန်မကတော့ မှင်တို့ကို ခွေတွေ့လိုပဲသဘောထားတယ်၊ ဘာခြင်္သေ့ ညာခြင်္သေ့တွေလားပြောနဲ့”

ကျင်အိမေ၏ကေားက စီယင်နှင့်လန်မှင်တို့အား ဒေါသထွက်စေလေသည်။ တကယ်တော့ ကျင်အိမေ၏သိုင်းပညာမှာလည်း မဆိုးလှပါ။

အဘိုးအိုအဖွဲ့ယွန်း လက်ထပ်သင်ပေးထားသော သိုင်းပညာအဆင့်ဆင့်ကို တတ်ကျွမ်းထားသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုပညာဖြင့် စီယင်နှင့်လန်မှင်တို့အား ခုခံလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“လူဝါးဝတဲ့ကောင်မ သေပေတော့”

စီယင်က အော်ဟစ်ရင်းခုခံဝင်လာသည်။ လန်မှင်ကလည်း ကျင်အိမေကို ခုခံဝင်တိုက်ခိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စားယောက်ဖြစ်၍ ကျင်အိမေ ခေတ္တနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ကျင်အိမေမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိနေသဖြင့် စိတ်မပြောနိုင်စွာပေး ယင်းအတွက် သူမ တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏တိုက်ကွက်များမှာ လွှဲချော်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စီယင်နှင့်လန်မှင်တို့မှာ အသာစီးရရှိနေတော့သည်။

စုမှကျန်းကလေးကား ကြောက်လွန်းသဖြင့် ချောင်ထဲမှာ ပုနေသည်။

စန်ဒီယာကလေးမူ အတော်တုံ့ပြုစရာကောင်းသည်။ တိုက်ပွဲကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည်။

သူသည် လုံးဝထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် မပြပေ။ လက်သီးနှစ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။

သူသည် သူမိခင်အားတိုက်ခိုက်နေသူများကို နှိမ့်ဖုန်းတီးစွာကြည့်နေသည်။ မကြာမီ သူဝင်ပါတော့မည်။

သူ့အဖြစ်ကိုခိုင်မိသော ကျင်အိမေက တိုက်ခိုက်ခုခံနေရင်းမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သားဝင်မပါနဲ့ မေမေခုခံနိုင်တယ်”

ကျင်အိမေသည် သားဖြစ်သူအား အော်ဟစ်ပြီးသတိပေးလိုက်သည်။ သူ့အော်သည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

စန်ဒီယာသာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပါက လူထွားကြီးယောက်နှင့် ဤသူငယ်သည် ဆင်နှင့်ဆိတ်ပမာ ကွာခြားနေသည်မဟုတ်ပါလား။

၁၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်အောင်

သို့သော် မာန်ထွက်နေပြီဖြစ်သည့် စန်ဒီယာသည် တားမရတော့ပေ။ သူသည် အနီးအနားတွင်ကြည့်လိုက်ရာ သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ် စီယင်သည် ကျွင်အိမ်မေအား စွန့်လက်သည်းကုတ်သိုင်းကွက်ဖြင့် လှမ်းကုတ်ရန်အသင့်ပြင်ထားလေပြီ။ ကျွင်အိမ်မေသည် လန်စွင်၏အားသွားကို ခုခံလိုက်သည်။

စီယင်က သူ့အက်မှ လက်ဟာသွားသည်ကျင်အိမ်မေ၏ ဟာကွက်ကို အပိုင်ယူရန် ချောင်းမြောင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သူတန်ပြင်နေသည်မှာ တဖြည်းဖြည်း စန်ဒီယာရှေ့သို့ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်..

“မြောင်း..”

“ခြွပ်..”

“လွမ်း..”

စန်ဒီယာသည် ဓုတ်တရက် သူ၏လက်မှကိုင်ထားသော သစ်သားချောင်းဖြင့် ကောက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ပြန်ဆန်လွန်သည်။

ထို့အတွက် ချောင်းမြောင်းနေသည့်စီယင်သည် ကျွင်အိမ်မေအား မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ စန်ဒီယာ၏ခိုက်ချက်အား ဖားဖြင့်ဆီး၍ခံလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖားမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

လွန်စဉ်သွားသော ဖားထက်ပိုင်းကျိုးသည် ကျွင်အိမ်မေအား တိုက်ခိုက်နေသော လန်စွင်အား သွားရောက်ထိုးခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“အား..”

လန်စွင်တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ထိုးခိုက်ကျသွားလေပြီ။ စီယင်မှာ အံ့အားကြီးသင့်နေသည်။

သူ၏အားကျိုးသည် လန်စွင်အား သွားရောက်ထိုးခိုက်ပြီး လန်စွင်အား လဲကျစေပြီးမဟုတ်ပါလား။ စီယင်ခေါ်သဖြစ်သွား၏။

“မင်း.. မင်း”

သူသည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် စန်ဒီယာကလေးထံသို့ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်..

“ဥန်း..”

တံခါးဝမှလူခိုင်းများ တစ်ခိုင်းပြီး တစ်ခိုင်း ခုန်ဝင်လာလေတော့သည်။

“ဟိုလာပြီဟေ့”

ဦးစွာကြားလိုက်ရသောအသံမှာ ကျန်းစီးမိုင်းအသံပင်ဖြစ်တော့သည်။

“အစ်ကို.. အစ်ကိုရယ်”

ကျွင်အိမ်မေက ဝမ်းသာဝမ်းနည်းအောင်ခေါ်လိုက်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေရသည့်ချစ်သူအား ပြန်

လိုက်ရသည့်ကျွင်အိမ်မေမေမှာ မည်မျှဝမ်းသာစွာမည်နှလုံး

“ဟင်.. ကျင့်တိပေ”

ကျန်းစီးမဲ့မှာ တုံ့အားသင့်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် အလွမ်းမသယ်နိုင်အားချေ။

ခန့်ချီယာထဲသို့ ခန့်ဝင်သွားသည်စီယင်အား လက်ဝါးနဲ့

ဖိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း..”

“အား...”

စီယင်လွင့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် သူပြန်ထလာသည်။
ကျန်းစီးမဲ့တို့ကို ကြည့်နေသည်။

ကျန်းစီးမဲ့နောက်၌ ရှာလေခန့်နှင့်စုတီတို့ပါသည်။

သူတို့လည်း ခိုဝံခန့် ခိုဝံခန့်ခန့်ဝင်ပြီး အဆင့်မြင်ဆင်ကြ
လေသည်။ စုမုကျန်းကလေးပျောက်သွားသဖြင့် ရှာလေခန့်နှင့် စုတီ
တို့ ကလေးပျောက်စရာမျှကြသည်။

သူတို့သည် စုမုကျန်းကလေး ကျောက်ခြင်သေ့ရုပ်များကို
နှစ်သက်ကြောင်းသိသဖြင့် ကျောက်ခြင်သေ့ရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်စေ့သို့
ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းစီးမဲ့သည် ပြို့ထဲမှ ပြန်
လာသည်။ သူသည် ခန့်ချီယာကလေးနှင့် ကွင်းတိပေကို သွားစွာမြှီး
မြှစ်သည်။ ကျောက်ခြင်သေ့ရုပ်ဘေး၌ ခွေးနှစ်ကြီးသေနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ခွေးသေကိုကြည့်ပြီးအမျိုးမျိုးဆက်စပ်စဉ်းစားကြသည်။
ထို့နောက် မြေပေါ်၌စွန်းနေသော ကလေးခြေရာများကို

တွေ့ရသဖြင့် ခြေရာခံလိုက်ကြရင်း နတ်ကွန်းပျက်ထဲသို့ရောက်ရှိ
ခဲ့ကြလေတော့သည်။

နတ်ကွန်းပျက်ထဲရောက်ရှိသောအခါ မပျော်လင့်သော
ကျွင်းတိပေနှင့် ခန့်ချီယာကလေးတို့အား တွေ့မြင်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ယခုအချိန်၌ ကျန်းစီးမဲ့၊ ရှာလေခန့်၊ စုတီနှင့်ကျွင်းတိပေ
တို့သည် စီယင်အား ဝိုင်းထားကြလေသည်။

စီယင်မှာ အများနှင့်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်
၍ သူအတွက်အခြေအနေမလှကြောင်း တွေးမိသည်။

စောစောကပင် ကျန်းစီးမဲ့၏လက်ဝါးဖိုက်ချက် တစ်ချက်
ကိုခံလိုက်ရရာ အတော်ပင် အဆင့်မြင့်သော လက်ဝါးဖိုက်ချက်ဖြစ်
သည်ကိုသိလိုက်သည်။

ကျွင်းတိပေ၏သိုင်းပညာမှာ သူနှင့် အဆင့်တူလောက်ရှိသ
ဖြင့် ရှာလေခန့်၊ စုတီတို့ပါလာသောအခါ သူ့အဖို့ဖွဲ့ဖွယ်ရာသာ
ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအခိုက်..

“ခွပ်.. ခွပ်.. ခွပ်”

မြင်းခွါသံများနှင့်အတူ ကွယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ကြွေး
ကြော်လာသောအသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေး.. ဟေး.. ဟေး.. ဟေး”

အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံများမှာ ကောင်းကင်ပင်ပြိုကျ
လောက်သည်။ ထိုအသံများကိုကြားလိုက်ရသောအခါ စီယင်
ပျက်စရာမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်နဲ့ ဝတ်ဆင်ထားသော လူဆယ်ယောက် ခန့်သည် နတ်ကွန်းထဲအထိ ခြင်းများကိုတောက်လျှောက်စီးလာကြသည်။

သူတို့၏ဖျက်နာများမှာ ထိမထင်သောအသွင်ရှိနေသည်။ တကယ်တော့ နတ်ကွန်းမှာ အကောင်းမဟုတ်တော့သဖြင့် ဇီဝင်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ နတ်ကွန်းမှာ ဖျက်နေလေပြီ။

“ဒါ... ခြင်္သေ့နတ်ဂိုဏ်းသားတွေပဲ”

ကျန်းစီးမဲ့က ပြောလိုက်သည်။

ဗွာလေခန့်ခေါင်းထောင်သွားသည်။

ခြင်္သေ့နတ်ဂိုဏ်းသားများမှာ ဤဝေသတွင်ပြီးစီးနေသည့် ဂိုဏ်းသားများဖြစ်ပါသည်။

ဝေသခံဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားကြချေ။

သူတို့နှင့်ထိမိမိမိသည်နှင့် သူတို့ကတိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ဟေ့- အယ်သူတွေလဲကွ၊ ဒီမြို့ကိုလာစော်ကားတာ”

သူတို့က ဤသို့အော်ဟစ်ကြပါသည်။ ကျန်းစီးမဲ့ကလည်း အားကျမခံ အော်ပါသည်။

“ဟေ့- ငါတို့ကွ၊ မင်းတို့မြို့ကို စော်ကားတာမဟုတ်ဘူး”

ငါတို့ကိုစော်ကားတဲ့သူတွေကို တိုက်တာကွ”

မြင်းစီးသမားများသည် ကျန်းစီးမဲ့တို့အား တိုက်ခိုက်ပစ်တော့သည်။

တိုက်ခိုက်သည်မှာ တော်မိုတန်မိုမဟုတ်။

သဲသဲပဲပဲတိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နတ်ကွန်းဖျက်သံတွင် အနက်ရောင်များပွေးပွေးလှုပ်နေပါသည်။ ကျန်းစီးမဲ့၊ ကျင်စိမေ၊ ဗွာလေခန့်နှင့်စုတီတို့သည် ရရာလက်နက်များဖြင့် ခုခံကြရသည်။

ပွဲမှာ အကြိတ်အနယ်ဖြစ်နေသည်။

နတ်ကွန်းဖျက်မှာ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်း မရှိရာ ထိုအပေါက်ကို ခြင်္သေ့နတ်ဂိုဏ်းသားများက ပိတ်ဆို့ထားပါသည်။

“ဟေ့- မင်းတို့သတ္တိရှိရင် အကုန်ဝင်တိုက်ပါလားကွ”

ကျန်းစီးမဲ့က ခြင်္သေ့နတ်ဂိုဏ်းသားများ မခံချင်အောင် ပြောသည်။ ပြော၍မခံချင်ဖြစ်လျှင် ထွက်ပေါက်ပွင့်သွားမည်။

ကျန်းစီးမဲ့တို့ထွက်ခွါနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့နတ်ဂိုဏ်းသားများသည် ကျန်းစီးမဲ့ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသည်ကိုသိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမြန်မပြောဘဲ မိမိသာ တိုက်ခိုက်နေ၏။ ဗွာလေခန့်မှာ စုမုကျန်းကလေးကို ကာကွယ်ရန် တိုက်ခိုက်နေရသည်။

စန်ဒီယာကလေးမှာ မကြောက်မန့်ရပ်နေ၏။

ခြင်္သေ့ဂိုဏ်းသားများသည် ကျန်းစီးမဲ့တို့၏ အကျပ်အတည်းကိုခိုင်းသည့်အလျောက် လက်နက်မျိုးစုံဖြင့် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ကျန်းစီးမဲ့သည် သူ၏လက်စွဲတော် နှယ်ရောင်ရေယမ်းနေလေပြီ။

မားရီပ်များက ပွေးပွေးလှုပ်နေသည်။

သူသည် ရေခဲနစ်လွှာခန်းစေးခင်းနေချေပြီတည်း။

"ခွမ်း.."

"ကား.."

စီယင်ကျသွားသည်။ တလိမ့်ကောက်ကွေးကျသွားသည်။

သို့သော် ခေါင်းပြန်တောင်လာသေးသည်။

"စို့.."

ကျန်းစီးပုံ၏ ဓားချက်က သူ၏ကျောကို ဖောက်ဝင်သွားသည်။ သူ ခေါင်းစိုက်ပြန်ကျသွားသည်။ စီယင်သေပြီ။

ကျန်းစီးပုံသည် မာန်ဝင်လာလေပြီ။

"ကွား.."

သူသည် ဓားကိုဝှေ့ယမ်းပြီး အော်ဟစ်ခနဲတက်လိုက်သည်။
ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများကို မာန်ဝင်ပြီး ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်သည်။
ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် ခြင်းပေါ်ပျံ့ပြတ်ကျသွားသည်။

ကျန်းစီးပုံအောင်မြင်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသော ကျင်အိမေနှင့်စုအိတ်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။ အရမ်းပင်ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်သည်။

သူတို့၏လက်ထဲမှ ဓားများသည် ရောင်စဉ်ပြာနေသည်။ အလင်းတန်းများ ထွက်နေသည်။

ခြင်းစီးသမားများမှာ သူမတို့အနီးသို့ မကပ်နိုင်ဘဲ ခွဲ၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။ ရွာလေခနဲမှာ အကော်ကြံနေရသည်။ သူ့ဓားကောက်ကြီး ပါမလာသည်မဟုတ်ပါလော့။

ထို့ကြောင့် ရုရာဓားကိုဆွဲ၍ ခုခံနေရသဖြင့် လက်မတွေ့နိုင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ၏ဓားစေးမှာ သိပ်သည်းသည်။

အကွက်စေ့သည်။ အနက်အသိမ်းသွက်သည်။

ထို့ကြောင့် ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများမှာ အိတ်ကချည်းရောက်နေတော့သည်။ အင်တိုင်းမပေါက်သည်ကို ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများခိုပ်မိလာသည်ထင်၊ ဆုတ်ချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။

တိုက်ပွဲသည် လေးလံလာချေပြီ။

ကျန်းစီးပုံကလည်း တိုက်ပွဲကိုရေရှည်ဆွဲပြီးမတိုက်ချင်ပေ။ အကြောင်းမှာ မိမိနယ်မြေ မဟုတ်၍ဖြစ်သည်။

ရေမြေဒေသကို မိမိတို့ မကျွမ်းကျင်။ ဒေသခံများနှင့်လည်း မရင်းနှီး။ ထိုအတွက် တိုက်ပွဲဖြစ်လျှင် မိမိတို့ တစ်ပန်းမှသည်။ ထို့ပြင် မိမိတို့ စန့်အိယာကလေးကို ရရှိထားပြီမဟုတ်ပါ။ ထိုသတင်းသည် တောမီးလောင်သကဲ့သို့ပျံ့သွားမည်။

စန့်အိယာလေး၏သတင်းပျံ့သွားလျှင် တောင်တန်းနက်၊ တောင်နှင့်တကွ ကလေးအားလိုချင်သူတို့ကို လက်ယပ်ခေါ်ယူလိုက်မိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်းစီးပုံသည် တိုက်ပွဲကိုအမြန်သိမ်းပိုက်နေသည်။ တိုက်ပွဲပြန်ပြန်သိမ်း ပြန်ပြန်လက်စဖောက်မှ တော်မိမ့်မည်။ လက်စဖောက်ဟုဆိုရာတွင်-

မိမိ၊ ကျင်အိမေ၊ စန့်အိယာကလေးတို့ ဤမြို့မှ အမြန်ဆုံး ဖုတ်ခွါပျံ့ပြန့်ပေးလိမ့်မည်။

ဤမြို့နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင်မြှေးရမည်။

တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်နှင့် အခြား ကလေးဦးချင်သူ
များသည် သတင်းရသည်နှင့် ဂျွန်ဗြို့သို့ ပထမဆုံးမြေလာလိမ့်မည်။
မိမိတို့အား ဝိုက်စိပ်တိုက်စွာဖွေလိမ့်မည်။

မတွေ့မှသာ အခြားဗြို့များသို့ သူတို့ကွန်လက်ဖြစ်ကြက်မ
လိမ့်မည်။ ထိုအခိုက် ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများကမှ လိမ္မော်ရောင်
အလင်းတန်းများပြေးထွက်လာသည်။

“ဝုန်း . . ဝုန်း . . ဝုန်း”

မီးတောက်ကြိုးများ ဟုန်းခဲနဲ ဟုန်းခဲနဲ ထတောက်လာ၏။

“ဟာ . . လောင်မီးလက်နက်ပုန်း”

ကျွန်းဇီးပုံက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျင်အိမေကိုလည်း မီးမတပ်ရဲ
လှမ်းဆွဲရသေးသည်။ ကျင်အိမေမူက ခြုံငုံသောင်သမ်းသွားလေ
သည်။

“နေပါစေအစ်ကို ညီမပြမယ်”

ကျင်အိမေသည် ပစ်ခတ်နေသည့်လောင်မီးလက်နက်ပုန်း
များကိုရှောင်သည်။ လောင်မီးလက်နက်ပုန်းများကလည်း တဝန်း
ဝန်းဖြင့် မီးတောက်များ တောက်လောင်နေသည်။

ထိုအခိုက် ကျင်အိမေသည် သူမ၏အတွင်းဖိတ်ထဲသို့
လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ မည်းမည်းအရံ
ကလေးများပါလာသည်။

ထိုလက်နက်ပုန်းများဖြင့် တဝိုင်းတဝှမ်းဝန်းပစ်ပါစေ။

တောသည်။ အလင်းတန်းကလေးသည်ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဖောက် . . ”

ထိုအလင်းတန်းများသည် မီးတောက်များအကြားသို့ကျ
ရောက်သွားသည်။ အစိမ်းရောင်မီးဦးလုံးများ ထွက်လာသည်။

အငွေ့များသည် တစ်ခန်းလုံးသို့ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများ ဓနုန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်သည်။
အဆိပ်ငွေ့များဟုထင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုမီးဦးငွေ့များက လူကိုခုကွပ်မေးပါ။ မြင်းကိုတော့ ခုကွ
မေးပါသည်။ ကြည့် . . မြင်းများ ခုကွဖြစ်ကုန်ကြပေပြီ။

“ဟီး . . ဟီး . . ဟီး”

“ဝုန်း . . ဝုန်း . . ဝုန်း”

မြင်းများဟိုပြီ၊ ဟိုကန်သည်ကန် ဟိုကဆုန်ပေါက် သည်
ကဆုန်ပေါက်လုပ်ကုန်ကြပြီ။ မြင်းကျောပေါ်မှလူများကို ခါချသည်။

နံရံများကို တစ်ဟုန်တိုးပြေး၍ဝင်ဆောင်သည်။ ပတတ်
ရပ်သည်။ ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများ မြင်းပေါ်မှပစ်ကျကုန်သည်။
အချို့မှာ လူကျ မကျ၊ ခွေးကျကျကုန်ကြလေသည်။

ကျွန်းဇီးပုံ သဘောပေါက်သွားသည်။

“အဲဒါ မြင်းသောက်အရက်မဟုတ်လား ညီမဆီမှာ အဲဒီ
လက်နက်ပုန်းရှိသလား”

ကျင်အိမေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်းဇီးပုံ ခုံခြံသောအမူအရာဖြင့် . .

“ဟင်.. ညီမဆီမှာရှိတာအုံ့ပြောရမယ်”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ဤလက်နက်ပုန်းအကြောင်း ကြားဖူး၏၊ မြင်တော့ မမြင်ဖူးချေ။

ရှားပါးလှသောအဆိပ်လက်နက်ပုန်းတစ်မျိုးပင် မြစ်လေးသည်။ ဤအဆိပ်ငွေ့သည် လူများကို မည်သို့မျှမမြစ်စေဘဲ မြင်းများကို စိတ်နှိုးဝင်လာပြီး သူတို့၏သခင်များကို ပြန်လည်ရန်မှ လာစေတတ်သော အစွမ်းရှိလေသည်။ ဤအဆိပ်မိလျှင် မြင်းများ ကျွမ်းကျင်မှုပျောက်နစ်နာကြတော့သည်။

“ဒီလက်နက်ပုန်းက မီးနဲ့မှသုံးလို့ရတာအစ်ကိုနဲ့၊ မီးမရှိလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်း သူတို့က လောင်မီးလက်နက်နဲ့ပစ်တော့ အသုံးကျသွားတာပေါ့၊ အစကတည်းက ညီမက သုံးချင်လို့ ကြည့်နေတာ၊ သူတို့မြင်းတွေစီးပြီး ဝင်လာကတည်းကပေါ့”

ကျင်စီးမေနှင့် ကျန်းစီးမဲ့တို့သည် ကဆုန်ပေါက်နေသော မြင်းများကိုရှောင်ရင်း ခွင်းပြလိုက်လေသည်။

နက်ကွန်းထဲတွင် မြင်းဟိသံများ ဆူညံနေသည်။ ခြင်္သေ့နက်ဝိုက်သားများ၏အော်ဟစ်သံများက ပို၍ဆူညံနေသည်။

ကျင်စီးမေပစ်ခတ်လိုက်သည့် အဆိပ်ငွေ့မီးခိုးလုံးများသည် တစ်ခန်းလုံးပြည့်နေသည်။ ကျင်စီးမေက..

“ကဲ.. ဒီက အမြန်ဆုံးပြေးကြဖို့အစ်ကို”

“ဒီအတိုင်းပြေးကြမလား”

“ဟာ.. ဒီအတိုင်းပြေးလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူတို့မြင်းတွေကို

ယူသွားမှပေါ့”

“အယ်လို”

ကျန်းစီးမဲ့ နားမလည်ချေ။ ကျင်စီးမေက ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကို မြင်းလေးကောင်သာရအောင်မင်းပါ”

“ဒီလောက် ကဆုန်းနိုင်နေတဲ့မြင်းတွေကို ဘယ်လိုယူရမှာလဲ”

ကျင်စီးမေက သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆက်လက်၍ပြော၏။

“အစ်ကိုနဲ့စန့်အိုယာကလေးအတွက် တစ်ကောင်၊ ညီမအတွက်တစ်ကောင်၊ ဟိုလူနဲ့ ကလေးအတွက်တစ်ကောင်၊ ဟိုကညီမအတွက် တစ်ကောင်၊ နုစုပေါင်း လေးကောင်ပေါ့”

“လေးကောင်က ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလောက်မြင်းနိုင်နေတဲ့ မြင်းတွေကို ဘယ်လိုမင်းရမှာလဲညီမရယ်”

ကျင်စီးမေက အိတ်ထဲမှဆေးလုံးလေးလုံးကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်းစီးမဲ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့မှာ ထိုဆေးလုံးများကိုကြည့်ကာ ကျင်စီးမေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်စီးမေသည် ကျန်းစီးမဲ့အားပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီဆေးလုံးတစ်လုံးစီကို မြင်းပါစစ်ထဲထည့်ပေးရမယ်

အစ်ကို”

“မြင်းတွေ ပြန်ကောင်းသွားရောလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြင်းသောက်တဲ့အရက်အဆိပ်တွေထိပြီးရင်

မြင်းတွေဟာ အခမ်းပြေးကြတာပဲ။ ဒီဆေးလုံးလေးတွေ ခွံပေးရင် မြင်းတွေဟာ ပြန်ငြိမ်းကျသွားတယ်။ ဟိုခန့်ဒီပေါက် မလုပ်တော့ဘူး၊ မြင်းတွေပြန်ငြိမ်းသွားတာ အစ်ကိုတွေ့လိမ့်မယ်၊ ခွံသာခွံပေးပါအစ်ကို၊ မြင်းပါးစပ်ထဲ ဝင်အောင်ခွံလိုက်ပါ။”

မြင်းများမှာ သောင်းကျန်းနေသည်။

ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများမှာ မြင်းပေါ်မုလိန်ကျသဖြင့် အောက်၌ရောက်ကုန်သည်။ မြင်းများကို လိုက်ဆွဲနေသည်။

ကွက်တီမေက ကျန်းစီးပုံအား လှမ်းပေးသောဆေးလုံးများမှာ ကြက်ဥတစ်ဝက်ခန့်ရှိသည်။ အစိမ်းရောင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကဲ အချိန်မမှီတော့ဘူး၊ ဒီဆေးလုံးတွေကိုသာ အောင်ခွံပေးပါ။”

ကျန်းစီးပုံမှာ ပထမပိုင်း ပိုင်ရှင်များသေဆုံးကုန်သည့် မြင်းများကိုစွာရသည်။ မြင်းများမှာ အပေါက်ဝပိတ်ဆို့နေသဖြင့် ထွက်မပြေးနိုင်ပါ။ မြင်းသုံးကောင်ရသည်။

ထိုမြင်းသုံးကောင်ကို ဆေးလုံးများ ခွံပေးလိုက်ရာ မြင်းသုံးကောင်စလုံး ငြိမ်းကျသွားသည်။ မှာလေခန့်နှင့်စုဘီတို့ကိုခေါ်ပြီး ကွက်တီမေကစင်းပြလိုက်သည်။

“မြင်းတွေရရင် တက်စီးပေတော့၊ ဒီမြင်းတွေနဲ့ အမြင်ကို ပြေးရမယ်၊ သူတို့လဲ မလိုက်နိုင်ပါဘူး။”

မှာလေခန့်သည် ကျန်းစီးပုံ၏လက်ထဲမှ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ တစ်ကောင်ကို စုဘီအားပေးပြီး တစ်ကောင်

ကို သူယူသည်။ ကွက်တီမေသည် မြင်းပေါ်မှခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို လက်ဝဲခန့်နှင့်ခွက်ချပြီး ကဆုန်ခိုင်းနေသောမြင်းကို လှယူလိုက်သည်။

“အစ်ကို... ဆေးလုံးခွံ”

ကျန်းစီးပုံက ကဆုန်ခိုင်းနေသောမြင်းအား ခက်ခက်ခဲခဲ ဆေးလုံးခွံလိုက်ရလေသည်။ မြင်းသည် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

“ကဲ... တက်လေ”

ကျန်းစီးပုံက စန်ချီယာကလေးအား မြင်းပေါ်ဆွဲတင်ရင်း ကွက်တီမေအား ပြောလိုက်သည်။ ဟိုမှာဘက်တွင် မှာလေခန့်နှင့် စုပုကျန်း၊ စုဘီတို့ မြင်းပေါ်ရောက်နေကြပြီ။

“ကဲ... ပြေးကြစို့”

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း မြင်းနက်ကြီးလေးကောင်သည် လူကြီးလေးယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို သယ်ဆောင်ကာ နတ်ကွန်းဖျက်ထဲမှ လေကဲ့သို့လွှဲပြန်ခြင်းဖြင့် ဝန်းခိုင်းပြေးလေတော့သည်။

နတ်ကွန်းဖျက်ထဲမှ ခြင်္သေ့နက်ဂိုဏ်းသားများမှာ သူတို့ခုကွနှင့်သူတို့ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏မြင်းများကို လိုက်ဆွဲနေရပါသည်။ မြင်းများသည် ဝန်းခိုင်းကြနေကြလေတော့သည်။

မြန်မာ့သံတော်ကြွင်း

မြင်းများသည် တကြောင်းပြေးနေကြပါသည်။ ချွန်တို့မြို့ကား အဝေးတွင်ကျန်ခဲ့ပြီ။

ချွန်တို့မြို့နှင့် အတော်ဝေးသောအခါမှ မြင်းများကို ရပ်တန့်ရန် ကျန်းစီးမုံက အချက်ပြလိုက်သည်။ အနိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

“နာကြပါဦး”

သူတို့သည် မြင်းများပေါ်မှဆင်းသက်လိုက်သည်။

သူတို့လေးဦးသည် ယခုပင် သက်ပြင်းများကို ချလိုက်နိုင်တော့သည်။ အပန်းဖြေနိုင်ကြသည်။

“ဓာလေခန့်... ဝါ ငါ့မိန်းမကျင်စီမေး၊ သူကငါ့သားပါ”

ဓာလေခန့်နှင့်စုတီတို့အား သူမိန်းမနှင့်ကလေးတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ဓာနေတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ၊ တစ်နှစ်မှ မနား

ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကသာ နားတာပါ။ ကျွန်တော်နှင့်စုတီအကြောင်းပါဦး ရန်အနီးမြို့မှာအခြေစိုက်မိကြတာပါ”

ဓာလေခန့်က ကျန်းစီးမုံအကြောင်းကိုပြောပြသည်။

ကျင်စီမေးသည် ချစ်ရည်ရွှမ်းလဲ့သော မှက်လုံးများဖြင့် ကျန်းစီးမုံအားကြည့်သည်။ သူတို့သည် ယခုမှ ဖွေဟောင်းနောင်းမြစ်များကိုမြန်မြန်ပြောမိကြတော့သည်။

သူတို့အားလုံး ဖျော်ရွှင်နေကြသည်။ ကျင်စီမေးနှင့်စုတီသည် ယခုမှသိကြရသော်လည်း ညီအစ်အရင်းသမ္ပယ် ချစ်ခင်သွားကြသည်။ စန်ချီယာကလေးနှင့် စုမုကျန်းကလေးတို့ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပါ။

သူတို့သည် လူကြီးများထက်စောပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြသည်ဟုတ်ပါလား။

“ဝါထက် အဘိုးချွယွန်ရော”

ကျန်းစီးမုံမှာ ဝမ်းသာအားဖြင့် ပြောစရာစကားများ ပြောမကုန်အောင် မြစ်နေပါသည်။ သူ ပြောမကုန်အောင်မြစ်နေသည့်စကားများထဲတွင် အဘိုးချွယွန်မပါပါ။ နောက် အဘိုးချွယွန်ကိုသတိရပါသည်။ သတိရလျှင်ရချင် မေးပါသည်။

သူ့အမေးကြောင့် ကျင်စီမေး မှက်နှာညှိုးသွားသည်။

“ဘိုးဘိုး ကွယ်လွန်သွားပါပြီအစ်ကို”

“ဟင်- ကွယ်လွန်သွားပြီဟုတ်လား၊ အာမြစ်လီဟင်”

ကျန်းစီးမုံ မေးသောမေးလိုက်ရသည်။ ရင်ကလေး ထိတ်ခနဲ

မြစ်သွားပါသည်။ ကျင့်စံမက အတစ်ချက်ကြိုက်ပြီးပြောသည်။

“ဟိုကောင်တွေလက်ချက်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“ဘယ်လိုမြစ်တာလဲဟင်”

“ဘယ်လိုမြစ်ရမလဲ၊ သူတို့က အဘိုးနဲ့ ညီမကို အပြတ်ခွဲပြီး စနံ့နံ့ယာကိုအပိုင်းခွဲ ကြိုးစားကြတာပေါ့။ သူတို့ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာတင် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း ဘိုးဘိုး သေရတာပဲပေါ့။ ဘိုးဘိုးဟာ- ဘိုးဘိုးဟာ-”

ကျင့်စံမေ စကားမဆက်နိုင်တော့ပါ။ သူမ မှက်ရည်များ ကျနေပါပြီ။

“တောက်”

ကျန်းစီးမုံထံမှ ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံကြားလာရသည်။ ကျင့်စံမေသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှက်လိုက်ပြီး-

“အစ်ကိုထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် တွေ့ကြုံရသမျှတွေကတော့ ပြောလို့မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲအစ်ကို၊ ညီမတို့လဲ ခုကတည်း အကျယ် ကြုံခဲ့ရတာပဲ။ ကံကောင်းထောက်မလို့သာ ခနံ့နံ့ ယာဟာ ညီမရဲ့လက်ထဲမှာရှိနေတာ”

“ဟင်- ညီမရဲ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွယ်” ကျန်းစီးမုံက စိတ်မသက်သာစွာပြောလိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ညီမတို့ဟာ ခနံ့ရင်မြို့

မှာပဲ ကြွမြေမပျက်နေခဲ့ကြတယ်။ ညီမတို့စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ပိုးထည်လုပ်ငန်းပဲ လုပ်ကိုင်နေတာပေါ့။ ဘယ်သူမှလဲ မခိုင်းမိကြပါဘူး။ အဲဒီတော့ စိတ်ချလက်ချမြစ်လာတယ်။ ဘယ်သူမှမခိုင်းမိလေလေ စိတ်ချလက်ချမြစ်လာလေပဲ။ အဲဒီလိုနေလာရင်း တစ်နေ့ကျတော့-

ကျင့်စံမေသည် အတိတ်အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းပြောပြနေသည်။ ဒီအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းမပြောပြချင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဘိုးဘိုးသေရသည့်အကြောင်းကို ကျန်းစီးမုံ သိအောင်ပြောပြရပါမည်။

“အိမ်ကို ပြင်းတစ်စီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ အဝတ်အစားဝတ်တာက သားသားနားနားပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အစ်ကိုနဲ့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုလို့ပြောတယ်”

“ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကို”

ကျန်းစီးမုံမှာ သံယောင်လိုက်မေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုလို့ပြောတာပဲ”

“သူပုံသဏ္ဌာန်ကိုပြောစမ်းပါဦး”

“အရင်ကမြင့်မြင့် နဖူးမောက်မောက် နှာယောင်ကောက်ကောက်နဲ့ပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေကလဲ အထဲကိုချိတ်ဝင်နေတယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် မျက်လုံးဟောက်ပက်ပက်နဲ့ပါ”

“အင်း- အစ်ကိုတို့ ခနံ့ရင်မြို့ကအိမ်ကိုရောက်သေးတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ထောင့်တည်းပဲ”

ကျန်းစီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နောင်အောင်

“အင်း- ဆက်ပြောပါဦး”

“သူက အစ်ကိုပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးတယ်။ သူ့နဲ့လိုက်ခဲ့ဖူးခေါ်တယ်။ သူ့ခေါ်တာ အင်မတန်မှင်သေတာပဲ”

“စာက ဘယ်လိုရေးထားလို့လဲ”

“သူ့စာကို ညီမ တစ်သက်ပေးနိုင်ပါ့မလား။ လိမ်ခေါ်တဲ့စာပဲဥစ္စာ၊ စာကို ညီမသိမ်းထားတယ်အစ်ကို၊ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရော့...”

ကျွန်တို့မေသည် ဟောင်းနွမ်း နွမ်းနီနေပြီဖြစ်သည့်စာတစ်စောင်ကို အင်္ကျီအတွင်းမှထုတ်ပေးသည်။

ဆယ်နှစ်လုံးလုံး သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသောစာဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့မှာ စာကို ကမ်းနားကတန်း ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

စာထဲတွင်ရေးထားသည်ကား-

ဆရာကြီးအဖေနှင့် ညီမကျွန်တို့မေ-

ယခုစာနှင့်လာသူမှာ ကျွန်တော်၏ ဂိုဏ်းတူ

ညီအစ်ကိုဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သွားနေသည့် ဟိမဝန္တာခရီးမှာ

ဆက်သွားရန် မလိုတော့သဖြင့် ခွမ်းပြည်နယ်တွင် ခေတ္တရပ်နားနေပါသည်။

ဟိမဝန္တာခရီးမှာ ကြမ်းတမ်းသလောက် ရည်ရွယ်ချက် မပေါက်မြောက်နိုင်သောခရီးဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းဆရာရပ်နားရပ်လွှာ(၃) ❀ ၂၀၇

ထို့ကြောင့် ခွမ်းပြည်နယ်ထဲတွင် ခေတ္တနားနေပါသည်။

ဆရာကြီးတို့ စန့်လွင်ပြီးတွင် ဆက်လက်နေထိုင်မည်ဆိုပါက အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် သတင်းရထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် လုံခြုံစိတ်ချရသော ခွမ်းပြည်နယ်ထဲမှာပင် အခြေချနေထိုင်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရပါသည်။

အမြန်မြန်အလွန်လွန် စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခွမ်းပြည်နယ်အတွင်းသို့ ဆရာကြီးနှင့် ညီမကျွန်တို့မေတို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်လာစေလိုပါသည်။

အမြန်ဆုံးလိုက်လာဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ သတင်းအရ အခြေအနေမကောင်းပါ။

ကျွန်တော့်မှာ ရန်သူများ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေပါသဖြင့် ခြေရာဖောက်လက်စနှင့် ခွမ်းပြည်နယ်ထဲမှာပင် ခြေရာဖောက်နေရပါသည်။

ယခုမှ အလွန်စိတ်ချရသောဂိုဏ်းတူညီအစ်ကို ငှက်အော့ကောင်းအား ကျွန်တော့်ကိုယ်စား စေလွှတ်လိုက်ရပါသည်။

သူနှင့်အတူ အချိန်မဆိုင်းဘဲ အမြန်ဆုံးလို

လာခဲ့ကြပါရန် အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။
ဤသတင်းအား မည်သူတို့မှ အသိမပေးဘဲ
လျှို့ဝှက်ထားပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ကျန်းစီးမုံ

လက်ရေးမှာ ကျန်းစီးမုံ၏လက်ရေး မဟုတ်ပါ။ ကျန်းစီး
မုံသည် ထိုသို့မြစ်လာမည်ဟု ကြိုတင်သိထားသဖြင့် သူ့လက်ရေး
ကို ဆွဲယွန်းနှင့်ကွင်းစီမေတို့ကို ပြသမထားပါ။

ဆွဲယွန်းရော ကွင်းစီမေပါ ကျန်းစီးမုံ၏လက်ရေးကို မြင်
ဖူးခြင်းမရှိပါ။ ထို့ပြင် ရေးထားသည့်စာက ကျွေးကြောင်းဆီလွှော်
သည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ငုတ်တော့ကောင်းအား ကောင်း
စွာယုံကြည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မြင်ဆင်စရာရှိသည်တို့ကိုပြင်ဆင်
ယူငင်စရာရှိသည်တို့ကိုယူငယ်ပြီး ငုတ်တော့ကောင်းဆိုသူနှင့်အတူ
လိုက်ခဲ့ပါသည်။

“လက်စသတ်တော့... ငုတ်တော့ကောင်းဆိုတဲ့သူဟာ
ကလေးသူမပဲ”

“ဘာ- ကလေးသူမီးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကလေးတွေဦးပြီး ရောင်းစားနေတဲ့လူပဲ။
ကလေးတွေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရမလဲ၊ ရတဲ့နည်းနဲ့ ကလေးကိုဦးတယ်။

နောက်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်စားနေတဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်များ သူ ညီမတို့
အကြောင်းသိသွားတာကို အတော်စရာပြတယ်”

“ဟုတ်တယ်- စုံပြောရမယ်။ အစ်ကိုတို့ အကြောင်းကို အ
တော်သိထားတယ်”

“သူ ညီမတို့ကိုအသိအကျွမ်းသလဲ”

“သူ ညီမတို့ကို ကျီတင်းမြို့ကိုခေါ်သွားတယ်”

“ကျီတင်းမြို့- ဟုတ်လား”

ကျန်းစီးမုံမှာ ထုခန့်မတတ်မြစ်သွားသည်။ စုစီကလည်း
ကျီတင်းမြို့ဆိုသည်နှင့် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ရွာလေခန့်သည် စုစီလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း မြည်းညှင်းစွာ
ပြောသည်။

“ညီမ သူပြောတာနားထောင်ပါဦးကွာ”

ကျွင်းစီမေက သူမ၏ဇာတ်လမ်းကိုဆက်ပြောသည်။

“ညီမတို့လဲ ဘာမှန်းမသိဘူး။ ကျီတင်းမြို့မှာတလည်လည်
နေနေရတယ်။ တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ပြောင်းနေရတယ်။ ကြာ
တော့ မသင်္ကာဖြစ်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး၊ ညီမတို့ တစ်လက်
ပြီးတစ်လက် ဘာလို့ပြောင်းနေရတာလဲ၊ ညီမတို့လဲ အဲဒီကနေ
ဖုတ်ပြေးကြဖို့ ကြိုးစားကြတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ညီမတို့ ဘယ်မှာနေရလဲ”

“ညီမတို့ရဲ့လုံခြုံရေးကို ခိုးခိုက်ရတယ်ပြောပြီး ကုန်သွယ်
ပြီးတစ်ယောက်ရဲ့ကုန်လှောင်ရုံထဲမှာ နေရတယ်။ ချောင်းကနေ

ရတနာကြွက်တွေလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ မွန်းကွပ်နေတာပဲ၊ ညီမတို့ကလဲ သူက လုံခြုံရေးအတွက်လို့ပြောထားတော့ နေရတော့တာပေါ့”

“ထွက်ပြေးတော့ကော-”

“ငုတ်အော့ကောင်းစွဲလူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတာပေါ့၊ ငုတ်အော့ကောင်းဟာ သိုင်းသမားတပ်ညီတွေပေးထားတာပဲ၊ ငုတ်အော့ကောင်းဟာ ခေါ်သေးသေးလူ မဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းပွဲပြီး ကလေးရောင်းစားတဲ့လူယုတ်မား သူလူတွေနဲ့တိုက်ခိုက်ရင်း ဘိုးဘိုးသူ့ယုန်သေဆုံးသွားရတယ်”

ကျန်းစီးပုံစံကြိတ်မိသည်။

ငုတ်အော့ကောင်းဆိုသည့် လူကိုလည်း မှတ်ထားလိုက်မိသည်။ ရာလေခန့်နှင့်စုတ်တို့မှာလည်း ဒေါသထွက်နေသဖြင့် မျက်နှာများနီမြန်းနေကြသည်။

မှန်သည်။ ငုတ်အော့ကောင်းသည် ကွပ်စီမေတို့ကို လက်ပြောင်းလက်လွှဲထားသည်။

ကွပ်စီမေတို့ထွက်မပြေးစေရန် လုံခြုံရေးအတွက် အရေးကြီးသည်ဟုပြောထားပြီး လျှောင့်ထားသည့်စိမ်းတွင် သိုသိုသိပ်သိပ်နေစေသည်။ သူကတော့ ကလေးကိုရောင်းစားရန် အဆင့်ဆင့်စေ့ကောပြောသည်။

“ညီမတို့ အယ်ကိုထွက်ပြေးတာလဲ”

ကျန်းစီးပုံက မေးလိုက်သည်။

ကွပ်စီမေက ဆက်ပြောသည်။

“ညီမတို့လဲ အခြေအနေစွပ်တွေးတုန်း ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဝေးဝေးပြေးလို့မရပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ အစောင့်တွေက သိပ်စိပ်တာကိုး၊ ကျီတင်းမြို့နဲ့သူငွေဆိုတဲ့လူနဲ့ လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားရတယ်”

“သူ့နာမည်ကို သိသလား”

ကျန်းစီးပုံက မေးလိုက်သည်။

“ကွပ်ချင်ဟန်တဲ့”

ကျန်းစီးပုံသည် စုတ်အား လှည့်ကြည့်မိတော့သည်။ သူတို့ဇာတ်ရည်လည်သွားတော့သည်။

ငုတ်အော့ကောင်းသည် ကွပ်စီမေတို့သားအမိကို ကွပ်ချင်ဟန်လက်သို့ ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကွပ်စီမေတို့သားအမိကို ကွပ်ချင်ဟန် မည်ကဲ့သို့ချုပ်နှောင်ထားသည်ကို မေးမြန်းရတော့သည်။

“ကွပ်ချင်ဟန်က ညီမတို့ကိုဘယ်မှာထားသလဲ”

“ကွပ်ချင်ဟန်က ညီမတို့ကို ကောင်းကောင်းထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချုပ်ထားတာ၊ စန့်ခိုဃာကလေးကိုတော့ တခြားခေါ်သွားတယ်၊ ကွပ်ချင်ဟန်ဟာ ညီမတို့ကို အစားအသောက်လဲ မဝေပဲ ရေလဲမပေးနဲ့ ထားတာ”

“တော်တော် ယုတ်မာတဲ့အကောင်ပဲ”

“ဟာ... ယုတ်မာတာတော့ မပြောနဲ့တော့”

“ညီမတို့ကို ကျီတင်းမြို့မှာပဲထားသလား”

“မဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ ညီမတို့ကို ကျီတင်းဖြိုဖျားမထားဘူး၊ မျက်လုံးအဝတ်စည်းပြီး ပြင်းလှည်းနဲ့တင်ခေါ်သွားတယ်၊ သွားတာ ကလဲအတော်ကြာတယ်၊ နောက်ဆုံး ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက် မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးချွေ့ယွန်ကလဲ မရှိတော့ ညီမ တို့ ခုကွရောက်လိုက်တာ”

ကျွန်းစီးမုံက သက်ပြင်းချွေ့မိသည်။

ကျွင်းစီးမေမေမှာ အဖော်မပါဘဲ ခုကွများကို ရင်စည်းခံခဲ့ရ သည်မဟုတ်ပါလား။

“စန်ဒီယာကလေးနဲ့ ညီမ ဘယ်လိုပြန်ဆိုတာလဲ၊ စန်ဒီ ယာကလေးကို ကွမ်းခွင်ဟန်က ခွဲထားတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ပြောပါ့မယ်အစ်ကို၊ ကံကလဲ ကောင်းသွားတယ်ဆိုရမှာ ပေါ့၊ အဆိုးထဲကအကောင်းပေါ့၊ တစ်ခါတစ်လေလဲ ဒီလိုမို့ဦးမှပေါ့၊ ဒီလိုမရှိရင် လောကကြီးဟာ ဘယ်လိုလုပ် နေစရာကောင်းတော့ မှာလဲ”

ကျွင်းစီးမေသည် သူရင်ခွင်ထဲ၌တိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သည့် စန်ဒီယာကလေးကိုငုံကြည့်သည်။

စုတီကလည်း သူရင်ခွင်ထဲ၌တိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သည့် ဇာ ကျွန်းကလေးကို ငုံကြည့်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ လူကြီးများ ဓမ္မဟောင်းနှောင်းမြန် မှာပြန်ပြောနေသည်ကို ငြီးငွေ့ပြီး တိပ်ပျော်သွားကြပါသည်။

“တကယ်တော့ ငုတ်အော့ကောင်းရော၊ ကွမ်းခွင်ဟန်ပါ

စန်ဒီယာကလေးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိကြဘူး၊ မိုးမိုးတန်း တန်း ရောင်းစားဖို့ကြံကြံတာ၊ တစ်ခုတော့ သူတို့သိတယ်၊ စန်ဒီယာ ကလေးဟာ အထက်တန်းစားမိဘက ပေါက်ဖွားလာတာကိုတော့ သူတို့သိတယ်”

ကျွင်းစီးမေက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပိုင်းကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်၊ စန်ဒီယာ ဟာ နယ်စားကြီးကျီတောင်အလိုမို့နေတဲ့ ကလေးမှန်းသိသွားပုံရ တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျီတောင်ဆီမှာ ကြိုက်စရာနဲ့ရောင်းစားဖို့ လုပ် ကြပြန်ရော၊ ကလေးကိုလဲ ပိုတင်းကျပ်လိုက်တာပေါ့”

“အင်း.. ခွပ်သလောက် ယုတ်မာတဲ့လုပ်”

စွာလေခနဲက မကျေမနပ်မြင့်မှတ်ချက်ချသည်။

“သူခွပ်တာတော့မပြောနဲ့တော့ အစ်ကိုတို့ထင်တာထက် ပိုခွပ်သေးတယ်”

ကျွင်းစီးမေက မြေသည်။

“ဟင်- ပိုခွပ်သေးတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်- သူဟာ ပထမ ကျီတောင်ကိုရောင်းဖို့ အ ဆက်အသွယ်လုပ်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျီတောင်ထက်ငွေပိုပေး တဲ့လူကလဲမတွေ့ရော ကျီတောင်ကို ရောင်းစားဖို့ဝကားလဲ ယုတ် သွားရောပဲ၊ နောက်ဝယ်မယ့်လူက ငွေအဆပေါင်းများစွာ ပိုပေး ထားတာကိုး”

“ဟုတ်လား- နောက်ထပ် ငွေအဆပေါင်းများစွာ ပိုပေးတဲ့

လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဝါတော့ ညီမ မသိဘူး သူတို့ပြောနေတာကိုပဲ ညီမကြား
ရုံတင်ကြားရတာ”

“ဝါနဲ့ အဲဒီငွေပိုပေးတဲ့လူကို ရောင်းလိုက်ရောလား၊ ကျွီ
တောင်ကိုတော့ သူတို့လျှို့ဝှက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ရောင်းလိုက်တယ်၊ ဒီတစ်ခါကျတော့ ညီမ
ကိုပါအဆစ်ထည်ပေးလိုက်တယ်၊ သူတို့ဟာ ညီမကိုတော့ကြောက်
တယ်၊ ညီမက မျက်နှာထားတင်းနေတာကိုး”

ကျွတ်အိမေသည် ပြောရင်းဝေါသထွက်လာသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ညီမတို့ကို ဖြင်းလှည်းနဲ့ဆက်ခေါ်သွားတာပဲ၊
ဘယ်အရပ်မှန်းလဲ မသိတော့ပါဘူး၊ ကွပ်ချင်ဟန်လဲ ငွေထုပ်ပိုက်
ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီလူတွေက ကျွီတောင်ပေးတာထက် အဆ
ပေါင်းများစွာပိုတယ်၊ ကျွီတောင်ပေးတဲ့ငွေကလဲ နည်းတာမဟုတ်
ပါဘူး၊ ဝါပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေးမနေနိုင်ပါဘူး၊ ကျွီတောင်
နဲ့လူတွေက သူ့ကို ဒီအတိုင်း ဘယ်ကြည့်နေမလဲ၊ ခုကဆက်ပေးတာ
ပေါ့”

သည်တော့မှ ဆွန်းရေကန်ကြီးအနီးတွင် ကွပ်ချင်ဟန်
အသတ်ခံရပုံကို သဘောပေါက်လာမိသည်။

ယခင်က သဘောမပေါက်ခဲ့ပေး

“ညီမတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလွတ်လာတာလဲ”

ကျွတ်အိမေက ပြုံးရိုသိသန်းလာသည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ ဒီမြစ်ကြီးကိုကျွေးဖူးတင်ရမယ်၊ ဟွမ်
ဟိုမြစ်ကြီးကိုပေါ့”

“ဘာ . . . ဘယ်လို ဟွမ်ဟိုမြစ်ကြီးကို”

ကျွတ်အိမေက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ညီမတို့ကို ဖြင်းလှည်းနဲ့တင်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး
သွားလို့မရတော့တဲ့အထိပဲ၊ နေ့မှာမြစ်ကြီးဆီးခံနေတာကိုး၊ အဲဒါ
နဲ့ ရေလမ်းက လေ့နဲ့ဆက်သွားတယ်၊ လေ့ပေါ်မှာကလဲ အစောင့်
တွေပါတယ်မဟုတ်လား၊ ညီမလဲ မလွတ်နိုင်တော့ဘူးလို့ စိတ်တုံး
တုံးချမိတော့တယ်၊ အခြေအနေက မပေးတော့ဘူးမဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့- စိတ်ဓာတ်ကျရောပဲပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုလွတ်
လာတာလဲ”

ကျွတ်အိမေက ပြုံးရိုသိသန်းလာသည်။

“ညီမလွတ်လာတာ တကယ်အချိန်ကိုက်ပဲအစ်ကို၊ အဲဒီ
အချိန်မှာ ဟွမ်ဟိုမြစ်ကြီးကလဲ ချေကြီးလာတယ်၊ ချေကြီးလိုက်ပုံ
ကလဲ ကြောက်မနန်းလိလိပဲ၊ ဒီကြားထဲမှာ လေကတိုက်လာတယ်၊
ပထမ မြည်မြည်တိုက်တယ်၊ နောက်တော့ မုန်တိုင်းအဖြစ်ပြောင်း
လဲသွားတာပဲ”

“အဲဒီမှာတင် ညီမ အခွင့်အရေးရတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မုန်တိုင်းတိုက်တော့ သူတို့ ညီမကိုကနား
နိုင်တော့ဘူးလေ၊ ညီမက စိတ်ဖျက်လက်ဖျက်တိုင်းနေတာလေက
ကသောင်းကနင်းဖြစ်လာတော့ ညီမလဲ တစ်ခေါ်နဲ့ပျောက်တာ

ပဲ၊ သူတို့က ညီမကိုသိုင်းပညာမတတ်ဘူးလို့ထင်နေတော့ ညီမကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားတယ်၊ ညီမကလဲ အနီးကပ်မိတဲ့လူတွေကို တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ အားလုံးရေထဲကျကုန်တာပဲ”

“ကောင်းတယ်- အခွင့်အရေးရတုန်း ခီလို အမိအရယူရ တယ်”

“လေ့ပေါ်ကလူတွေကလဲ ကုန်သလောက်ရှိသွားတယ်၊ ကျန်တာတွေကတော့ လေ့သမားတွေပဲ၊ သိုင်းပညာမတတ်ကြပါ ဘူး၊ ဓါနဲ့ ညီမလဲ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ခီအတိုင်း မုန်တိုင်းထဲမှာပျော် လိုက်ရတော့တာပဲ၊ ညီမလေးတို့ ကံကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တို့မေက ဆက်လက်၍ပြောပါသည်။

“လေ့က မော့ချင်ရာမော့နေပြီး ကမ်းပေါ်ကို ထိုးတင် သွားတာပဲ၊ ဟာ.. ညီမဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အယ်ပြောကောင်းမလဲ ညီမလဲ စန်ဒီယာကလေးကိုခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်းထွက်ပြေးတာ ပဲပေါ့”

“ညီမ အယ်ကိုထွက်ပြေးတာလဲဟင်”

ကျွန်တို့မေ၏မျက်နှာကလေးမှာ ချက်ချင်းညှိုးသွားသည်၊ စကားပြောရသည်ပင် ဆိုနှင့်သွားသည်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလိုက်ပြီ..

“ခီလိုပဲ ခြေဦးတည်ရာပေါ့အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုစဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ၊ ဘိုးဘိုးကလဲမရှိတော့ဘူး၊ ဘိုးဘိုးမိရင် တစ်မျိုးပေါ့၊ အစ်ကိုကလဲ မမို့ တခြားအားကိုးစရာ ဘာမှမရှိလဲအစ်ကိုရယ်၊ ခီ

ကြားထဲမှာ ညီမတို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားနေရတာ မဟုတ် ဘူး၊ ရန်သူက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ကျွန်တို့မေအမြင်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာပင်။

တော်မဲ့တန်မဲ့ မိန်းမသားဆိုလျှင် သွေးဖျက်သွားနိုင် လောက်ပေသည်။ အားကိုးရာမဲ့ရသည်အဖြစ်ကြားတွင် ရန်သူ များက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

ထို့ပြင် ရန်သူပေါင်းက သောင်းခြောက်ထောင်။

“ညီမတို့ ဘယ်မှာပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေရုံမှာလဲ၊ ခီတော့ စန်ဒီယာကလေးကို ခုပ်ဖျက်ပေးရတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အမှတ် အသား စက်လက္ခဏာဟာ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုယ် ပေါ်ကစက်လက္ခဏာတွေကို မျောက်ဖျက်ပုံပေးရတယ်၊ အေးနဲ့ ပုံရတာပေါ့”

ကျွန်တို့မေ၏စကားကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာပင် နား ထောင်နေကြသည်။

“ခီလိုနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် လှည့်လည်သွားနေရတာ ပဲ၊ ကျွီတောင်မဲ့နယ်ကိုမှောင်ကွင်းပြီး နေထိုင်ကြရတယ်”

စုအိမှာ မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

နားထောင်ရင်း မျက်ရည်များစဲလာမိတော့သည်။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အစ်မဆီမှပြေးရသောအခါ ဤ သို့ပင် လှည့်လည်နေထိုင်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလေ။

“ညီမတို့နှစ်ယောက် လှည့်လည်သွားလာနေရတဲ့အခါမှာ သူများခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေကို အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပေးရတယ်။ သားကလေးကလဲ အားကိုးရပါတယ်။ အမေမလုပ်တဲ့အလုပ်ကို အားလုံးလိုက်လုပ်တာပဲ။ သူ့ကပြောသေးတယ်။ အမေပင်ပန်းပါတယ်။ နားပါဦးတဲ့ သူဟာ အင်မတန်ပွဲကြီးတယ်။ အမေမလုပ်တဲ့အလုပ်ဆိုရင် အကုန်ပိုင်းလုပ်ပေးတာပဲ”

ကျွန်တို့မိမိက မျက်စိရည်ခဲရင်းဆက်ပြောသည်။

“အဆင်ပြေတဲ့နယ်ကျွေတော့ အရောင်းအဝယ်ကလေး အာလေးလုပ်ရတာပေါ့။ ရန်သူကိုလဲ ကြည့်ရသေးတယ်။ ရန်သူအနိုင်အရောင်တွေရင် အဆင်ပြေတဲ့အလုပ်ကလေးကိုစွန့်ပြီး ပြေးရတော့တာပဲ။ ရန်သူတို့ရောင်ပြေးရတာ ခဏ ခဏပါပဲ။ အဲဒါအဆင်မပြေတဲ့အခါကျတော့ အခလိုတောင်းစားရတယ်”

ကျွန်တို့မိမိအသံက ဖျက်သံပါလာသည်။

ကျန်းစီးမုံမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ကလေးကို သိုင်းပညာကော သင်ပေးဖြစ်သေးသလား”

ကျန်းစီးမုံ၏အမေကြောင့် ကျွန်တို့မိမိမှာ ဇွတ်တရက်ကြောင်သွားရပါသည်။

“အစ်ကိုပဲ ဒီကလေးကို သိုင်းပညာမသင်ပေးရဘူးဆို၊ သိုင်းပညာမသင်ပေးဘဲနဲ့ တခြား အတတ်ပညာတတ်အောင် ပေးပြုရမယ်ဆို”

ကျန်းစီးမုံမေ့သွားပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာသင်မပေးရန် ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တို့မိမိက ဆက်ပြောသည်။

“ဝါကြောင့် သိုင်းပညာဘက် စိတ်ပါသွားမှာမို့လို့ သိုင်းလောကနဲ့ အကင်းစွမ်းဆုံးဖြစ်အောင် နေခဲ့ပါတယ်။ သိုင်းဆိုတဲ့စကားကိုတောင် ထည့်မပြောခဲ့ဘူး။ သိုင်းပြိုင်ပွဲတွေ ကြုံသားပဲ။ ပါပေမယ့် ကလေးကိုလိုက်မပြုဘူး။ သိုင်းဆိုတာကို သူ့ဘဝထဲမှာ မှောင်ချထားတယ်”

“ညီမက မှောင်ချထားတာတော့ဟုတ်ပါပဲ။ သူက ဘယ်နယ်နေသလဲ။ စိတ်ဝင်စားမှုမပြဘူးလား”

ကျန်းစီးမုံ၏အမေစကားကို ကျွန်တို့မိမိကခေါင်းခါယမ်းမင်း အပြောပေးသည်။

“ဝီလေးကစကားပြောတယ်လေ။ စန်ဒီယာကလေးဟာ အစွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ နတ်ကွန်းထဲ အစ်ကိုတို့မရောက်ခင်က လူထွားကြီးကို သစ်သားချောင်းနဲ့မှိုက်ပစ်လိုက်တာ ဘေးတောင်ကျိုးသွားရတယ်။ ဟိုလူရဲ့စားကျိုးဟာ သူ့လူကိုသွားစိုက်တာပဲ”

“အင်း.. ပါရမီစွမ်း၊ ဝီလောက်တော့ မှီမှာပေါ့”

“သူဟာ သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူ့စိတ်ကူးတွေနဲ့ သိုင်းကျက်တွေပေါ်ထုတ်နေတာပဲ။ သူများရဲ့ သိုင်းကျက်တွေကိုလဲ တစ်ခါခြင်ဖူးရုံနဲ့ပုတ်မိတယ်။ တစ်ခါက လူငယ်ငယ်တစ်ယောက်နဲ့ သိုင်းကစားနေတာတွေလို့ ညီမက သူ့အခါပြောရ

တယ်... 'မေမေ သား သိုင်းကရားတာကိုမကြိုက်ဘူးလို့' ပြောလိုက်တော့ အဲဒီကတည်းက သိုင်းမကရားတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သိုင်းကရားတဲ့လူတွေကိုတော့ တမေ့တမောရပ် ကြည့်နေတာပဲ"

"သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ကရားနေမှာပေါ့လေ၊ အမေက သိုင်းကရားတာ မကြိုက်ဘူးပြောထားလို့သာ သူ မကရားတာ... ဟုတ်တယ်၊ သူ့အိပ်နေရင်း ယောင်ရင်တောင် သိုင်းကွက်တွေကို ယောင်တာ၊ သူ ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားမှန်းမသိဘူး၊ သူ့ကို သနားတောင် သနားတယ်၊ သူ ကရားချင်တာကို မကရားစေဘဲနဲ့ ဝိတ်ပင်ထားခဲ့ရလို့"

"ဪ... ညီမရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာ သူတွေပြီးထိုင်နေတယ်၊ ထိုင်နေခဲ့ကြည့်တာနဲ့ သူတစ်ဦးစုစုစားနေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပဲ 'ဟဲ့သား... အာပြစ်လို့ထိုင်နေတာလဲ' လို့မေမေတယ်၊ သူက ယောင်ပြီး 'မေမေ... သား သိုင်းကရားကြည့်နေတာပါ' လို့ ယောင်ယမ်းပြောပြတယ်၊ နောက်မှ သူပြောတာမှားသွားမှန်းသိလို့ ဟိုဟိုသည်သည် တွေ့လို့လွဲပြီးပြောတယ်၊ ကြည့်ပါဦး..."

သူ့ကိုကို သိုင်းမကရားရဘူးလို့ပြောထားလို့ စိတ်ထဲမှာ ကရားကြည့်နေတာ၊ သူ ဘယ်လောက်ဝါသနာပါသလဲဆိုတာ"

ကွင်းအမေသည် အိပ်နေသည့်ခန်းမှ ညာဘက်လေး၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲမြှောက်ပြလိုက်သည်။

"အဲဒါရောကောင်းတာက ဒါပဲ"

"ဘာကိုပြောတာလဲ"

"သူ့မှာ အဲဒါရောကောင်းလောက်တဲ့ သန့်မာမှုရှိတယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်ကိုတောင် ဖင်ထိုင်လဲသွားအောင် ကွန်းပစ်နိုင်တယ်"

ကွန်းစီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

"ဟိုခွေးနက်ကြီးကို သတ်လိုက်တာကြည့်ပါလား"

ကွင်းအမေက...

"သူ... တစ်ချက်တည်းထိုးတာလို့ပြောတယ်၊ ခွေးကြီးရဲ့ နံကြားကို တစ်ချက်တည်းထိုးတာနဲ့ ခွေးကြီးသေသွားတယ်လို့ ဟိုလူကကြီးနစ်နစ်ယောက်က ပြောတာပဲ၊ သူကတော့ သူ့အင်အားကို မသိပါဘူး၊ အနေမသင့်လို့ သေသွားတာလို့ပြောတယ်"

"သူ အင်အားကြီးတာကို အစ်ကိုသိပြီးပါပြီ၊ ရွာလေခန့်နဲ့ တွေ့တုန်းကလဲ ရွာလေခန့်နဲ့ လက်ကောက်ဝတ်တွေ ယောင်ကိုင်းသွားအောင် သူလုပ်ခဲ့တာပဲ"

ရွာလေခန့်က အကျိုးအကြောင်းဝင်စွမ်းပြသည်။

ထိုအခါ ကွင်းအမေက...

"အို... အဲဒီလိုမှမသိတာပဲရင်၊ သိရင် ကွန်မတီဘဝကို ပြောပြမှာပေါ့၊ ကဲ... သူ့အင်အားကြီးနေတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ညီမတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်"

ကွန်းစီးမုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“လွယ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးလိုက်ရုံပေါ့၊ သူကလဲ စိတ်ဝင်စားတော့ အတတ်မြန်တာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်..”

ကျွန်တို့အဖေ မျက်လုံးလေးစိုင်းသွားသည်။

“အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာလား၊ နောက်နေတာလား၊ အစ်ကိုပဲ သူ့ကို သိုင်းပညာသင်ပေးပေးရဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ သူ့အဖေတာဝန်ကူတိုလဲ ကတိပေးခဲ့တယ်လေ”

ကျန်းစီးမုံက ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

“အခြေအနေက အရင်တုန်းကနဲ့မတူတော့ဘူး၊ ပြောင်းလဲသွားပြီမို့၊ သူ့ကိုသိုင်းပညာသင်ပေးရလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သင်ကိုသင်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုအမေ့ကာ ဟိမဝန္တာမှအတွေ့အကြုံများနှင့် ဆရာကြီး ဟုကွမ်းကိုတွေ့ရှိရုံ၊ ဆရာကြီးဟုကွမ်း၏မှတ်ချက်တို့ကို ပြန်လည် ပြောပြလိုက်ရတော့သည်။

“ဟောဒီမှာ သက်သေပါလာတယ်”

ကျန်းစီးမုံက ရွာလေခန့်အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။ ရွာလေခန့်မှာရယ်လျက်..

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဂွဗျက်တွေ

မိုးရာသီတွင် မြေပြင်သည် စိမ်းလန်းသောသစ်ပင်များဖြင့် လွှမ်းမိုးကာ လန်းဆန်းသာယာလျက်ရှိပေသည်။ မြစ်ချောင်း အင်းတိုင်များတွင်လည်း ခရုစားမွေးမွေးနှင့်ရှိပေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကား တိမ်ညိုတိမ်လိပ်များပြည့်လွန်းနေကာ အပြတမ်းတို့ဆိုင်းမည်းမှောင်နေတော့သည်။

ဂျိုးဂျိုးရိုင်းသံသည်လည်း သံပြည့်မစဲ နားကွဲမတတ်ပြည်ဟည်းနေပေသည်။ အထေးဆီမှလွင်းမြင်နေရသော တောင်တန်းကြီးကား ထိုက်ယင်တောင်တန်းကြီးတည်း။

ထိုက်ယင်တောင်တန်းကြီးသည် မိုးရိပ်တိမ်တောင်များဖြင့် တွဲပိုင်းရီဝေနေတော့သည်။

ကျန်းစီးမုံသည် ပြတင်းဝှံ့ရပ်နေခဲ့သည်မှာ မည်းမည်း ဂြိုဟ်သီတော့ချေ၊ နောက်တက်မှခြေသံကြားမှ လှည့်ကြည့်သည်။

ချစ်စဖွယ်အမြဲဆင်ယင်ထားသော ကျွတ်အိမ်မေပင်တည်း။
သူ့ကို၏ သာယာသောအိမ်ထောင်ရေးသည် ချမ်းမြေ့မှု
အတိပင်း ဆယ်နှစ်မျှ ကင်းကွာခဲ့ရပြီးနောက် သူ့ကိုသည် အတိုးချ
ပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာမှုကိုပြကြရလေသည်။

“အစ်ကို ဘာကိုစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

ကျွတ်အိမ်မေသည် ကျန်းစီးမုံ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်
သည်။ ကျန်းစီးမုံကညည်း သူမ၏ပန်းလေးကို ယုယစွာတွေးလိုက်လိုက်
သည်။

“အစ်ကို ဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်၊ စိတ်ညစ်ရောတွေ
ရှိရင်လဲ ခွဲဝေပေးပါလားဟင်”

“မနီပါဘူးကွယ်၊ အစ်ကို ခန့်နှစ်ခုသွားနေတာပါ၊ ညီမ
လိုက်လို့ မမြင်ပါဘူးကွယ်”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့”

ကျန်းစီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ခန့်နှစ်ခုက သွားနေတာပဲ၊ တစ်ခုက
အတိတ်ခန့်၊ အစ်ကိုနဲ့ညီမနဲ့ခွဲခွဲနေချိန်မှာ အသီးသီးဖြတ်သန်း
ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတဲ့ခန့်၊ ညီမလဲ ခုကွတွေ့နေရင်ဆိုင်၊ အစ်ကိုလဲ ခုကွ
တွေ့နေရင်ဆိုင်၊ ညီမလဲ တောင်းစားရတဲ့ဘဝမျိုးအထိရောက်၊ အစ်
ကိုလဲ တောင်းစားရတဲ့ဘဝမျိုးအထိရောက်၊ အင်မတန် ပင်ပန်း
ဆင်းရဲခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

ကျွတ်အိမ်မေကပြောရင်း ပုခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“နောက်ခန့်ကကော..”

ကျန်းစီးမုံ သက်ပြင်းတစ်ခုကချလိုက်သည်။

“နောက်ခန့်တစ်ခုကတော့ ရွှေဆက်ရမယ့်ခန့်၊ အနာ
ဂတ်ခန့်ပေါ့ ညီမရယ်”

ကျွတ်အိမ်မေက ကျန်းစီးမုံကိုမေးလိုက်သည်။

“ပြောပါဦးအစ်ကို- ရွှေဆက်ရမယ့်ခန့်ကိုတော့ အစ်ကို
ပြောမှ ညီမသိရမှာပါ”

“လာ ဒီအကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြော
ကြရအောင်”

သူက ကျွတ်အိမ်မေကိုရင်ခွင်ထဲမှခွါလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်
မှာဆီသို့ခေါ်ဆောင်လာသည်။ နေသားတကျထိုင်လိုက်ကြပြီးမှ
စကားစသည်။

“စန်ဒီယာကလေးအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုရတော့
မယ်လေ၊ မချလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင်.. အစ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီဟုတ်လား၊ အစ်ကို
အယ်လိုထပ်ပြီးစီစဉ်ချင်လို့လဲ၊ အခုလဲ သားကိုအခြေခံသိုဇ်ပညာ
တွေကို အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ပဲ သင်ပေးနေတာပဲဟုတ်လား”

စန်ဒီယာကလေးအား သိုဇ်ပညာသင်ပေးနေသူမှာ ကျန်း
စီးမုံပင်မကပါ၊ ရွာလေခန့်ပါ စန်ဒီယာကလေးအား သိုဇ်ပညာ
သင်ကြားပေးနေပါသည်။

နှစ်ဦးစလုံး မိမိစီးစီးသင်ကြားပေးနေသဖြင့် စန်ဒီယာက

လေး၏တိုးတက်မှုမှာ မြန်ဆန်လှပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါနဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူးလေ”

“အဲဒီတော့”

“သားဟာ သိလွယ်တတ်လွယ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ၊ ပါရမီဓာတ်နဲ့တိုလူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို အခြေခံကောင်းကောင်းခေါ်ပေးနိုင်ဖို့လိုတယ်။ အခြေခံကောင်းရင်ကောင်းသလောက် အတတ်မြန်တယ်၊ ဥပျာဉ်ဖူး ဥပျာဉ်စိုက်မျိုးသလိုပေါ့ကွယ်၊ မြေဩဇာကောင်းလေလေ သူ့စိုက်တဲ့အပင်တွေစွင့်သန့်နွံ့ဖို့လေလေပဲပေါ့”

ကျန်းစီးမုံက ချင်းပြသည်။

ကျွတ်ဘီမေက သဘောပေါက်သွားသည်။

“အစ်ကို့ဆိုလိုတာက သားကို သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ဟာ အစ်ကိုတို့နဲ့တင် မလုံလောက် မပြည့်စုံတော့ဘူးလို့ဆိုလိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဒါတင်မကသေးဘူး”

“ဘယ်လိုများလဲဟင်”

“သိုင်းလောကထဲဝင်မယ့်လူဟာ သိုင်းလောကအကြောင်း နဲ့နဲ့စပ်စပ်နားလည်ထားရမယ်၊ ကိုယ်ဝင်မယ့် လောကအကြောင်းကိုယ်မသိထားရင် အဲဒီလူလောက်ညွတ်လို့ ဘယ်ဖို့ပါ့မလဲ၊ မညွတ်လို့ဖြစ်အောင် သိုင်းလောသားသားတွေနဲ့လဲ ရောရောနှောနှောနေထိုင်နိုင်ရမယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ဂိုဏ်းကြီးခြောက်ဂိုဏ်းရှိတာတောင် သိမထားရင် ဒီလူလောက်ညွတ်လို့ ဘယ်ဖို့တော့မယ်”

“အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

ကျန်းစီးမုံက သက်မြင်းတစ်ချက်ချွန်း သူမကို သေသေချာချာကြည့်ကာ၊

“အစ်ကိုသဘောကတော့ သူ့ကိုကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုခုမှာ အပ်နှံလိုက်ချင်တာပါပဲ၊ ဒါဆိုရင် ကိစ္စကပြီးပြီ၊ သူ့ရေနေဟာ ရင်အေးစရာဖြစ်သွားပြီ၊ အစ်ကိုနဲ့စွာလေခန့်ပြုရဦးထောင်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့စွာလေခန့်ပြုရဦးထောင်တာထက် ပိုပြီး နေနစ်ကုတယ်”

“ခင်”

ကျွတ်ဘီမေမှာ ခေါင်းထောင်လာမိသည်။ သူမသည် ဤအတွေးမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမတွေးမိပေ။ သူ့သားဖြစ်သူကို သူတို့၏ရင်ခွင်ထဲမှခွဲ၍ ထိုကဲ့သို့ထားရန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူးပါ။

“ဟင်.. ညီမတော့ သဘောမတူဘူး၊ သားကို ညီမရင်ခွင်နဲ့ခွဲပြီး ဒီလိုထားဖို့ ဘယ်တုန်းကမှစိတ်မကူးခဲ့ဘူး”

ကျွတ်ဘီမေက အပြတ်ပြောသည်။ သူမသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ မြတင်းပေါက်ဆီသို့သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးညီမရယ် သားကို အစ်ကိုတို့က ခွဲထုတ်လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သားရေနေအတွက်တွေးပြီး သားကို ခဏခွဲတာပါ၊ အစ်ကိုလဲ ဘယ်ခွဲသွားပါ့မလဲညီမရယ်၊ သားဟာ သိုင်းလောကရဲ့ဧကရာဇ်လောင်းဆိုတာလဲ ညီမ သတိထားမိတာပေါ့”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ကျင်တီမေအား အတော်နားချရသည်။
ပထမတွင် ကျင်တီမေသည် သူ့သားအား မခွဲနိုင်ဟုအပြတ်ပြော
နေသည်။

နောင် ကျန်းစီးမဲ့က အဆက်မပြတ်ပြောတော့မှ သဘော
မတူချင်တူချင်ဖြင့် သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

“အစ်ကို့ သားကို ဘယ်မှာထားမလဲ”

ဒါတောင် သူမ၏လေသံကမာနေသေးသည်။ ကျန်းစီးမဲ့
က ဖြုံးလိုက်လေသည်။

“ကွမ်ကျင်စွားကျောင်းတော်. . .”

ကွမ်ကျင်စွားကျောင်းတော်သည် ချောင်လင်ကျောင်းတော်
ကြီးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှအဆင့်အတန်းမြင့်မားသည့် ကျောင်းတော်
ကြီးဖြစ်သည်။

ဂုဏ်သရေမြင့်မားသည့် ကျောင်းတော်ကြီးလည်းဖြစ်၏။
သိုင်းလောကတွင် ချောင်လင်ကျောင်းထွက်နှင့် ကွမ်ကျင်စွား
ကျောင်းတော် ကျောင်းထွက်တို့သည် ပညာအရည်အချင်းတူကြ
သလို ဂုဏ်သိက္ခာချင်းလည်း တူညီကြသည်။

သို့ရာတွင် ဤကျောင်းတော်ကြီးနှင့်ကျောင်းတွင် အဓိက
ခြားနားချက်ကြီးတစ်ခုရှိပေသည်။ ထိုခြားနားချက်ကြီးကား. .

ချောင်လင်ကျောင်းတော်သည် ပညာသင်ကြားလိုသူများ
ကိုရွေးချယ်လက်ခံရာ၌ စည်းကမ်းတင်ကျယ်မှုမရှိလှချေ။ မည်
သည့်အတန်းအစား မည်သည့်မျိုးနွယ်မဆို လက်ခံပါသည်။

အတန်းအစားအမျိုးအနွယ်၏မျက်နှာကို မကြည့်ပါ။
ကွမ်ကျင်စွားကျောင်းတော်ကြီးသည်ကား ဝင်ခွင့်ရရှိ
မဆိုထားနှင့် ကျောင်းတော်အနီးသို့ပင် ချဉ်းကပ်ရန်ခဲယဉ်းလှ၏။
ဤမျှခက်ခဲလှသည်။

ကျောင်းတော်ကြီးနှစ်ခု၏လူငွေ့လက်ခံပုံကို ကြည့်ပါက
သိသာစွာ ကွဲပြားခြားနားပါသည်။

ကွမ်ကျင်စွားကျောင်းတော်၏တည်နေရာမှာ လူသူအ
ရောက်အပေါက်နည်းပါးလှသည့်တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲရှိ တောင်
ပေါ်တွင် တည်ရှိပါသည်။

ချောင်လင်ကျောင်းတော်မှာ တောင်ပေါ်တွင်ရှိသော်
လည်း လူသူအရောက်အပေါက်မနည်းချေ။

ကွမ်ကျင်စွားကျောင်းတော်တည်ရှိသည့်တောင်ကို ကွမ်
ကျင်စွားတောင်ဟုပင် ခေါ်တွင်ကြပါသည်။

ထိုကျောင်းတော်သို့ ပညာသင်တစ်ယောက်အဖို့ ဝင်ခွင့်
ရရှိအရေးမှာ မလွယ်ကူလှပါ။ ချမှတ်ထားသည့်စည်းကမ်းချက်
များမှာ များပြားပြီးကျပ်တည်းလှပါသည်။

စည်းကမ်းချက်အများစုများကို မလိုက်နာနိုင်နဲ့မျှမက
စည်းကမ်းချက် တစ်ချက်နှင့်ချက်သည်ပင်လျှင် ကျပ်တည်းမလှ
လှပါသည်။

ထိုမျှမက ကျောင်းတော်ကြီးတွင် သင်ကြားပို့ချပေးရန်
သော သိုင်းပညာရှင်ကြီးများက စိတ်ကြိုက်ကောင်းလောက်အောင်

၂၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စစ်ဆေးပြီးမှ ကျောင်းသို့ဝင်ခွင့်ပေးကြသည်။

စစ်ဆေးမှုများမှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြင်းထန်လှပါသည်။

အချို့မှာ ဝင်ခွင့်အတွက် စစ်ဆေးခံနေစဉ်အတွင်း ခက်မခံနိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားတတ်ကြပါသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်၏ဝင်ခွင့်ကို အတော်အတန်သိလောက်ပြီဟု ယူဆရပါသည်။

ကျင်အိမေကိုယ်တိုင်လည်း ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်၏သတင်းကို အတော်အတန်နားရည်ဝနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်ကို ကျင်အိမေကြောက်သည်။ သူမကလေးအတွက် စိုးရိမ်သည်။

“အစ်ကိုရယ် သားလေးကို ရှောင်လင်ကျောင်းတော်မှာပဲ အပ်လိုက်ပါလား။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဆိုတော့ ဝင်ရထွက်ရလွယ်တာပေါ့။ ဒါမှ ညီမတို့နှစ်ယောက်အသွယ်မပြတ်မှာ”

ကျင်အိမေကလေးကလည်း မုန်ပါသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် မိဘဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းများရှိသည်ဆိုပါစို့။

ထိုမိဘဆွေမျိုး အပေါင်းအသင်းများသည် အချိန်မှန်မှန်တွေ့ခွင့်ရှိပါသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်လည်း မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်နိုင်ပါသည်။

အနေပေါ် အထူးကိစ္စများရှိပါကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

သိုင်ဆောင်ရန်ရပ်လွှာ(၃) ❀ ၂၃၁

သို့မဟုတ် ဂိုဏ်းအုပ်ထံတွင်ခွင့်မရှိပြီး ပြန်နိုင်ပါသည်။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သားတစ်ဦးသည် ဤသို့ အိမ်နှင့်အဆက်အသွယ်မပြတ်ဘဲ နေနိုင်ပါသည်။

ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်ကား ဤသို့မဟုတ်ပေ။

ပညာသင်တစ်ယောက်သည် ကျောင်းတော်သို့ဝင်မိပြီးဆိုကတည်းက ပညာမစုံမချင်း ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှထွက်ခွင့်မရှိပါ။

ပညာစုံ မစုံကိုလည်း ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်၏ဂိုဏ်းချုပ်ဂိုဏ်းအုပ်များက အဆုံးအဖြတ်ပေးကြသည်။

ဤကျောင်းတော်၏စည်းကမ်းပြင်းထန်ခဲ့ရုံတော့ စံပြဖြစ်ဖွယ်ရာရှိပါသည်။

သင်တန်းကာလတွင် ပညာသင်တစ်ဦးအဖို့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သေဆုံးသွားသည်ဆိုပါစို့။

ထိုသတင်းကို သက်ဆိုင်ရာ မိဘဆွေမျိုးများထံသို့ ပြန်ပို့ပေးမည့်။

သင်တန်းတက်နေသည့်ကာလ မိဘအားလည်း မိမိတို့၏သားသမီး သေသမလား၊ ရှင်သလားမသိ၊ ရင်တမံမပြင့် စောင့်မျှော်နေရပါသည်။

သင်တန်းတက်သည့်နေ့မှ သုံးနှစ်ပြည့်မှ အလောင်းပြန်အပ်သည့်ထုံးစံရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တော်မူတန်ခိုးစိတ်ထက်မခံသူများအဖို့ ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်ကို မချွင်းကမ်းမသွား

စိတ်အားထက်သန်သည့် မိဘများသည်လည်း ကွပ်ကွပ်
ရှားကျောင်းတော်ဟုဆိုလျှင် ဖြဲသွားကြသည်သာဖြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးညီမ၊ ညီမ စိတ်ကူးလွန်နေတယ်။ အေး
ကောင်းတစ်လက်ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင် မီးနာနာပေးရမယ်။ ပေ
ပေါ်မှာတင်ပြီး နာနာထုရမယ်။ ကောင်းကောင်းဆေးသွေးပေး
ရမယ်။ သူ့ကို ဒီလိုအခြေခံကျကျ စပြီးသင်မပေးရင် အနောင်း
မသေချာဘဲဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အကောင်းဖို့လိုအပ်တယ်”

“ဒါပေမယ့်အစ်ကိုရယ်၊ သားလေးဟာ ခုမှဆယ်နှစ်ကျော်
ကျော်လေးပဲရှိသေးတယ်။ မငယ်လွန်းဘူးလားဟင်၊ ဝန်ခွဲအား လေး
နဲ့ပြားဆိုသလို တန်ဖိုးတန်နဲ့ကောင်းပါတယ်”

ကျွတ်တိမေက တစ်မျိုးလှည့်၍ဖျောင်းဖျပ်နဲ့သည်။ သူမ
သည် ကွပ်ကွပ်ရှားကျောင်းတော်၌ စနိဇီယာကလေးကိုအပ်နှံမည့်
အရေးကို ရင်မအေးဘဲဖြစ်နေရသည်။

ကွပ်ကွပ်ရှားကျောင်းတော်၏စည်းကမ်းချက်များ၊ ဖြစ်ရပ်
များသည် သူမအား ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သည့်နယ် ခြောက်လွန်
နေပါသည်။

သူမသည် စနိဇီယာကလေးအား သူမ၏သားအရင်းကို
သို့ ဖြတ်နိုးတွယ်တာနေ၍ ဤသို့ကျောင်းပြောင်းအပ်ရန် ပြောနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

စနိဇီယာကလေးမှာ ကြီးမားသော ခွန်အားရှိသော်ငြား
လည်း အရွယ်က နုနယ်ငယ်ရွယ်နေသည်။

သည်အရွယ်ကလေးဖြင့် ကျောင်း၏တင်းကျပ်သောစည်းကမ်းများ
ကိုမလိုက်နာနိုင်ဟု သူမ ထင်မြင်မိပေသည်။

“ညီမထင်နေလို့ပါ။ ဒီအရွယ်ဟာပညာသင်လို့အကောင်း
ဆုံး အရွယ်ပါပဲ။ ကလေးခွဲစိတ်ဓာတ်ဟာ အမြဲထည်သက်သက်
ပဲ။ ဒီအမြဲထည်ပေါ်မှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဆေးရောင် ဆိုးလိုရတယ်။
အဖြူဆိုးမလား၊ အနီဆိုးမလား၊ အနက်ဆိုးမလား၊ နောက်ပြီး
ကျောင်းကဆရာတွေဟာ တာဝန်ခွဲအား လေးနဲ့ပြား မိမိရည်ကို
မျှတပြီး စစ်ဆေးတာပါ။ အဲ... ဒီကျောင်းကပီလူးတော့ မိမိရည်
အဆင့်တစ်ဆင့် ပိုမြင့်ထားတာပေါ့။ သားက လူကြီးတစ်ယောက်
လို သန်မာနေတယ်။ သူ့ကို လူကြီးတစ်ယောက်စစ်ဆေးသလိုတော့
မစစ်ဆေးပါဘူးကွယ်”

ကျန်းဇီးမဲ့သည် ကျွတ်တိမေအား နားဝင်အောင် အတန်
ကြာပင် ပြောပြရပါသည်။

သူသည် စနိဇီယာကလေးအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် သိုင်း
ပညာသင်ကြားပေးရန်ကိုသာ စိတ်စောနေသည်။

စိတ်စောနေသဖြင့် ကျွတ်တိမေအား အပြင်းအထန် နား
ဝင်အောင်ပြောနေရပေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွတ်တိမေက အလျှော့
ပေးလိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် သူမအနေဖြင့် ရင်သွေးသဖွယ်သံယောင်
တွယ်တာနေ၍သာ ဤသို့ ငြင်းဆန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်
ကလေးကဲ့သို့သာ သဘောထားလွှင့် ထားခွင့်ရာကျော်ငှာထားပါ

ဟု ပြောလိုက်မိသဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် ဝန်ခံယူကာလေးသိုင်းလောက်စကရာအဖြစ် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာ ဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒရှိပေသည်။

“ဒါဆိုရင် အယ်အချိန်လောက်မှာ သားကို ကျောင်းတော် ကြီးကိုအပ်မှာလဲ”

ကွပ်စီမေက မေးလိုက်သည်။

“ရေလဲထဲမှာပဲ အပ်ရမယ်။ ခဏ္ဍိက နီးနီးမဟုတ်ဘူး၊ ငေးတယ်။ အဝေးကြီးကိုသွားရမှာဆိုတော့ ဒီတနေ့ စောစောကြိုထွက်ထားပုံဖြစ်လိမ့်မယ်။ သားကိုလဲ ကြိုပြောထားရမယ်။ ညီမက အစိုး နိမ်လွန်နေတာပါကွယ်။ သားအင်အားနဲ့ဆိုရင် ကျောင်းဝင်ခွင့်ကို အသာလေးအောင်မြင်မှာပါ။ ဒီလိုပဲ အောင်မြင်နေတဲ့လူတွေလဲရှိနေတာပဲဥစ္စာ”

ကွပ်ကျင်စွာကျောင်းတော်သည် ငေးလဲသီခေါင်လှသည်။ တစုတ်ပြည်၏မြောက်ဘက်အဖျားတွင် တည်ရှိပါသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ညီမလဲလိုက်ခဲ့မယ်လေး၊ သားလဲ အားရှိတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျန်းစီးပိုင်သွားသည်။ သူသည် တော်တော်နှင့်ကောင်းပြောနိုင်ချေ၊ အတန်ကြာမှ...

“ညီမပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဝါပေမယ့်...”

“ဝါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲအစ်ကို၊ ပြောပါ။ ပြောစမ်းပါ။ ညီမကို မလိုက်စေချင်ဘူးလား”

“ခဏ္ဍိက ကြမ်းတမ်းလွန်းတယ်ကွယ်၊ ကွပ်ကျင်စွာကျောင်းတော်ကြီးကမြောက်ဖျားမှာရှိတယ်။ သွားရမှာက အဝေးကြီးဆိုတော့ ဝက်မခံနိုင်မှာကို အစ်ကိုဦးတယ်”

ကွပ်စီမေက နှုတ်ခမ်းလေးစုလိုက်သည်။

“ညီမကို အထင်သေးလှသည်လားအစ်ကို၊ ဒီထက်မကတဲ့ ဂုဏ္ဏတွေကို ညီမ ခါးစည်းခံနိုင်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ သားလေးရော ဒီဂုဏ္ဏကိုခံရမှာပဲမဟုတ်လား”

သူသည် ကျန်းစီးမဲ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညီမကို သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါ။ အစ်ကိုနဲ့ခွဲခွဲနေရတဲ့ဆယ်နှစ်လုံးလုံးဟာ ဒီထက်မက ကြမ်းတမ်းတဲ့ခဏ္ဍိလမ်းပါ။ ဒီခဏ္ဍိဟာ ဆယ်နှစ်လုံးဆယ်ပုံတစ်ပုံ မရှိပါဘူး”

ကျန်းစီးမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မှန်သည်လေး၊ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ဂုဏ္ဏကို သူခါးစည်းခံခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ဒါနဲ့ သားလေးကော”

ကျန်းစီးမဲ့က ယခုမှသတိရ၍မေးလေသည်။

“ခြံထဲမှာ ဇုပုကျန်းကလေးနဲ့ကစားနေတယ်။ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆော့ရင် မျောက်နှံတယ်”

သူတို့သည် မှာလေခန့်တို့၏ရှန်အန်းမြို့၌ မေတ္တနေထိုင်ရာသို့ပြေးပြီး တတိုးတစ်တစ်ထူထောင်မည်ကြိုသော်လည်း မင်းလခန့်က ရှန်အန်းမြို့အနေအထားကိုတွက်ပြသည်။

ရှန်အန်းမြို့ကိုလာသည်နှင့် ထွက်ပေါက်သွားပြီး သူန

၂၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှားမြို့သည် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ပိတ်မြစ်၍ ရန်အန်းသည် သီးခြားမြို့ဖြစ်ပါသည်။

ဤလိုထွက်ပေါက်ပိတ်သောမြို့၌ ကျန်းစီးမုံ ခိုမည်မဟုတ်ဟု ရန်သူများက ယုံကြည်စွာတွက်ချက်နိုင်သည်။

“မင်း ဧည့်စား၊ ဝီမြို့မှာ ခိုမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွီတောင်နဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက ယုံမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝီမြို့က ထွက်ပေါက်ပုမရှိတာကိုး။ မင်းတို့မိသားစု ငါတို့ ခြံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး ခိုနေနိုင်ပါတယ်။ ငါဆိုရင် ဝီမှာ ဝေသကလူတွေနဲ့ ရောနှောနေပါပြီ။ ရွာလေခန့်ကို သူတို့က တသီးတခြားမမှတ်တော့ပါဘူး။ ငါ့ခြံတွေက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ မင်းတို့ ခိုလို့ကောင်းပါတယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် ဧည့်စားပြီးနောက် ရွာလေခန့်နှင့် အတူနေရန် လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ရွာလေခန့်က သူတို့အတွက် တိမ်သစ်တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ပေးသည်။ စုမူကျန်းကလေးသည် သူဦးလေးကျန်းစီးမုံ၏တိမ်တွင်ပင် အနေများတော့သည်။

စန်ချီယာကလေးရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ စန်ချီယာကလေးအား ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်သို့ အပ်တော့မည်ဆိုသောအခါ ရွာလေခန့်နှင့် စုတီတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်မှာ အပ်ရမှာလဲ၊ ဝီမှာ ငါတို့သိုင်းသင်ပေးနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ငါတို့သင်ပေးနေတာ မလုံ

လောက်ဘူးလို့ မင်းထင်သလား”

“ရွာလေခန့်မှာ ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်ကြီးအကြောင်း မကြားဘူးပေ။ စုတီမှာလည်း ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်ကို မသိပေ။ ထို့ကြောင့် ကွမ်ကျင်ရှားကျောင်းတော် အပ်နှံမည်ကိစ္စကို သဘောမတူကြချေ။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစီးမုံမှာ ပြန်လည်ရှင်းပြရတော့သည်။ ကျောင်းတော်ကြီး၏သတင်းအားလုံးကို တိတ်သွန်မာမှောက်မြောမြပြီးနောက် စန်ချီယာကလေး၏ အင်အားကြီးပုံ၊ အင်အားကြီးမားခြင်းကြောင့် ကျောင်းဝင်ခွင့်အောင်နိုင်ပုံ၊ သင်တန်းကာလအောင်နိုင်ပုံတို့ကို ဆက်လက်ရှင်းပြရလေသည်။

“မင်းတို့ ငါတို့ သင်ပေးနေတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်သူငယ်ချင်း၊ သူဟာ ရေခုခပ်လွှာသိုင်းလောက်နဲ့ ဟိမဝန္တာ စားကောက်မညာလောက်နဲ့ တင်းတိမ်နေလို့တော်ပါ့မလား။ သိုင်းလောက်ရဲ့ စကမှာပုံဖြစ်မလို့လူဟာ သိုင်းပညာရပ်အားလုံးကိုတက်ကျွမ်းထားသင့်တယ်မဟုတ်လား”

ကျန်းစီးမုံရှင်းပြသည်များကို ရွာလေခန့်ကြားသောအခါ သူသည် လုံးဝသဘောတူသွားလေတော့သည်။

“ငါသဘောတူတယ်၊ ငါတို့ သင်ကြားခွင့်မရတဲ့ကျောင်းမှာ စန်ချီယာကလေးသင်ကြားခွင့်ရမယ်ဆိုတော့ ငါဝမ်းသာတယ်၊ ငါ့သားစုမူကျန်းကလေးကိုလဲ ဝီကျောင်းမှာပဲထားမယ်”

ရွာလေခန့်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာပြောသဖြင့်

ပုံသက်မြင်းချင်းသွားလေသည်။ ရွာလေခန့် သဘောမတူပါက
လည်း ဤကိစ္စပျက်ပြယ်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

စုတိကတော့ အကြောင်းမဟုတ်။ ရွာလေခန့်ပြီးလျှင်
လိုက်ပြီးရသည်သာ။

စန်ဒီယာကလေးနှင့် စုမုကျန်းကလေးတို့သည် ရွာလေခန့်
၏ ကွယ်ဝန်းသော မြို့အတွင်း ကစားနေကြသည်။ သူတို့ကစားနေပုံ
ကို အလေးကမြင်နိုင်ပါသည်။

စုမုကျန်းကလေးက သစ်သားစားတစ်လက်နှင့်ဖြစ်ပါ၏။
စန်ဒီယာကလေးကတော့ လက်နက်မဲ့။ သူတို့သည် သိုင်းပညာယှဉ်
ပြိုင်တမ်းကစားနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စန်ဒီယာကလေးသည် သိုင်းပညာဝါသနာပါလှသဖြင့်
ကျန်းဇီးပုံနှင့် ကွက်တိပေ ခွင့်မြို့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သိုင်းပညာသည်
ကစားနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် စုမုကျန်းကလေးမှာလည်း သိုင်းပညာကို ဝါသ
နာပါလာရတော့သည်။ ကျန်းဇီးပုံနှင့် ရွာလေခန့်တို့သည် ကလေး
နှစ်ယောက်ကစားနေပုံကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ကြည့်နေကြပါ
သည်။ ရွာလေခန့်က..

“မင်းကို မေးခွန်းမယ်”

“ဘာများလဲကွ”

ရွာလေခန့်က ဓမ္မသို့တိုးပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟင်း.. စန်ဒီယာကလေးမဲ့စက်လက္ခဏာတွေ အနေ

ကြီးတယ်သာပြောနေတာ။ စန်ဒီယာကလေးကို မင်းသေသေချာချာ
စစ်ဆေးပြီးပြီလား။ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့လိုတယ်”

ရွာလေခန့်သည် စန်ဒီယာကလေး၏ကိုယ်ပေါ်မှ စက်
လက္ခဏာများကိုလေ့လာလိုသော်လည်း စည်းစောင့်သည့်အနေ
ဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမကြည့်ဘဲနေခဲ့သည်။

စန်ဒီယာကလေး ချောင်းအိုးသည့်အချိန်ပင် သူ့ရှောင်နေ
ခဲ့သည်။ ဤသို့ရှောင်နေသော်လည်း သူသည် စက်လက္ခဏာများကို
မကြည့်ချင် မမြင်ချင်မဖို့ပေ။

တစ်သက်တစ်ခါဆိုသလို ထူးခြားသည့်စက်လက္ခဏာများ
ကို ကြည့်ချင်နေသည်သာဖြစ်သည်။

“အေး- ငါလဲ တစ်ခါမှသေသေချာချာမကြည့်ရသေးဘူး
ကြည့်ဖို့ဟာကလဲ သားလေးဟာ ရန်သူတွေကိုရှောင်မြှေးနေရတယ်
မဟုတ်လား။ ဆယ်နှစ်လုံးလုံးကွာနေရတော့ ဘယ်မှာကြည့်မြင်
ပါ့မလဲ”

“အေး- အဲဝါ မင်းတော့ကြည့်သင့်တယ်လို့ ငါသတိပေး
တာပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မျှလဲကွာ၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်ကြည့်
သင့်မှာလဲ.. မင်းပါ ကြည့်သင့်တာပေါ့”

ရွာလေခန့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ငါကလဲ ကြည့်ချင်နေတာပါကွာ၊ မသင့်ဘူးထင်လို့မသင့်
စောင့်ပြီး မကြည့်ဘဲနေရတာပါ။ မင်းက ကြည့်ခွင့်ပြုမို့ဆိုတော့

၂၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နောင်အောင်

အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ- အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလို သူငယ်ချင်း
မှမပြုရင် အယ်လိုသူငယ်ချင်းကိုသွားပြရမှာလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်
ပေါင်းပြီး အကြံထုတ်ကြတာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရာ”

“ဝါပြန် အယ်တော့ကြည့်ကြမယ်”

ကျွန်းစီးမဲ့သည် စနစ်သိယာကလေး ကစားနေသည်ကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်ရင်း..

“မနက်ဖြန်နေရာဝင်တက်စအချိန်မှာကြည့်မယ်၊ မနက်
ဖြန်ဆိုတော့ ဝိုဠီးမဟ်လာမို့တယ်၊ မဟ်လာမို့တော့အချိန်မှာ ကြည့်တာ
ပိုကောင်းတယ်”

“မနက်ဖြန် ဖိုးများစွာမလားပဲ”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ မနက်ဖြန် ငါတို့ စက်လက္ခဏာတွေကြည့်
မယ်ဆိုတော့နေပူပါလိမ့်မယ်၊ မယုံရင်မင်းကြည့်နေ”

ပြောသည်အတိုင်းပင်မြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်းစီးမဲ့ တကယ်
ယုံကြည်သည်။

“အေးကွာ နေပူပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

စာလေခန့်က ပြောလိုက်လေသည်။

စာစဉ်(၃)ပြီး၏။

စာစဉ်(၄)ဆက်လက်ဖတ်စွပါရန်

